

Εβδομα

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 461



3

ΦΥΛΑΧΤΗΤΕ
ΑΠ' ΤΟ ΤΑΓΚΟ!

“Ένα απ’ τὰ ζητήματα πού θάπρεπε νά περιλάβη ἡ δραστηριὰ πρόνοια τοῦ φιλοπόνου κ. Σκυλακάκη εἶναι... τὰ ταγκό τῆς μόδας! Μὴν γελάτε, ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες! Στὴν ἐξωφρενικὴ ἐποχὴ μας, ἔχομε παραδείγματα ταγκό... πού ἔγιναν ἀφορμὴ... φόνων! Ἀκούστε καὶ τὴν πιὸ πρόσφατη ἱστορία: Στὴν Βουδαπέστη, δυὸ χαρτωμένες ντιζέξ ἢ Βάλυ Γάτζ κι’ ἡ Ἀνίκα Βέρρες, Οὐγγαρέζες βέρρες, πού συνδέονταν μὲ ἀδελφικὴ φιλία κι’ ἦσαν ἀχώριστες, ἔγιναν ἀπὸ δεκατέσσερα χωριά ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς ταγκό τῆς μόδας... πού τὸ τραγοῦδῃσαν κι’ οἱ δυὸ συγχρόνως! Πρώτη πράξη: «Παληοκαρκάξα! Σουρλουλοῦ!» (κι’ ἄλλες βρισιές ἀθηναϊκῆς προελεύσεως)... Δεύτερη πράξη: ἀποστολὴ μαρτύρων κι’ ἄρνηση κάθε συμφιλίωσεως... Τρίτη πράξη: μονομαχία... Εὐτυχῶς πού τραυματίζεται ἐλαφρὰ ἡ Βάλυ... πού θὰ βάλῃ—ἐλπίζομε—μυαλό!

Φαντασθῆτε λοιπόν, τί θὰ γινόταν σὲ μιὰ χώρα σάν καὶ τὴν δική μας, δ-που ἀπαγορεύεται ἡ μονομαχία. Θὰ βλέπαμε μιὰν ὥραία πρωΐα, ἑξάλλες δυὸ ντιζέξ νὰ συναντῶνται στὴν ὁδὸ Σταδίου:

«Μωρή! Ποιὸς σοῦδωκε τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέψῃς μὲ τὴν φάλτσα σου φωνὴ τὸ ταγκό μου;».

«Οὐ νὰ χαθῇς, ψάρι! Ποῦ τὴν βοήκες φωνὴ ἐσύ γιὰ νὰ τραγοῦδῃς ταγκό;».

Καὶ ἡ συνέχεια, ἀποκλειομένης τῆς σπάθης, παραμεριζομένης τῶν πυροβόλων ὅπλων, θὰ ἦταν εἰς ἄκρον θεαματικὴ μὲ χρῆσιν τσοκάρων, παπουτσιῶν, σκουποξύλων...

Τὸ χειρότερο δὲ θὰ εἶναι τὸ φυσικὸν συμπέρασμα: νὰ συμφιλιωθοῦν, κατόπιν, οἱ δυὸ Μαινάδες καὶ νὰ σπεύσουν πρὸς συνάντησιν τοῦ ἡθικοῦ αὐτοσυργοῦ: τοῦ συνθέτου τοῦ ταγκό:

«Βρὲ παληοκρεμανταλά, πού μᾶς βάζεις στὰ αἷματά, καὶ σκοτωνόμαστε γιὰ χατήρι σου. Ἐμεῖς, δυὸ φίλες ἀδελφικές, νὰ τσακώθοῦμε γιὰτί;... Γιὰ ἕνα ψωροταγκό τοῦ κυρίου πού δὲν ἔχει οὔτε καλὴ μελωδία, πού τὸ ρεφραῖν του εἶναι σάν τὰ νιαουρίσματα τῆς νάτας, πού τὰ κλαψιάρικα λόγια του θυμίζουν θρήνους Ἱερεμίας! Δὲν φταίς ἐσύ... Φταίμε ἐμεῖς πού τραγοῦδοῦμε τίς σάγλες καὶ τίς ἀηδίες σου...».

Συμπέρασμα: τί μέτρα ὅμως νὰ ληφθοῦν; Ἄν τὸ ταγκό δὲν εἶναι καλό, φυσικά, κανεὶς δὲν θὰ τὸ τραγοῦδήσῃ καὶ θὰ μείνῃ στὸ ράφι. Ἄν γίνῃ σου, ἔξέχουμε σκυτομούς... Ἄλλο τίποτε. Ἴσως τὸ ζήτημα νὰ λυνόταν ἀπλοῦς ὁστατα:

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΤΙΧΟΙ

Σταθμός ραδιο...φονικός:
κι' εἰς ἄκρον παρασιτικός:

ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Προσθέσατε στὴν ἱντερβιοῦ τοῦ Τάκη Μανιατάκη: σάν ἦταν μικρὸ παιδί τὸν ἀπειλοῦσαν μὲ ραβδί:—Μὲ τὸ τραγοῦδι πάψε πιὰ νάχῃς μανία, Τάκη!

ΜΑΝΤΡΑ

Καλοῦ κακοῦ, κάτι καλὸ, ιουτέσι τὴν «Καλή-Καλό» ἔβγαλε ὁ Ἀττίκ, παρακαλῶ, κι' εἰσέπραξε παρὰ καλὸ!

ΚΑΣΤΟΡΙΑ

Κάνουν συνέδριο εἰρηνιστῶν—ὅλοι ἄνθρωποι μὲ πείραν... Στὴν σύσκεψη δὲν ναυαγοῦν καὶ ἀσπροπρόσωποι θὰ βγοῦν ἀφοῦ ὡς τίμιοι Καστοριεῖς καὶ «Κάστορ-Οἶλ» πήραν!

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

«Διαφεύσατε—εἶπε ἡ Ρίφενσταλ—ἀπαγωγὴν δρομέως... Ἐγὼ δηλώνω πὺς σαφῶς παραλαβοῦσα θεῖον φῶς εἰς στάδιον Ὀλυμπιακὸν ἐπέστρεψα δραμαίως!».

ΜΑΔΡΙΤΗ

(Κυβερνητικὸς σταθμός)

Οἱ ἄνδρες μας δὲν ἔμειναν ποσὼ ἐν ἀδρανείᾳ... Ἐνθρόν ἀραιὸν καὶ σπάνιον φάγαν ὡς... παντοσπάνιον κυσιεύσαντες κι' ἕνα σωρὸ, πύργους...στὴν Ἰσπανίᾳ!

ΣΕΒΙΛΛΗ

(Ἐπαναστατικὸς σταθμός)

Νικᾷ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ἡ ἐπίθεσις τοῦ Φλάνκο... Εἰς τοῦ Ἀγίου Σεβαστιανοῦ τῆς ἐλαλιάσας τὸν ναῦ... Ἐπὶ ἀπὸ ἀπείρας, ὁ ἀρνηγὸς ἀνταρτικὸν δίνει φράγχο!

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΔΩΡΕΑ 1. Τόμα 16-8-85
ΗΜΕΡΟΜ. 35282
ΑΡΙΘ.

ΙΣΠΑΝΙΚΑ

Ἐπὶ τέλους δὲν μάθαμε ἀκόμα τί ἀκριβῶς συμβαίνει στὴν Ἰσπανία.

Μὲ ὅλα τὰ καθημερινὰ ἐξάσθησ καὶ ἐπτάσθησ τῶν ἐφημερίδων.

Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι ὅτι κάτι γίνε-ται ἐκεῖ κάτω, πράγμα σὸ ὁποῖο συμφωνοῦν—εὐτυχῶς— ὅλες οἱ ἐφημερί-δες. Μὲ ὅλο πού μιὰ πολὺ σοβαρὰ ἀπὸ αὐτὲς θὰ εἶχε ὅλη τὴν διάθεσιν νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τίποτε τὸ σοβαρὸ δὲν συμβαίνει στὴν χώρα τῶν Τορρεαντό, καὶ ὅτι πρόκειται ἀπλῶς περὶ «ἐπαναστατικοῦ πυρετοῦ», ὅπως ἔγραφε.

Ἴσως οἱ φίλοι μας Ἰσπανοὶ νὰ προσεβλήθησαν ἀπὸ καυμιὰ... ἰσπανι-κὴ γρίπη. Ἀπλῶς.

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΡΩΤΕΣ

Οἱ τελευταῖες αὐτὲς μέρες σημειώ-σαν ἐξαιρετικὴ θεατρικὴ δραστηριότη-τα. Οἱ «πρώτες» ἦσαν ἀλλεπάλληλες.

Στὸ θέατρο Ἀλίκης ἀνεβάσθηκε μὲ πολλὴ ἐπιτυχία ἡ ὠραιότατη οὐγγα-ρέζικη κωμῳδία «Παντρεύτηκα ἕναν ἄγγελον» στὴν ὁποία διακρίνονται ὅ-λοι οἱ καλοὶ ἡθοποιοὶ τοῦ θιάσου.

Ἡ Κα Ἀλίκη στὸν λεπτότατο ρόλο τῆς εἶναι πολὺ χαριτωμένη. Παίξει μὲ μπῆρο πού συναρπάζει, ὡς τὸ τέλος.

Πολὺ πολὺ καλοὶ καὶ οἱ κ. κ. Μου-σούρης καὶ Νέζερ στοὺς ρόλους τῶν Ἀμέσως ἔπειτα θὰ ἀναφέρουμε τὸν κ. Γιαννίδη, τὸν λαμπρὸ αὐτὸ καρατερί-στα, πού εἶναι ἀμύμητος στὸν ρόλο τοῦ γραμματέως.

Ἡ Κα Κατερίνα Ἀνδρεάδη, σημειώ-σε ἐπίσης πέννες στὴ σειρά μὲ τὴν χα-ριτωμένη κωμῳδία ἡθῶν τοῦ Σόμερσετ Μόμ: «Ἡ Κωνσταντὴ φέρεται καλὰ;».

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἔργο δροσερὸ, πικάντικο καὶ φυσικὰ διασκεδαστικόν.

Ὅ,τι δηλ. μᾶς χρειάζεται στὶς...πο-νηρὲς αὐτὲς ἡμέρες τῶν 30 καὶ τόσα εἰς τὴν σκιάν—ἡ ὑπὸ σκιάν, ἂν προ-τιμάτε. Ἐν τῷ μεταξύ, παρ' ὅλες τίς ἀντιρρήσεις τῶν κριτικῶν, «Ὁ Ρωμι-τῆς κ.τ.λ.» τοῦ κ. Μελά ἐξακολουθεῖ νὰ σημειώη καὶ αὐτὸς τίς πέννες του...

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

1. ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ
 2. Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ
 3. ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
 4. Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ
- Παιδικὴ κωμῳδία τοῦ Δημ. Ἰωαννοπούλου.

Εξυπνα και κουτά

ΣΑΛΤΣΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ

Στο τραπέζι.
—Τί σάλτσα είναι αυτή γυναίκα; Τρίζει
ιάτω απ' τα δόντια!
—Είναι μία συνταγή που την πήρα με το
ραδιόφωνο.
—Εντάξει, αλλά θάπρεπε πρώτα να την
καθαρίσεις... από τα παράσιτα!

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

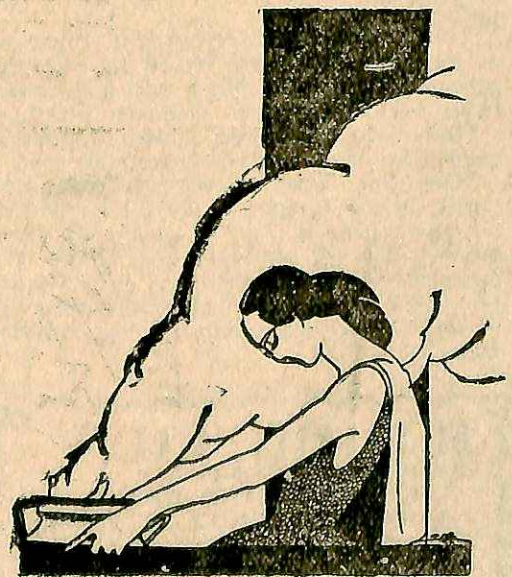
—Αν αυτή η κοττούλα σου έκαμνε ένα
πύργο τί θα τώκανες;
—Θα το πήγαινα στο μουσείο.
—Και γιατί;
—Γιατί η κοττούλα αυτή, είναι ένας πε-
τεινός!

Ο ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

—Σας ευχαριστώ κ. διευθυντά που μου
δώσατε μία θέση στο κατάστημά σας, όφει-
λω όμως να σας ειδοποιήσω ειλικρινώς,
ότι είμαι λιγάκι κουφός.
—Δεν πειράζει φίλε μου, θα σας βάλωμε
στο τμήμα παραπόνων!

ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

Στο δικαστήριο.
—Κατηγορούμενε, σε έπιασαν επ' αυτο-
φώρω και θα πληρώσεις πρόστιμο 50 δο.
—Αν σε ξαναπιάσουν θα πληρώσεις 100 δο.
και αν το ξανακάνεις, τότε 150.
—Και αν γραφώ συνδρομητής κ. Πρόεδρε.



ΑΣΤΕΙΟ ΗΤΑΝΕ!

—Βρε κουτοί! Γυρίστε πίσω! Ψέματα
σας είπα ότι έπιασε πυραγιά!

Το μυστικό ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κύριε, είπε ο πελάτης του ντέτε-
κτιβ Μπρυνέλ, διευθύνω μία με-
γάλη επιχείρηση, είμαι στο διοι-
κητικό συμβούλιο πολλών εται-
ριών, ανακατεύομαι με το χρηματιστή-
ριο κι' έχω μεγάλη περιουσία. Μένω
σ' ένα μεγάλο της λεωφόρου Βιλλιέ.
Παντρεύτηκα προ ξέη έτών κι' έχω
ένα κοριτσάκι. Η γυναίκα μου πέθανε
πριν από πέντε μήνες, συνεπεία αυτο-
κινητικού δυστυχήματος υπό τας έξης
συνθήκας : ανεβαίναμε την λεωφόρο
'Ηλυσίων—Πεδίων. Η 'Ιρέν — ή σύζυ-
γός μου — ώδηγούσε. Ασφινά, ένα
παιδί όρμα προστά μας. Ένα από-
τομο τρενάρισμα μās ρίχνει άπάνω σε-
να δένδρο όπου ή 'Ιρέν τασκίστηκε.
'Εγώ δέν έπαθα τίποτα... Βοηθούμενος
από μερικούς διαβάτες, ώδηγησα την
δυστυχισμένη την γυναίκα μου στον
δόκτορα Μενάκ, παλιό φίλο μου που
έμενε εκεί κοντά στον τόπο του δυστυ-
χήματος. Κάθε επέμβασις όμως ήταν
περιττή, γιατί σ' ένα τέταρτο της ώρας
είχαν πέλθει το μοιραίο.

—Ανέπνευσε και συνέχισε :
— Τώρα, στο προκείμενο. Την περα-
σμένη Πέμπτη αποφάσισα να πάω να
γευματίσω στα πεθερικά μου μαζί με
το κοριτσάκι μου. Φύγαμε στις έφτά
κι' επιστρέψαμε στις έντεκα. Την ίδια
ώρα επέστρεφε κι' ο γέρος ύπηρέτης
μου 'Αντουάν, που είχε άδεια εκείνο
το βράδυ. Περνώντας απ' το γραφείο
μου, άντελήφθη πώς είχαν φάσει εκεί
μέσα κατά την άπουσία μου. Τά άντι-
κείμενα είχαν μετακινηθί, καθώς κι'
ώραιομένα έπιπλα. Σε κανένα άλλο δω-
μάτιο δέν είχαν άγγίξει τίποτα. Φαν-
τασθήτε την κατάσταση μου, όταν δια-
πίστωσα πώς δέν είχαν κλέψει
τίποτα...

— Και το γραφείο που αναφέρατε...
— ...Υπήρξε της νυναικός μου, έν-
σω ζούσε εκείνη. Η φιλονικία ήταν
το πάθος της, έγραφε πολύ. Μόλις πέ-
θανε το τακενα γραφείο μου. Σχεδιάζω
έξ άλλου να το μετατρέψω προσεχώς...
Λοιπόν, είχα ξενάσει τά πειροστικά,
όταν έξυπνησα γθές το πρωί, απ' τις
φωνές του ύπνρέτου μου. Κατά την
διάσκεια του ύπνου μας, κάποιος είχε
μπή στο διαμέρισμα. Αυτή τη φορά έ-
νας πίναξ του Ρενουάρ, που στόλιζε
το γραφείο, είχε εξαφανισθί. Κανένα
ύννος διαορήξιας : ο κλέφτης θα εί-
χεν ασφαλώς άντικλίδι. Τό πιο περί-
εργο είναι ότι, προ δυό ώων που εύ-
πησα σήμερα... Εργαζόμκα τον πίνα-
κα του Ρενουάρ στη θέση του !

Ο ντέτεκτιβ ήταν σκεπτικός. Δέν
είπε λέξη.

Σέ λίγο, ένώ το αυτοκίνητο τους ώ-
δηγούσε στην λεωφόρο Βιλλιέ ο Μπρυ-
νέλ έκανε διάφορες έρωτήσεις στον συ-
νοδό του. Έμαθε πώς ή 'Ιρέν Μαρντρέν
είνε άγοράσει τον πίνακα «Ημέρα 'Α-
νοιξίως» του Ρενουάρ. Ο ύπηρέτης
'Αντουάν ήταν ένας πενηντάρης κοίλα-
ράς, λίγο κουφός, που ύπνοετοδσε 15
χρόνια τον κύριό του κι' ήταν έκτός
πάσης ύποψιας. Το μεγάλο του 'Εν-
τουαρ Μαρντρέν άποτελούνταν από

τέσσερα δωμάτια (μεταξύ των οποίων
το γραφείο) στο ισόγειο και τρία στο
πρώτο πάτωμα. Ο Μπρυνέλ εξέτασε
τον πίνακα που ήταν σωστό άριστούρ-
γημα κι' ύστερα έπιθεώρησε το σπίτι.
Τό μεσημέρι, δέν είχε άνακαλύψει
τίποτα — και το ώμολόγησε δύσθυμα
στον πελάτη του.

— Πότε θα μετατρέψετε το γραφείο;
ρώτησε.

— Οι έργασίες θαρχίσουν στις άρχές
του προσεχούς μηνός.

— Ποιός ξέρει το σχέδιό σας ;
— Τό έχω πη σε φίλους... σε συγγε-
νείς μου... σε λίγα άτομα, πάντως. Σε
συναδέλφους μου, στις διάφορες εται-
ρίες, στον δόκτορα Μενάκ, στα πεθε-
ρικά μου...

— Είναι φανερό πώς ο άγνωστος ζη-
τά να πάρη κάτι που βρίσκεται μέσα
στο γραφείο. Ένας τρόπος ύπάρχει
να γνωρίσουμε τον διαρρήκτη : θα
διαδώσετε σε όλους τους γνωστούς σας
πώς θα λείψετε μία μέρα και πώς θα
χρη άδεια την ίδια μέρα ο ύπνοέτης
σας. Έκείνο το βράδυ, έγώ θα παρκα-
μένω έδω για να ύποδεχτώ τον άγνω-
στο...

Την ώρισμένη μέρα, ο Μπρυνέλ, ά-
φοδ έκανε μία θιαστική έπιθεώρηση
έγκατεστάθηκε πίσω από ένα καναπέ
στα σκοτεινά.

...Πέρασε μία ώρα... άλλη μία...
Και ξαφνικά απ' τον προθάλαμο ά-
κούστηκε ένας χαρακτηριστικός κρό-
τος. Άνοιξαν την έξωπορτα.

Σέ λίγο, ο άγνωστος έμπαινε μέσα
στο γραφείο...

Με τό ρεβόλβερ στο χέρι, ο Μπρυ-
νέλ προχώρησε πίσω του, κρατώντας
την άναπνοή του.

Ένας άνδρας στεκόταν στο μέσον
του δωματίου. Είχε άφίσει άπάνω σε
μία έταξέρα το κλεφτοφάνάρο του
κι' ώπλισμένος με μία σασκορράφα τρυ-
πούσε την ταπεταρία μιας πολυθρό-
νας. Φαινόταν καμμία σαρανταριά χρο-
νών. Τό πρόσωπό του ήταν ώραιο έλλά
πολύ χλωμό. Τά χέρια του έτρεμαν.
Διαδοχικά τρύπησε τρία καθίσματα
και κούνησε το κεφάλι του άπογοητευ-
μένος.

Ο Μπρυνέλ άπλωσε το χέρι του και
γύρισε τον διακόπτη.

Ο άλλος έμπηξε μία κραυγή κι' ό-
πισθοχώρησε ως τον τοίχο. Ο Μπρυ-
νέλ προχώρησε άργά. Ο άλλος τον
κύτταξε με μάτια γουρλωμένα απ' τον
φόβο.

— Είσαθε ο 'Αντρέ Μπρυνέλ, είπε.
Έχω δη την φωτογραφία σας στις έ-
φημερίδες. Ο 'Εδουάρδος σας είχε
προειδοποιήσει... Ωστε πρόκειται περί
παγίδας.

Βαριά, σωριάστηκε σε μία πολυ-
θρόνα κι' άρχισε να κλαίη.
Συγκινημένος, ο Μπρυνέλ, τον ρώ-
τησε :

— Βλέπω ότι δέν έχετε τό ύφος ενός
κούργου, τί σημαίνουν όμως αυτές οι
μυστηριώδεις έπισκέψεις ; Τί ζητάτε
μέσα σ' αυτό το δωμάτιο ; Ποιός

της πεδαμένης ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΠΟΥΑΛΩ

είσαθε :

— Έρχομαι να έρω τά γράμματα
που είχα άπευθύνει στην 'Ιρέν... στην
κ. Μαρντρέν και που είναι κρυμμένα
μέσα έδω. Δέν πρέπει να τά έρω ή
'Εδουάρδος. Καταλαβαίνετε, δέν πρέ-
πει ποτε να μάθω... Άκούστε με, κύ-
ριε...

— Είμαι ο δόκτορ Μενάκ, παιδικός
φίλος του 'Εδουάρδου Μαρντρέν, που
παντρεύτηκε πριν από έξη χρόνια. Δέν
ξέρω λεπτομέρειες των γάμων του,
γιατί εκείνη την έποχή έλειπα ταξίδι.
Στην έπιστροφή μου, έρρηκα τον 'Ε-
δουάρδο να ζή με μία γυναίκα που
άγαπούσε τρελλά, που δέν θα την έ-
νοιωθε όμως ποτέ. Η 'Ιρέν ήταν
πολύ πιο άνεπτυγμένη απ' αυτόν. Υ-
πέφερε. Κατάρθωσε όμως να τό κρύ-
ψη. Συναποδούσε το άντρώγυνο κάθε
έδομάδα... Η 'Ιρέν κι' έγώ είχαμε τά
ίδια γούστα. Διαβάσαμε τά ίδια βι-
βλία, θαυμάσαμε τά ίδια πρόσωπα, εί-
χαμε τις ίδιες άντιπάθειες... Άχ !
γιατί ή μοίρα να μās κάνει να γνωρι-
στούμε τόσο άργά ; Άλλοίμονο όμως :
ο γέγονε, γέγονε... Κύριε, σας όρκίζο-
μαι ότι δέν πρόδωσα την φίλια του
'Εδουάρδου. Κατά τά ταξίδια μου μό-
νο, έγραφα στην 'Ιρέν : μελαγχολία,
ένκαρτέρηση, έξεσπασμα έναντίον της
άδικης ειμαρμένης, να τί βρισκόταν
μέσα στα γράμματά μου... Αυτά ήρθα
να πάρω...

Μία μέρα, ο Μαρντρέν μου φέρνει,
στην άγκαλιά του την 'Ιρέν έτοιμοθά-
νατη. Δέν έγασε τις αισθήσεις της και
διατηρούσε την διαύγεια της. Καθώς ο
'Εδουάρδος κλαίει με λυγμούς, σωρια-
σμένος σε μία πολυθρόνα, εκείνη ψι-
θυρίζει : «Τά γράμματά σας... Τά
είχα φυλαχμένα... Νά τά καταστρέψω-
τε... Νά μή μάθω ποτέ...»

— Πού βρίσκονται, ψιθυρίζω.
— Μέσα στο γραφείο...
— Έκείνη τη στιγμή, πλησιάζει ο 'Ε-
δουάρδος και πιάνει το χέρι της. Φαν-
τασθήτε την άγωνία μου.
— Η 'Ιρέν σπληνεί το βλέμμα της
άπάνω μου. Θέλει να μου ύποδείξη τό
μέρος που βρίσκονται τά γράμματα
χωρίς να την άντιληφθί ο σύζυγος.
Λέει :

— Κάθε μέρα, με πλησίαζε σ'αυτά...
— Παραμιλητό, λέει ο Μαρντρέν.

— Έγώ όμως ξέρω...
— Η 'Ιρέν συνεχίζει :

— Πριν απ' τό τέλος του χρόνου.
"Υστερα, θα ήταν πολύ άργά. Φοβο-
μαι τον ένόμμενο χρόνο...
— Τί να θέλη να πη, άραγε ; Ο 'Ε-
δουάρδος, συντετριμένος, κλαίει με
γοερούς λυγμούς. "Ορκίζομαι να σε-
βασθώ την τελευταία έπιθυμία της δυ-
στυχισμένης. Θα καταστρέψω τά γράμ-
ματα, για ν' άποφύγη ο Μαρντρέν
τον σπαραγμό.

— Η 'Ιρέν σβύνει μ' έναν τελευταίο
ψιθυρο στο χέλι :

— Η...ΜΕ...Ρ...
— Πριν λίγες μέρες, ο 'Εντουαρ μου είπε
πώς είχε την πρόθεση να μετατρέψη τό
γραφείο του. Ένωώσα τρελλή άγω-
νία. Άν άνακαλύπτονταν ή κοιμήτορας...

Αυτή τη φορά, ο δυστυχισμένος δέν θα
μπορούσε ν' άνθέξη στο πλήγμα της
μοίρας. Έπρεπε να έρω τά γράμμα-
τα. Την περασμένη Πέμπτη, ο φίλος
μου μου άνήγγειλε πώς είχε δεχθί να
γευματίη στα πεθερικά του. Θάλειπε
κι' ο 'Αντουάν. Άγόρασα ένα πασαρ-
του και δέν δυσκολεύτηκα καθόλου να
μπώ στο άπαρτμάν του. Έψαξα σ' ό-
λο τό γραφείο — μάταια όμως. Έφυ-
γα άπρακτος.

...Την Δευτέρα, νόμισα πώς έρρηκα
την λύση. Τό «Η...ΜΕ...Ρ...» θα σή-
μαινε «Ημέρα άνοιξίως», τον πίνακα
του Ρενουάρ που άγαπούσε ιδιαίτέρως
ή 'Ιρέν. Άσφαλώς αυτός ο πίναξ θα
είχε κάποια μυστική κρυψώνα που έ-
πρεπε να άνακαλύψω. Έκανα δεύτερη
έπίσκεψη, κάποια άλλη νύχτα και
πήρα τον πίνακα, μάταια όμως τον
έψαξα. Ξαναπήγα τον πίνακα στη θέ-
ση του. Άπόψε ξαναέρθα...

Ο δόκτορ Μενάκ κύτταξε τό ρολόι :

— Σέ μισή ώρα, θαχη έπιστρέψει,
είπε με άπελπισία. Σας ίκετεύω, έρρη-
τε μου αυτές τις έπιστολές !

— Δέν μου χρειάζεται μισή ώρα !
είπε ο ντέτεκτιβ. Μου άρκεί ένα λεπτό.

Χαμογελώντας για τό σαστισμένο ύ-
φος του γιατρού, ο ντέτεκτιβ πλησίασε
ένα ήμερολόγιο που ήταν καρφωμένο
σε μία γωνία της αίθουσας. Πήρε απ'
την τσέπη του ένα σουνιά κι' έβγαλε
το καρφι που τό κρατούσε καρφωμένο
στον τοίχο. Τό καλαντάρι έπεσε άπο-
καλύπτοντας μία μικρή κοιλότητα.

Ο δόκτορ Μενάκ έμπηξε μία κραυγή
κι' έχωσε το χέρι του μέσα στην τρύ-
πα. Πήρε από μέσα μία δέσμη έπι-
στολών.

Ήταν τρελλός απ' την χαρά του :

— Μά...πώς κατορθώσατε ; είπε.

— Σιγά-σιγά θα με πήτε και θαυ-
ματοποιό ! είπε γελώντας ο Μπρυνέλ.
Δέν θυμάστε τά λόγια της νεκρής :
«κάθ' ε μέρα με πλησίαζε σ'αυ-
τά...πριν απ' τό τέλος του χρό-
νου... ύστερα θα ήταν πολύ
άργά... φοβοόμαι τον έρχό-
μενο χρόνο...» Καθεμέρα που ά-
φαιρούσε ένα φύλλο απ' τον ήμεροδεί-
κτη — γιατί Η...ΜΕ...Ρ...οδείκτης ήταν
ή τελευταία λέξη που ψιθύρισε — βρι-
σκώταν και πιο κοντά στα γράμματά
σας... Άν περνούσε ο νόνος, με την
έπιστάσταση του ήμεροδείκτη, ή-
φυσικό να άνακαλύπθη ή κρυψώνα !...
Μεσολάδησε σιωπή.

— Μά...τί θα πήτε στον Μαρντρέν ;
ρώτησε ο δόκτορ άφοδ συνήλθε.

Ο Μπρυνέλ έκανε ένα κίνημα άδια-
φορίας.

— Άπλούστατα, θα το πω ότι δέν
ήρθε κανείς. Νά είσαθε θέατος πώς ο
φίλος σας δέν θαμφιβάλλη στην έ-
βαίωσή μου... Πάντως πρώτη φορά στην
ζωή μου συνεννοούμαι με τον ένοχο !

ΠΙΕΡ ΜΠΟΥΑΛΩ

Εξυπνα και κουτά

ΣΥΜΦΕΡΟΝ!

Ένας δραπετης όρμα μέσα στο σπίτι του
Λεβύ.
—Έλεος! Αυτήσου με! του λέει. Με κυ-
νηγούν! Έχουν επικηρύξει το κεφάλι μου.
—Άντί ποίου ποσού; ρωτά με ένδιαφέρον
ο άξιος Έδραϊος.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

Έκείνη.—Πώς! Έχεις τό θάρρος να
με κυτάς ακόμη στο πρόσωπο;
Έκείνος.—Με τον καιρό συνηθί-
σανεις...

ΟΥ ΦΡΟΝΤΙΣ...

Η μητέρα έξαλλη τρέχει στον άνδρα της.
—Γρήγορα Άρσένιε, έναν γιατρό! Τό
μωρό κατέπνε την δεκάρα που του έδωκε
να παίξη;
—Μή συγχύξεται γυναίκα! Κάλυκα έ-
τανε...

ΑΣΦΑΛΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ο γιατρός.—Λοιπόν πώς πάει ο έρ-
ρωστος;
Η σύζυγος του άρρώστου.—Άχ
γιατρέ μου, πέθανε προχθές την νύχτα!...
Ο γιατρός.— Φυσικά. Η θεραπεία
που του είχα άρρίξει θα έπιδρούσε μετά έ-
να μήνα.

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

Στο τραπέζι.
Ο καλεσμένος.—Κυρία μου έπαρ-
ψτε μου να σας συγχαρώ. Δέν μου τυχαί-
νει συχνά να τρώγω έτσι καλά, όπως σημε-
ρα στο τραπέζι σας.
Ο μικρός Τοτός.— Ούτε και σέ
μās, κύριε!...



ΑΣ ΕΚΑΝΕ ΚΙ' ΑΛΛΟΙΟΣ

—Τί τά θέλεις, Μαρίνα. Πρέπει να είναι
κανείς καλός με τά καυμένα τά ξύα.

«Έγώ σ' αγαπώ» διαφορετικά»

Δύο μήνες τώρα ο Στέφανος υπέφερε άρρωστος, σπίζοντας στο ξερό του κρεβάτι. Ένα θράδυ, γυρίζοντας από μια εύθυμη και χαρούμενη συντροφιά, έδοκίμασε ένα θάρος στα πόδια του. Και το θάρος αυτό έγινε κατόπι ένας φριχτός πόνος που τον κατεδίκασε να μείνει κλεισμένος στο σπίτι του. Έπάνω στο κρεβάτι του ο Στέφανος, προσπαθώντας να πνίξη τις κραυγές του πόνου, θυβιζόταν στις πιο μελαγχολικές σκέψεις.

— Σε τέτοια ηλικία, τόσο νέος ακόμη — σκεπτότανε — και να καταδικασθώ ν' απαρνηθώ τη ζωή.

«Ο γιατρός μάτια προσπαθούσε να τον πείσει πως η άρρωστικιά του θα περνούσε χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος και πως γρήγορα θα μπορούσε πάλι να γυρίσει στη μεγάλη ζωή της χάρας, της τρέλλας και του έρωτα.

— Με μικρή όμως θβάρια σ' όλα αυτά, αγαπητέ μου Στέφανε — έλεγε γελώντας ο γιατρός. Γιατί πρέπει να σου όμολογήσω πως η άρρωστικιά αυτή όσο κι' αν είναι περαστική και χωρίς καμιά συνέπεια, είναι όμως και μια προειδοποίηση που πρέπει να την προσέξουμε.

— Μιλάτε σαν φιλόσοφοι λίγο, γιατρέ.

— Χά ! Χά ! Γλεντζέ ! Δεν σου άρεσε διόλου η γνώμη μου αυτή... Και όμως...

Ο Στέφανος δεν ήθελε να δώσει και μεγάλη σημασία στα λόγια του γιατρού. "Ας γινότανε μια καλή αύτί, "Ας μπορούσε ν' αφήσει το κρεβάτι του, να κινήσουν όπως άλλοτε τα πόδια του, να θρεθί λίγο πάρα έξω από την άποπνικτική ατμόσφαιρα της κλινικής του. Τι θα έκαμε και πως θα κανόνιζε την ζωή του ήταν δικός του λογαριασμός πιά. Στη σκέψη αυτή αίσθανότανε να πλημμυρίζουν την ψυχή του τα πιο αλλόκοτα συναισθήματα. Και έφερε στα μάτια του σαν σε όραμα την τρέλλη και χαρούμενη ζωή που είχε αφήσει δυο μήνες τώρα... Τριανταπέντε χρονών ο Στέφανος, υπάλληλος σε μια Τράπεζα με γούστο όμως περισσότερο καλλιτεχνικά παρά τραπεζικά, ήξερε να χαίρεται και τα δεύτερα αυτά νειάτα του καθώς είχε χαρή και τα πρώτα χρόνια της νεότητός του. Χαρακτήρας εύθυμος και διαχυτικός. Και καρδιά γεμάτη ευγένεια. "Ήξερε να διασκεδάει και ν' αγαπά. "Ήταν ο απαραιτήτος σύντροφος κάθε γλεντζέδικης συντροφιάς. Τραγουδούσε με πάθος, παίζοντας με τρυφερότητα κιθάρα κ' έχορευε με κομψότητα παριζιάνικη. Νύχτες δλόκληρες — τις πολυτραγουδισμένες αυτές φεγγαρόλουστες νύχτες — ο Στέφανος οδηγούσε την συντροφιά του εκεί στα στενά δρομάκια της παλιάς Αθήνας για να τραγουδήσει εκεί τον έρωτά του και για να ζήσει — ήταν η δικαιολογία του πάντα — με τους θεούς που σε δίωδνε πιά από του ή Πλάκα είχε γεμίσει από ταξέρνες. "Η Πλάκα ήταν η νυχτερινή ρωμαντική του άδυναμία. Καθώς και ο ίδιος ήταν η άδυναμία

των γυναικών... Τον είχαν ζαλίσει όη ζωή του οι έρωτικές εκδηλώσεις και καθώς έλεγε γελώντας, κάθε τσέπη του ήταν γεμάτη από όρους και δάκρυα πίστωσης και άφοσίωσης γυναικών. Και όμως, σκεπτότανε, δυο μήνες τώρα που έπεσε άρρωστος, φιλίες, έρωτα, δάκρυα όλα είχαν λησμονηθί. Εκτός από μια γρηά θεία του και μια περασμένης ηλικίας γεροντοκόρη εξαδέλφη του κανέναν δεν χτύπησε την πόρτα της κλινικής του για να ενδιαφερθί. "Ολομόναχος με πόδια που πονούσαν φριχτά, αίσθανότανε την μοναξιά της ζωής του φριχτότερη από τους σωματικούς του πόνους και προσπαθούσε να βρή ανάκούφιση στο φως που γλυστρούσε απ' το παράθυρό του και στο τραγούδι των παυλιών την ώρα της έκπερινής των συναυλίας μέσα στα πυκνά πεύκα του γειτονικού κήπου. Κι' ανάμεσα στη φωτισμένη αυτή ατμόσφαιρα της κλινικής του σαν να θέλεπε μορφές ανδρικές και μορφές γυναικείες να περνούν διασπικά, να τον βλέπουν στο διασπικό τους πέρασμα και να χαμογελδούν σαρκαστικά. Ξανάφηνγε τότε τους γρόθους του ο Στέφανος και ψιθύριζε με λύσσα :

— "Α ! η ζωή ! Γυναίκες, ψευδρές... Και ξεχώριζε απ' τις γυναικείες φουσιονωμίες αυτές που περνούσαν, με το όρος και το παρακλητικό χαμόγελο την Άννιτα και την Κλαίρη, δυο από τις πλέον θερμές και πλέον έκδηλωτικές γνωριμίες του. Και οι δυο είχαν τρέλλα έρωτημένη μαζί του και είχαν διασκεδάσει μαζί του — τρέλλες άριστοκράτισσες — συνοδευόντας αυτόν και στο δωμάτιό του που ήταν τόσο κομψά στολισμένο και είχε την ατμόσφαιρα της χαράς και της νεανικής τρέλλας. Κάποτε η Άννιτα του είχε απειλητικά και με δάκρυα στα μάτια :

— "Αν με ξεχάσεις Στέφανε και φανής σκληρός θα κάμω την μεγαλύτερη τρέλλα που φαντάζεσαι.

— "Αν με ξεχάσεις Στέφανε και φανής αυτοκτονήσης ; παρατήρησε εκείνος γελώντας.

— Θά ής !

Ο Στέφανος γέλασε κι' έφοδθήκε μαζί. Γιατί είχε πιστέψει στη θερμή και στην ελκρινεία της Άννιτας που ήταν μοναχοκόρη πλουσιού διομηχανού και δεν είχε όλικα όνειρα από την αγάπη της. "Η Κλαίρη, κι' αυτή είχε κλάψη δλόκληρης ώρες κοντά του δηλώνοντας πως για την αγάπη του είχε άρνηθί πλούσιους γαμβρούς και ζωή εύτυχισμένη και πως θα νινότανε καλογρηά αν την άρνηθες...



ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΒΑΣΙΛΗ ΗΛΙΑΔΗ

Εκείνο το θράδυ που ο πυρετός έκαμε το κορμί του, όλες αυτές οι μορφές περνούσαν έφιαλτικά απ' τη σκέψη του και στήνανε χορό με γνωρίμους φίλους του που κανέναν ως τόσο δεν τον συλλογίσθηκε τώρα στην άρρωστικιά του. Και ένα κλάμα λυγμικό — γεμάτο πόνο, μίσος και όργη — συνεπήρε το Στέφανο. "Η γρηά θεία του που σαν να αίσθανήκε τον πόνο και το κλάμμα του, έχάιδεψε τα μαλλιά του και προσπάθησε να τον παρηγορήσει :

— Μη στενοχωριέσαι ! Γιατί να στενοχωριέσαι ; Δεν σου τώπε κι' ο γιατρός ; Δεν θ' άργήσης να γίνης γρηγόρα καλά...

Ο Στέφανος εκύτταξε με συμπάθεια τη θεία του και ο ύπνος έκλεισε σιγά σιγά τα κουρασμένα του μάτια... "Η γρηά θεία έτοιμαζότανε να τον αφήσει μονάχο όταν άκουσε ένα έλαφρό και δειλό χτύπημα στην πόρτα. "Επρόχωρησε και ανοίγοντας την πόρτα αντίκρυσε μια νέα γυναικεία φουσιονωμία.

— Έδω μένει ο κ. Στέφανος ;

— Έδω. Αυτή τη στιγμή όμως κοιμάται. Έχει νύχτες να κλείσει μάτι.

— Ο καυμένος θα υποφέρει !

"Η γρηά θεία έκίνησε θλιβέρα το κεφάλι της σαν να θέλε να μαρτυρήσει στην γυναίκα αυτή τους πόνους τους σωματικούς και τους ψυχικούς της Στέφανου.

"Η άγνωστη νέα έκαμε δυο θέματα προς το κρεβάτι του Στέφανου και τότε η γρηά θεία άντελήφθηκε την όμορφη και τα δροσάτα νειάτα της γυναικείας που τον έπαισκέπτετο.

— Πόσο θά εύχαριστηθί όταν σάς δει κοντά του.

— Θά εύχαριστηθί ;

— Δίχως άλλο... Μέσα στη μοναξιά του...

Και ύστερα από μια θοαχειά σιγή :

— Θά εργάζεσθε στο ίδιο γραφείο κ' έσεις με το Στέφανο...

— Ναί, επιθύρισε με στενοχώρια και με κάποια συγκίνηση η νεαρή γυναίκα.

Το σκοτάδι πυκνό στους δρόμους και η ώρα προχωρημένη. "Η γρηά θειάζετησε συγχώρηση από τη νεαρή γυναίκα γιατί έπρεπε να πάη στο σπίτι της που την περίμεναν οι δικοί της. Θά ξαναγυρίζε άργότερα να έδλεπε πως θά περνούσε ο άρρωστος.

— "Ως την ώρα εκείνη θά τον συντροφέψω εγώ...

— "Α ! τί καλή που είσθε...

Μένοντας μοναχή η νεαρή γυναίκα εκύτταξε έτσι άθελαν σ' ένα μικρό κάθρεφτάκι της τσάντας της, διόρθωσε διασπικά τα μαλλιά της και ένα χαμό-

γελο ικανοποίησεως άνοιξε διασπικά έπάνω στα χείλη της. "Ήταν ώραία και τα ρόδινα χείλια της είχαν όλη την γοητεία της ηλικίας της. Ένα προσωπάκι στρογγυλό με δυο μεγάλα μαύρα φωτερά μάτια, σωστός πίνακας ζωγραφικής μέσα σ' ένα πλαίσιο μαύρων θελουδένιων μαλλιών που έδιναν με το χτένισμά των μια εξαιρετική χάρι σ' ένα μικρό κομψό κεφαλάκι. Εύχαριστημένη από την όμορφιά της η νεαρή γυναίκα άρχισε τώρα να αισθάνεται άνησυχίες για την έντύπωση που θά έκανε στον Στέφανο η έπισκεψή της αυτή που δεν την έπεριμενε διόλου. "Ενοιώθε την καρδιά της να χτυπά δυνατά και για μια στιγμή έσκέφθηκε να φύγη χωρίς να περιμένη να ξυπνήσει. Τι θά μάθαινε από τη γρηά θεία του ; Θά μπορούσε τάχα να μαντέψει πως η γυναίκα που ήλθε να τον έπισκεφθί ήταν η Μπιάνκα, μια από τις γυναικείες που είχε γνωρίσει στη ζωή του και είχε λησμονήσει μέσα στο σωρό των αίσθημάτων του και της τρέλλης ζωής του ; Για μια στιγμή η σκέψη αυτή έκαμε να ξυπνήσει ο έγωισμός και το αίσθημά της. Γιατί η Μπιάνκα είχε άληθινά αίσθημα για τον Στέφανο. Μιά ύπαρξις που έπέρασε άσημαντη ίσως στη ζωή του Στέφανου χωρίς ποτέ αυτός να θελήσει στην ταπεινή αυτή γυναίκα που δεν άνηκε στην άριστοκρατική τάξη της Άννιτας και της Κλαίρης να ξεχωρίσει μια ευγενική ψυχή και έναν έρωτα γεμάτο φώς και ελκρινεία. "Ενα μηδαμινό πλάσμα η Μπιάνκα κοντά στις άλλες γυναίκες με την λάμψη, την οικογενειακή παράδοση και την γνωριμία του μεγάλου κόσμου και της μεγάλης ζωής. Και υπέφερε, υπέφερε.

Στις όλιγες φορές της γνωριμίας και της χαράς των η Μπιάνκα αίσθανότανε τον έαυτό της σαν να ξεκινά από άλλον διαφορετικό κόσμο και κάποτε σε μια στιγμή τραγική ίσως γι' αυτήν το έξωμολογήθηκε το αίσθημά της.

— Στέφανε ! Ξέρεις πως εγώ σ' αγαπώ πολύ διαφορετικά από τις άλλες γυναίκες ;

— Είσαι πολύ ρωμαντική, Μπιάνκα.

Και έχτύπησε τα χέρια του δυνατά.

— Γκαρσόν, φέρε να πιούμε ! Στην ύγεια του ρωμαντικού έρωτα της Μπιάνκας...

"Η εύθυμη και χαρούμενη συντροφιά του Στέφανου που έμαθε την έρωτική εκδήλωση της Μπιάνκας έγέλασε με την καρδιά του σαρκάζοντας το φτωχό και άγνο αίσθημα της γυναίκας που δεν είχε καμιά όντότητα.

— Χμ ! Αυτό τώρα έλειπε. "Η Κυρία με τας Καμελίας. Στην ύγεια της Μαργαρίτας Γκιωτιέ.

"Η Μπιάνκα έκλαψε, έκλαψε πολύ εκείνο το θράδυ με τον έξευτελισμό της γυναικείας της ύπερφηανείας και το ποδοπάτημα του αίσθηματός της. Προσπάθησε να μετατρέψει την αγάπη της σε περιφρόνηση και σε μίσος. "Εστάθηκε όμως άδύνατο. "Οτι κατάρθωσε ήταν να μη συναντηθί πιά με τον Στέφανο χωρίς όμως και να παύσει να τον αγαπά και να τον συλλογιέται. Κάτι τραβούσε την ψυχή της κοντά του και έδοκίμαζε στιγμές που δεν μπορούσε να τις άντιληφθί και η ίδια. Για πρώτη φορά θά τον έδλεπε απόψε ύστερα από την τελευταία συνάντησή.

Και η καρδιά της χτυπούσε χτυπούσε... Ο Στέφανος εκίνηθηκε για μια στιγμή, έτέντωσε κατόπι τα χέρια του και ψιθύρισε :

— Έδω είσαι ακόμη, θεία ;

— "Η θεία σου έφυγε, Στέφανε...

Ο Στέφανος άνοιξε με άγωνία και λαχτάρα τα μάτια και άντικρύζοντας στο άδύνατο φώς της κάμαρας την Μπιάνκα έχαμογέλασε χωρίς να κρύψει και την κατάπληξή του.

— Έσύ Μπιάνκα ! Έσύ έδω ;

— Έμαθα πως είσαι άρρωστος και ήλθα να σε δω.

Ο Στέφανος της έδωσε το χέρι του. Μέσα στο χέρι του άρρωστού το χέρι της Μπιάνκας έτρεμε φοδρά. "Εκείνος την εκύτταζε με συμπάθεια.

— Δεν πιστεύω να σε δυσαρέστησα.

— Κάθε άλλο. Σ' εύχαριστώ, σ' εύχαριστώ, Μπιάνκα. Αυτό που έκαμες ήταν τόσο εύγενικό...

— "Ω ! τίποτε...

— Μα έσύ τρέμεις, Μπιάνκα. Γιατί ;

— "Όχι. Θά... το νομίζεις.

— "Ισως...

Και μετά μικρή σιωπή...

— Δεν είχες σκεφθί, Στέφανε, πως μπορούσα να σε έρω έδω στο δωμάτιό σου και νάρθω κοντά σου ;

— Πρέπει να είμαι ελκρινής. Γιατί αυτό που έκαμες αξίζει την ελκρινεία μου. Δεν σε είχα ποτέ σκεφθί, Μπιάνκα. Δεν είχα θάλει ποτέ στο νού μου πως μπορούσες να με θυμηθής, να ένδιαφερθής και νάρθης ως έδω.

— Δεν με είχες σκεφθί, το ξέρω. Και όμως εγώ δεν έπαφα να σε σκεπτομαι ποτέ. "Όταν έμαθα πως είσαι άρρωστος αίσθανήκα ένα πόνο στην καρδιά μου. Κι' όσο περνούσαν οι μέρες υπέφερα απ' τον πόνο αυτόν όσο δεν μπορείς να φαντασθής. "Εζήτησα κ' έμαθα το σπίτι σου, άποφασισμένη νάρθω να σε δω. "Ανέβαλα όμως γιατί...

γιατί φοδόμουνα...

— Φοδόςουνα !

— Ναί. Φανταζόμουνα πως θά μέθλεπες με τα ερωτικά εκείνα σου μάτια... Πως θάέρισκες πάλι ρωμαντισμό στο ένδιαφέρο μου, πως θά πλήγωνες πάλι εκείνο που αίσθανήκα πάντα για σενα.

"Η Μπιάνκα δεν μπορούσε να προχωρήσει. "Εστήριξε το πρόσωπό της επάνω στα χέρια του Στέφανου κ' έκλαιε, έκλαιε με άναφυλλητά. Το φεγγάρι έριχνε το άσημ του από το μισοάνοιγμένο παράθυρο και κάτω από τη όροχή αύ-

τή του άσημιού το κεφάλι της Μπιάνκας πεσμένο έτσι με άπελπισία στο χέρι του Στέφανου έπερνε μια έξωτική προραφαλική μορφή. Ο Στέφανος αίσθανήκε τη φλόγα του προσώπου της Μπιάνκας που ήταν φλόγα δλόκληρου του νεανικού της κορμιού που σπαρταρούσε δλόκληρο τη στιγμή εκείνη. "Εκλεισε για μια στιγμή πάλι τα μάτια του ώσαν να πέρασαν διασπικά οι γνώριμες εκείνες μορφές που είχαν συνδεθί με τη ζωή του νέου ψεύτικα. "Εδλεπε να περνούν διασπικά και με γέλιο γεμάτο σαρκασμό και είρωνεία η Άννιτα και η Κλαίρη. Με το πιστόλι σπριγγμένο στο κεφάλι της η μια και με τα μαύρα κρέπια της καλογρηάς η άλλη. Και γελοῦσαν σαρκαστικά και οι δυο με τον έρωτά τους και με τον Στέφανο. "Ανοιξε σάν τρομαγμένος τα μάτια του διαλύοντας θαρρείς ένα φοδρό έφιαλτη και με φωνή γεμάτη τρυφερότητα :

— Μπιάνκα ! Είσαι ένα λουλούδι με μοσχοδοιά.

"Εκείνη εξακολούθησε να κλαίη με άναφυλλητά.

"Η γρηά θεία μπαίνοντας στο δωμάτιο στάθηκε για μια στιγμή σαν μαρμαρωμένη προσπαθώντας να έρθ μια έξήγηση στη σκηνή αυτή.

Ο Στέφανος βλέποντας την έκπληξη της θείας του έχαμογέλασε.

— Θεία, έλα πιο κοντά να σε γνωρίσω με την Μπιάνκα...

"Η Μπιάνκα ετίναχθηκε απότομα. "Η γρηά θεία έπλησισε με δειλία και κατάπληξη.

— Είναι η καλή θεία μου, Μπιάνκα, που δεν μ' αφήκε μόνο στην άρρωστικιά και στη μοναξιά μου...

— ..."Η Μπιάνκα, θεία μου. "Η άρραβωνιαστικιά μου !

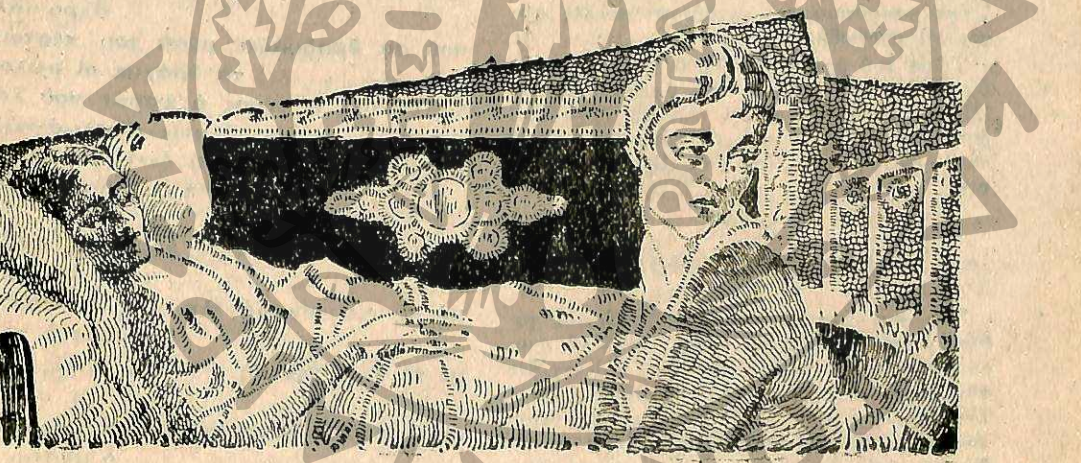
— "Η άρραβωνιαστικιά σου...

— Δεν σου είχα μιλήσει ποτέ γι' αυτήν. Κρατούσα μυστικό το αίσθημά μου, δεν είναι έτσι, Μπιάνκα ;

"Η Μπιάνκα δεν μπορούσε να προφέρει ούτε λέξη. "Εσήκωσε το τριανταφυλλένιο προσωπάκι της και τον εκύτταξε με άγάπη, εύγνωμοσύνη και με δάκρυα.

"Επάνω στο άσημένιο φόντο που έπλωσε το φεγγάρι τα δάκρυα της Μπιάνκας έφεταν σαν μικρά ρουμπίνια, πολύτιμα...

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ



Για μια στιγμή έσκέφθηκε να φύγη χωρίς να πεοιμένα να ξυπνήσει...

Επικαιρότητες

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΑΚΡΙΒΟ ΚΕΦΑΛΙ

Ένας Άγγλος, ο κ. Ντάτας, ηλικίας σήμερα 60 ετών, πούλησε για δεύτερη φορά... το κεφάλι του. Απορείτε;

Είναι μια καταπληκτική ιστορία. Ο κ. Ντάτας είναι ένα φαινόμενο μή-μης. Είναι ικανός να σάς αναφέρει όλα τα γεγονότα της τελευταίας τριακονταετίας με τους αριθμούς των εφημερίδων που τα ανέγραψαν. Έχει επί πλέον... κωδικοποιήσει στο μυαλό του παραπάνω από δυο χιλιάδες πολιτικά γεγονότα, με τις ελάχιστες λεπτομέρειές τους.

Το 1918, τέσσερις Άμερικανοί γιατροί, απέτελεσαν συνδικάτο για την απόκτηση του καταπληκτικού αυτού κεφαλιού, μετά τον θάνατο του κατόχου του. Ο κ. Ντάτας, είχε δεχθεί τις προτάσεις του και πήρε ως αμοιβή 10.000 δολάρια. Ο ένας μετά τον άλλον όμως, οι τέσσερις εκείνοι γιατροί πέθαναν, και έτσι τώρα, ο κ. Ντάτας, άνθρωπος πρωταγωνιστής—σάν αληθινός, Άγγλος—πούλησε ξανά το κεφάλι του, αλλά αυτή την φορά για 10.000 στερλίνες στην Έστυ-νών του Λονδίνου.

□ □

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΠΕΖΟΠΟΡΟΣ

Τελευταία, μάθαρε από την Γένοβα της Ιταλίας για την Νότιο Αμερική ένας Ούγγρος μηχανικός.

Τίποτε το εξαιρετικό, βέβαια, στο γεγονός αυτό. Το περίεργο όμως είναι ότι ο άνθρωπος αυτός είχε στοιχηματίσει το 1910 με τον βασιλέα των αμερικανικών σιδηροδρόμων, κ. Άστορ.

Ο μηχανικός ισχυριζόταν πως μπορούσε να διανύσει πεζή 182.000 χιλιόμετρα δηλ. όλο το μήκος των σιδηροδρομικών γραμμών που άνηκαν στον Άστορ.

Ο δαθύπλουτος αμερικανός του είπε τότε ότι θα του μετρούσε 100.000 δολάρια αν κατόρθωνε να καλύψει αυτή την απόσταση πριν από το 1940.

Ο άλλος δέχθηκε. Αλλά όλα σ' αυτόν τον κόσμο περνούν: ή καλή θέληση, τα νειάτα, τα γερά πόδια.

Όταν άρχισε την καταπληκτική αυτή πεζοποσία του, ο Ούγγρος στοιχηματίας ήταν 25 ετών. Σήμερα έχει φθάσει στα 50. Έν τούτοις μέσα στα 25 αυτά χρόνια, έχει διατρέξει πεζή 173.000 χλμ., διασχίζοντας 56 χώρες. Χάλασε κατά το διάστημα αυτό 84 ζεύγη παπούτσια και κινδύνευσε πολλές φορές να σκοτωθεί.

Τώρα του απομένουν 9.000 χλμ. τα οποία θα τα διανύσει από την Ν. Αμερική ως τις Ήνωμ. Πολιτείες. Και ελπίζει να φθάσει εκεί προ του 1940 για να πάρει επί τέλους την σύνταξή του, δηλ. τα 100.000 δολάρια.

□ □

ΑΣΦΑΛΗΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

Αν σάς τύχει σ' ένα κενό κενό και χα-θίτε μέσα σ' ένα δάσος, για να προσανατολισθείτε κάνετε το εξής: Κιτ' έτε τον κορμό των δένδρων, θα παρατηρήσετε ότι ένα μέρος τους είναι πιο πράσινο και χνου-δάτο. Τα δένδρα αυτά είναι τα βορεινά του δάσους γιατί δεν τα βλέπει ο ήλιος και σχη-ματίζεται το χνούδι εκεί. Όταν λοιπόν βρείτε το βορεινό τμήμα του δάσους, θα βρείτε εύκολα και τον δρόμο.

Ο ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ Κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Τελευταία πέθανε ο άλλοτε υπουργός των οικονομικών της Γαλλίας Σαρλ ντε Λαστερ-ρή, γόνος ιστορικής οικογένειας, που είχε συγγένεια με τον Λαφαγιέτ.

Για τον Λαστερρή, διαγράφεται ένα νόστιμο ανέκδοτο:

Όταν ήταν υπουργός των οικονομικών επί Κλεμανσώ, επέστρεψε μία μέρα Ινδιάνι-το από ένα ταξίδι του στις Βρυξέλλες.

Στο κοιταγματόν του, είχε για συνταξι-διώτη του ένα παχύσαρο κύριο, ο οποίος έπιασε την κουβέντα μαζί του και έφρσον πλησίαζαν στα σύνορα, άρχισε να του διη-γείται διάφορες ιστορίες λαθρεμπορίας, και ότι μάλιστα και ο ίδιος σκόπευε να «πε-ράσει» ένα κουτί πούρα, χωρίς να τα δηλώ-ση, καταφερόμενος, για να δικαιολογηθεί κατά της αδικίας φορολογίας τους.

Ο Λαστερρή τον άκουγε να αναπτύσσει τις φορολογικές του θεωρίες και τα παρά-πονά του, χαμογελώντας.

Κάποτε, φθάσανε και στα σύνορα. Οι τε-λωνειακοί μπαίνουν άμσως στο τρένο και άρχίζει ο έλεγχος.

Ο άρχηγός της αμειστοστοιχίας, ειδοποιεί τότε τους τελωνειακούς:

—Προσοχή, στο διαμέρισμα εκείνο είναι ο υπουργός των οικονομικών.

Το άκουσε αυτό ο συνταξιδιώτης του Λα-στερή και μένει σάν στήλη αλάτος.

Ευτυχώς τον άντελήφθη ο υπουργός και σπερσόμενος στους τελωνειακούς:

—Ο κύριος ταξιδεύει μαζί μου. Είναι... ο τεχνικός μου σύμβουλος!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Μην κλαίς

Μην κλαίς, μη λές πως τίποτα δεν σου-μεινε εδώ πέρα... σου μένει, άπάνω στα βουνά, το πέρας-μα της πόρας, σου μένει ή χαρραγή μακρυά στο πέ-λαγο κι' ή μέρα κάτω στόν κάμπο κι' οι έλιές και το βοητό της χώρας.

Σου μένει ακόμα το φτωχό τ' άπάνεμο άκρογιάλι που σά θραδουάζει μέσα του πέφτουν τα θράχια, οι μώλοι, τα σπίτια, ο γέρος ο ψαράς που λά-μνει αγάλι-αγάλι' μην κλαίς! Σου μένει εκεί—για ιδές—όλη ή ζωή μας. "Ολη.

Σου μένει εκεί με τη βουβή κι' άθωα της γαλήνης, με τη γλυκοχαμόγελη, την ξένοιαστη όμορφιά της, με τη σκιά της, τη σκιά που άρχίζει να τη σούβη σινά σιγά το σούρουπο και της νυχτιάς... ο μπάτης...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

(«Σκιές»)

Μετσονικώφ

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΓΙΑΟΥΡΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Τίς μέρες αυτές έγιναν 20 χρόνια από την ημέρα του θανάτου του Μετσονικώφ του περιφήμου αυτού Ρώσου σοφού και θεμε-λιωτού της γιαουρτοθεραπείας.

Με την ευκαιρία αυτή, ο επιστημονικός κόσμος στην Γαλλία και οι φίλοι του διωρ-γάνωσαν άναμνηστικές τελετές στις οποίες έξεφωνήθησαν λόγοι για την προσωπικότη-τητα και το έργο του μεγάλου επιστήμονος. Υπενθυμίζουμε και μεις με την ευκαιρία αυ-τή, μερικά από την ζωή του Μετσονικώφ, παραθέτοντας στο τέλος και ένα χαρακτηρι-στικό του ανέκδοτο.

□ □

Ο Μετσονικώφ, γεννήθηκε το 1845 στο Ίβάνοβκα, κοντά στο Χάρκοβο. Ως τα 42 του χρόνια έζησε μία ζωή άνησυχ, αλή-τικη σχεδόν.

Όταν τελείωσε τις σπουδές του στο Χάρκοβο, πήρε τους έρεσιότους του θεούς, δηλ. τα μικροσκοπία του τις μυκηλίες και τα μικροβιολογικά του παρασκευάσματα, και πήγε στο Γκίεν της Αγγλίας, στην Νέαπολη, στην Όδησσό, στην Μαδέρα, στην Μεσσήνη, στην Ταγγέρη, στην Βιλλαφράν-κα, στην Τεργέστη και πάλι στην Όδησσό.

Ήταν ένας άκούραστος μελετητής και έ-ρευνητής, παρακολουθώντας όρες όλόκληρες το χόρο να φυτρώνη, τα έντομα να ζούν και να αναπαράγονται, τα μικρόβια να κι-νούνται κάτω από τον φακό του μικροσκο-πίου του.

Τόν έπαιρναν οι τριγυρινοί του για μα-νιακό όμως αυτός εργαζόταν επάνω σ' ένα κολλοσιαίο έργο, του οποίου κανείς δεν έντιλαμβάνετο την σημασία.

Δίστασε πολύ έως ότου άποφασίση να έλθη στο Παρίσι το οποίο τον τρώμαζε λι-γάκι, γιατί έδλεπε την γαλλική ζωή όπως την είχαν περιγράψει οι μυθιστοριογράφοι του «νατουραλισμού» της εποχής του 1886. Τέλος άποφάσισε το ταξίδι. Όταν έφθασε στο Παρίσι, ο Παστέρ που ήξερε ήδη την μεγάλη αξία του, τον δέχθηκε για συνερ-γάτη του. Και ύπηρεξε πολύτιμος βοηθός ο Μετσονικώφ.

Το 1888 γινόταν ύποδεικνυντης του Ίν-στιτούτου Παστέρ.

Το έργο του ύπηρεξε σημαντικό. Οι θεω-ρίες του περί «άνοσιος» και «φραγονκώσε-ως» άνοιξαν πλατίτατους ορίζοντας στην βιολογία και την βακτηριολογία, οι ό-ποιες χάρις σ' αυτόν έκαναν θαύματα, στόν πόλεμο κατά των παθογόνων μικροβίων και ιδίως της χολέρας και της πανώλους.

Η τέφρα του Μετσονικώφ θάβεται τό-ωρα μέσα σ' ένα λίκυθο στην βιβλιοθήκη του Ίνστιτούτου Παστέρ.

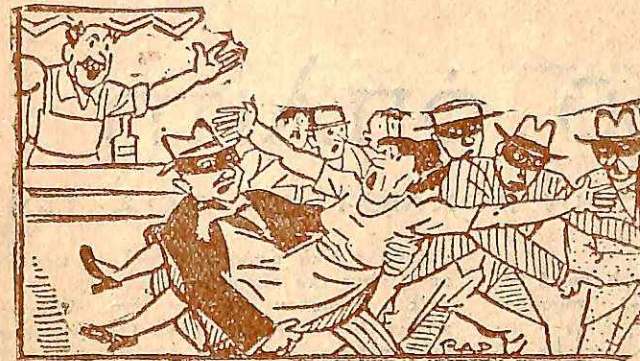
□ □

Ο Μετσονικώφ ύπηρεξε ένας άνθρωπος πολύ νευρικός. Είχε ανάγκη ήσυχιας για να έργασθ. Στην γειτονία του όμως, ή-πληχε ένα σκυλί που με τα συχνά γαυγίσμα-τά του, τον ένοχλούσε πολύ. Μία μέρα ο Μετσονικώφ λέγει του βοηθού του:

—Βρήκαμε και καλλιεργούμε όλα τα μι-κρόβια, όμως δεν βρήκαμε ακόμη το σπου-δαιότερο.

—Ποιό διδάσκαλε; —Τό μικρόβιο της σιωπής: με πόση ίκα νοποίηση δεν θα το έβαζε στο σώμα αυτό-τού φλάραου σκυλιού και όλων των πύρ-μολων του: γατιών, παπαγάλων και άλλ-ών... της καθαρισταίας μας!

Αλλά δυστυχώς, δεν έμπεθα, παρά άπλοι σοφοί που δεν ξέρομε τίποτε!



ή μουντα σε κακά χάλια, τελευταία, γριππόπληκτος, όταν έλαβα μία πρόσκληση να παρευρεθώ στα έγ-καίνια του «Κολιμπάρ-Μπάρ».

—Τι είναι αυτό πάλι; σκέφτηκα.

Ε λοιπόν, ναι! Ο φίλος μου Κολιμπάρ είχε γίνει ιδιοκτήτης ενός μπάρ! Η είδη-ση αυτή με κατέπληξε. Όχι, ειλικρινώς, δεν μπορούσα να φανταστώ αυτό τον ά-γαθό άνθρωπο ταβερνιάρη... την στιγμή που ήταν γεννημένος για τον ρόλο του κατανάλωτού!

Τόν αντάμωσα τυχαία στόν δρόμο. Έσπευα να δικαιολογηθώ, προβάλλων τους λόγους ύγείας που μ' έμπόδιαν ν' ανταποκριθώ στην εύγενική του πρόσκλη-ση...

—Ε λοιπόν, φίλε μου, μου άποκρίθη-κε, έχασες: τα έγκαίνια αυτά ύπηρεξαν κεραυνοβόλα και γεμάτα άπρόοπτες πε-ριπέτειες.

Τι τα θέλεις, το έμποριο, ή τίμια συ-ναλλαγή δεν μπορεί, μέρα με την μέρα, να όρθοποδίση! Οι γκάγκστερς, οι λη-σταί είναι κύριοι της καταστάσεως και λίγο έλειψε να φάω τα μούτρα μου την μέρα των έγκαινίων.

Πάμε όμως να πάρουμε κάτι γιατί αυτές οι ιστορίες με συγχύζουν.

Μόλις καθήσαμε στο πλησιέστερο μπάρ, ο Κολιμπάρ κατάπιε την άνιζέτα του κι' άρχισε:

—Θά σκέπτεσαι βέβαια, που βρήκα χρήματα για ν' αγοράσω μία έπιχειρηση. Πρώτα απ' όλα, είχα κληρονομήσει από έναν εξάδελφο μερικά χιλιάδικα. Ο Μουρλέγκ, ταβερνιάρης του «Μπάρ της Ίπταμένης Ψείρας» μου είπε:

—Κολιμπάρ, ξέρεις τι θάπρεπε να κάνης; Γνωρίζω μία σοβαρό άνθρωπο μία τοποθέτηση χρημάτων μοναδική στο είδος της και άσφαλεστάτη! Ν' αγορά-σης το μπάρ μου «της Ίπταμένης Ψεί-ρας» που θέλω να παρατήσω μία κι' έκα-να εγώ περιουσία. Φυσικά, θά δώσης κά-τι τοίς μετρητοίς και τα ύπόλοιπα θά τα πληρώσης σ' έδαισεις...

Πρέπει να δημολογήσω πως αυτή ή πληρωμή «σ' έδαισεις» με παρέσυρε...

Όταν μίλησα γι' αυτό στην συμβία μου, έγινε άνάστα ο Θεός σίτι!

—Αυτό μας έλειπε! ξεφώνισε. Έσ' δεν θ' άργήσης να ρουφήξης όλο το πε-ριεχόμενο του μπάρ σου! Θά είσαι διαρ-κώς τύφλα στο μεθύσι και θά κουτουλάς!

—Μά όχι, Βαρβάρα μου, εσύ θα θρο-νιάζης στόν μπάγκο... Θά έπιβλέπης στα πάντα. Σκέψου πως δεν έχω πελατεία σ' έπιδορθώσεις της σπασιμένης πορσε-λάνης. Ο Μουρλέγκ άποσύρεται άρου-έκανε περιουσία! Και τι ριψοκινδυνεύει κανείς; Ένα-δυο χιλιάδικα, πασαλα-βάνοντας το μπάρ και τίποτε άλλο, αν,

«Μπάρ Κολιμπάρ»

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΝΤ

κατά... άτυχία, δεν πάη καλά ή έπιχειρηση!

Τέλος, συμφώνησε μα-ζί μου.

Αλλά μαθεύτηκε πολύ γρήγορα πως θ' αναλάμ-βανα το «Μπάρ της Ίπτα-μένης Ψείρας».

Κάθε μέρα, έννοείται, πήγαινα εκεί να παίρνω τα άπεριτίφ μου γιατί ο Μου-ρλέγκ έπέμενε, σώνει και καλά, να με πα-ρουσιάση στην πελατεία.

Μόνο που πρόσεχα να μην το παρα-τοούω για να μην έχω ιστορίες με την Βαρβάρα.

Ένα πρωί, ο Μουρλέγκ μου λέει:

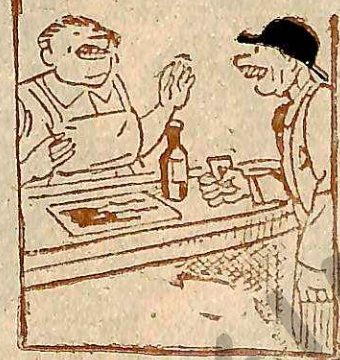
—Φίλε μου, σο' ήρθαν δυο γράμμα-τα...

Κι' ο Κολιμπάρ, ψάχνοντας μέσα σ' τις τσέπες του, βρήκε δυο γράμματα και μου 'δωσε...

Νά τι διάβασα.

Επιστολή ύπ' αριθμόν 1:

«Παληπολέμ, «Αφού έχεις τα όδοια για ν' αγοράσης το μπάρ, μην ξεχνάς, για το «καλωσό-»



—Νά τους περιφρονή; μου είπε ο Μουρ-λέγκ, αφού διάβασε τα γράμματα.

να καταβαίνης τρεις χιλιάδες φράγκα που θα παραιοδοθών χέρι με χέρι στόν σύντροφο που θα σ' περιμενέ το ίδιο βράδυ στην γω-νία της όδου Μορμονέι και της στοάς Μπου-νιό. Σύνθημα είναι, ή λέξη: «Κατέβαινε!». Αν είδοποίησες την άστυνομία, με την ίδια ευκαιρία μπορείς να παραγγείλεις και την κηδεία σου...

Οι γκάγκστερς της συνοικίας Μουφτάρα.

Επιστολή ύπ' αριθμόν 2: «Παληκοεφαλαιοκράτη,

Αν αγαπάς την ζωή σου, αν δεν θέλεις να κλέψουμε την συμβία σου για όμηρο—όπότεν δεν θα σο' την έπιστρέψουμε χωρίς την καταβολή 10.000 φράγκων—βάλε 5 χι-λιάρικα μέσα σ' ένα φάκελλο και δώσε τα σ' έ-κεινον που θα σ' περιμενέ στην όδο Άμυ-λέτ, στις 10 άκριβώς.

Οι γκάγκστερς των Έπινέντ.

Τι λές γι' αυτό; με ρώτησε ο Κολιμ-πάρ. Φαντάσου να με άπειλοδν πως θα κλέψουν την Βαρβάρα! Υστερα θάπρε-πε να μου δώσουν και λεφτά για να δε-χτώ να την πάρω πίσω. Όσο για την ά-πειλή να με σκοτώσουν, δεν τα τρώω έ-γώ αυτά...

—Νά τους περιφρονή; μου είπε ο Μουρλέγκ. Έγώ έλαβα έκοντοντάδες έ-πιστολάν... και τάγραφα στα παλά μου τα παπούτσια.

Κι' ακολουθώντας την σοφή συμβουλή του Μουρλέγκ, δεν άπάντησα τίποτα. Άκου την συνέχεια:

Την μέρα των έγκαινίων του «Κολιμ-πάρ-Μπάρ», ή Βαρβάρα θρόνισσε στο ταμείο με πολλή μεγαλοπρέπεια κι' ά-ξιοπρέπεια. Έγώ σέρβιρα μαζί με τον γυιό μου Μιμίλ. Ο πεθερός μου Άντος άνοιγε τις μπουτίλλιες. Η πεθερά μου, πρωταθλήτρια στο πλύσιμο των ποτη-ριών, ήταν στις δόξες της.

Τι καταπληκτική έπιτυχία, φίλε μου! Είμαι γνωστός στην συνοικία όπου μένω είκοσι όλόκληρα χρόνια. Η Βαρβάρα ήταν ένδοξασαμένη. Βραχή έπεφτε το χρέμα στο ταμείο της!

Ξαφνικά, άπάνω στο κέφι και στα τραγούδια, όρμουν σάν σίφουνας καμιά δεκαριά προσωπίδοφόροι που κάνουν έ-φοδο, έναντιον του ταμείου, με το ρεβόλ-βερ στο χέρι, φωνάζοντας: «Ψηλά τα χέ-ρια!»

Στο άψε-σβύσε άδειασαν το ταμείο απ' το περιεχόμενό του.

Είμαστε έμεις οι γκάγκστερς της συνοικίας! φώναζαν οι έντιμότατοι λη-σταί. Χαίρετε και σάς εύχαριστούμε!

Ήμασαν όλοι άπολθωμένοι!

Η Βαρβάρα ήταν φουρκισμένη. Μας έβρισε ανάδρους...

Και καθώς διαμαρτυρόμουν, μ' ένα σιφόν μ' έκανε μούσκεμα από πάνω ως κάτω!

Όλοι γέλασαν, εκτός από μένα.

Υστερα από πέντε λεπτά της ώρας όμως, ή πόρτα άνοίγει θορυβωδώς: μπουμ! Αυτή τη φορά ήσαν οι γκάγκ-στερς των Έπινέντ. Με μάσκα και ρεβόλ-βερ στο χέρι, ψηλά τα χέρια!

Επρεπε να δής τα μούτρα τους όταν δεν βρήκαν δεκάρα στο ταμείο! Με άνέ-τρεψαν ρίχτηκαν της Βαρβάρας, την σή-κωσαν σάν το φτερό και την φόρτωσαν σ' ένα άυτοκίνητο που έφυγε όλοταχώς.

Κρατούσαν τον όμηρό τους!

Δυστυχισμένη Κολιμπάρ! φώναξα, κι' εσύ τι έκανες τότε;

Εγώ, άποκρίθηκε άτάραχα ο Κολιμ-πάρ, τι έκανα; Ε λοιπόν... κέρασα όλο τον κόσμο!

PANT



—Μ' έκανε μούσκεμα μ' ένα σιφόν.

Ο μισθός του όπλίτη

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΕΩΣ ΤΩΡΑ

Στην Γαλλία πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ γίνῃ αὐξήσις τοῦ μισθοῦ τῶν στρατιωτῶν, τῆς περιφέρειας «δεκαμερίας». Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὕτη, γαλλικὸν περιοδικὸν δημοσιεύει τὸ παρακάτω ἐνδ' ἀφέρον ἱστορικὸν σημείωμα, γιὰ τοὺς μισθοὺς τοῦ όπλίτου ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων.

Ἀπὸ πότε χρονολογεῖται ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μισθοδοσίας στὰ στρατεύματα; Ἡ ἱστορία δὲν μᾶς τὸ καθορίζει ἀκριβῶς.

Πρὶν ἐπὶ τὸν Περικλέα, οἱ Ἕλληνες δὲν πληρώναν τοὺς στρατιώτας τῶν. Φρονούσαν ὅτι τὸ ἀκρετεῖν τὴν πατρίδα, ἀποτελοῦσε τιμὴ γιὰ τὸν ὑπηρετοῦντα, γιὰ τὴν ὁποία τιμὴ ἐπρεπε αὐτὸς νὰ πληρώσῃ καὶ ὄχι νὰ πληρώνεται. Ἔτσι, οἱ Ἕλληνες στρατιώται ἐπρεπε νὰ συντηροῦνται δι' ἐξόδων τῶν.

Συνέβη ἐν τούτοις, ἕνας ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἑλλάδος νὰ διατυπώσῃ κάποτε τὴν γνώμη ὅτι οἱ στρατιώται ἐπρεπε νὰ πληρώνονται: οἱ Κῶρες. Αὐτοὶ ὑπηρετοῦσαν ὡς ἐθελονταὶ (μισθοφόροι) στοὺς στρατοὺς τῶν γειτονικῶν πόλεων. Οἱ ἄλλοι Ἕλληνες χαρακτηρήσαν τὴν πράξιν ὡς ἀτιμία καὶ περιφρονούσαν βαθύτατα τοὺς Κῶρες.

Οἱ ἱπποτικὲς ὁμοίαι ἀντιλήψεις σιγά-σιγά ἐξηφανίσθησαν. Δηγνούνται ὅτι ὁ Περικλῆς, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν λαϊκῶν τάξεων, εἰσήγαγε στὰς Ἀθήνας τὴν συνήθεια τῆς πληρωμῆς μισθοῦ στοὺς στρατιώτας. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι στρατιώται, δέχτηκαν τὸ δῶρο, χωρὶς νὰ θεωρήσουν τὸν αὐτὸν τοὺς ἀτιμαζόμενον.

Ἐπληρώνοντο ἄλλωστε, πολλὰ καλὰ, καλλίτερα καὶ ἀπὸ τοὺς σημερινούς στρατιώτας μας. Οἱ περὶ π.χ. ἐπαιρναν στὴν ἀρχὴ δύο ὀβολοὺς τὴν ἡμέραν, ἡ δέκα δραχμὰς τὸν μῆνα. Ἀργότερα τὸ ποσὸ αὐτὸ διπλασιάσθηκε. Οἱ ναῦτες ἐπαιρναν μιὰ δραχμὴ τὴν ἡμέραν.

Ὁ ὀβολός, ὡς γνωστόν, ἦταν τὸ ἕκτον τῆς δραχμῆς, καὶ ἰσοδυναμοῦσε μὲ 120 περικοπὴν χρυσῆς λεπτά. Δὲν ἀναφέρεται ὅμως, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ἐν ὅ μισθὸς αὐτὸς ἦταν γιὰ τὰ στρατὰ ἐξόδων τοῦ στρατιώτου, ἢ ἦταν μέρους αὐτὸν καὶ ὅλα τὰ ἐξόδα διατροφῆς καὶ ρουχισμοῦ τῶν.

Ἡ Ρώμη, ἐπὶ βασιλέων, δὲν πληρώνε τοὺς στρατιώτας τῆς. Μονάχα τέσσαρες αἰῶνες μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς Δημοκρατίας καθιερώθηκε καὶ ἐκεῖ ἡ μισθοδοσία τοῦ όπλίτη.

Οἱ μισθοὶ τῶν Ρωμαίων λεγεωναρίων ἐποικίλαν ἀναλόγως τὴν ἐποχὴ. Ἐπὶ Πομπηίου ἦταν 175 χρυσῆς λεπτά. Ἐπὶ Καίσαρος τὸ ποσὸ διπλασιάσθηκε καὶ ἐπὶ Δομιτιανοῦ ἐφάρσα νὰ τριπλασιασθῇ.

Οἱ ἱππεῖς ἐπαιρναν διπλάσια ἀπὸ τοὺς πεζοὺς. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς στρατηγούς, αὐτοὶ δὲν ἐπαιρναν οὐτε λεπτό. Ἐπρεπε αὐτοὶ νὰ ἀρκεσθῶν στὴν τιμὴν ποὺ τοὺς ἔκανε ἡ πατρίς νὰ τοὺς ἐμπιστευθῇ τὰ παιδιὰ τῆς. Εἶναι ἀλήθεια, ὁμῶς, ὅτι σὲ περίπτωσιν νίκης, αὐτοὶ εἶχαν τὴν μερίδα τοῦ λέοντος ἀπὸ τὰ λάφυρα, χωρὶς νὰ ὑπολογισθῶν οἱ ἀμοιβὲς ποὺ τοὺς ἔδινε ἡ Δημοκρατία.

ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

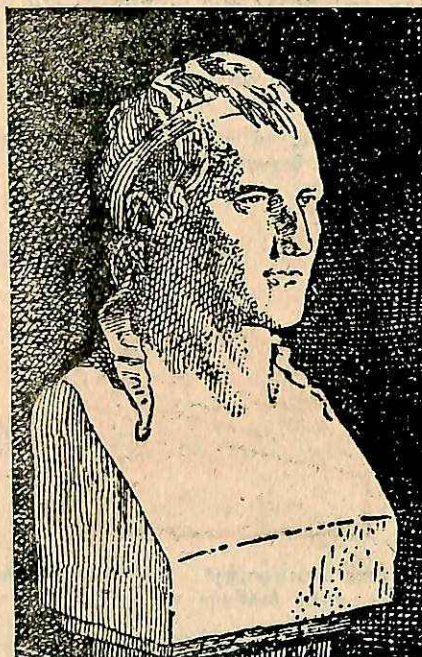
Στὴν Γαλλίαν, ἔγινε ὅπως στὴ Ρώμην καὶ στὰς Ἀθήνας. Ἡ μισθοδοσία τοῦ στρατιώτη εἶναι ἀγνωστὴ στοὺς πρώτους χρόνους

τῆς γαλλικῆς ἱστορίας.

Ὡς τὸν 12ο αἰῶνα, ἡ διαπαγὴ καὶ ἡ δοκιμὴ τῶν ἀφύρων καθὼς καὶ τὰ «ποσοστὰ» ἀπὸ τὰ λῦτρα τῶν αἰχμαλώτων, ἦσαν ὁ μισθὸς τοῦ στρατιώτου. Ὅταν τελειῶνε ἡ μάχη, μοιροῦνταν τὰ πτώματα τῶν ἐχθρῶν καὶ τὰ σκύλευαν. Τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς πωλοῦσαν. Οἱ πλὴν ἐξέχοντες ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους μοιροῦνταν ἀκριβὰ. Ὡς γνωστόν, ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀρκ ἀγοράσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς 10.000 λίβρες.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ δὲν εὑρίσκαν ἀγοραστὰς τοὺς ἐσφάζαν ἀπλούστατα, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἔχουν καὶ τοὺς τρέφουν.

Ὁ πρώτος κανονικὸς μισθὸς πληρώθηκε στοὺς Γάλλους στρατιώτας ἐπὶ Φιλίππου



Ὁ Μ. Ναπολέων

φροντίζε πρωτίτως οἱ στρατιώται του νὰ πληρώνονται τακτικά.

Αὐγούστου. Ὅταν σχημάτισε τὸν στρατὸ ποὺ θὰ ἐσῶζε τὴν Γαλλίαν, στὸ Μπουνί. Στὶς ἐκστρατείες, ἐπαιρναν τὸ διπλάσι τοῦ κανονικοῦ ποσοῦ γιὰ κάθε μέρα μάχης. Οἱ μισθοὶ ὁμοίως δὲν πλεονάζονταν πάντα κανονικῶς. Μερικοὶ, πολλὸ λίγο εὐτυνεῖδον τοὺς ἀξίωματικοὺς, ἐσφτερρίζοντο μέρος τῆς μισθοδοσίας.

Οἱ στρατιώται τότε, κακοπληρωνόμενοι, ἢ μὴ πληρωνόμενοι διδόν, λιποτακτοῦσαν. Συνέβαινε ἐπίσης μερικοὶ βασιλεῖς νὰ στεροῦνται σὲ μιὰ ὀρισιμένη στιγμὴ τῶν ἀπαιτούμενων χρημάτων γιὰ νὰ πληρώσουν τοὺς στρατιώτας τῶν. Τότε κατέφευγαν σὲ διάφορα κόλπα.

Συνηθέστερα... ἐκοβαν κίβδηλα νομίσματα καὶ μὲ τὰς πληρώναν τοὺς στρατιώτας τῶν. Ἡ ἔβαζαν τοὺς πλουσίους Ἑβραίους νὰ πληρώσουν αὐτοὶ! Εἶτε ἀκόμη, λήστευαν τὰ πλοῦσια μοναστήρια! Ὁ στρατιωτικὸς λοιπὸν μισθός, ὡς τὴν ἐποχὴ αὐτῇ, ἦταν κατὰ τὸ ἐπισφαλές, ἔως ὅτου ἐθε-

σπίσθη εἰδικὴ φορολογία καὶ ἐξασφαλίσθηκε ἡ κανονικὴ πληρωμὴ του.

Ἐπὶ Καρόλου τοῦ 7ου, ἕνας όπλίτης ἐπαιρνε 10 λίβρες τὸν μῆνα (65 χρυσῆς φρ.) ἕνας τοξότης 4 λίβρες (26 φρ.) καὶ ἕνας ὑπηρετὴς (ὀρντινάντσα) 3 λίβρες.

Τὸν μεσαίωνα, οἱ καλλίτερον ἐπληροφόμοι στρατιώται ἦσαν οἱ Ἀγγλοὶ. Ὁ μισθὸς τῶν τοξοτῶν ἐπὶ Ἐδουάρδου Γ' ἦτο τὸ διπλάσι τοῦ ἡμερομισθοῦ ἐνὸς ξυλουργοῦ.

Ὁ Λουδοβίκος 9ος ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα αὐτό. Παρ' ὅλη τὴν παρομιώδη φιλαργυρία του, πληρώνε καλὰ τοὺς ἑλβετοὺς σωματοφύλακάς του. Ὁ μισθὸς κάθε στρατιώτου του ἦταν τὸ τετραπλάσιον τοῦ ἡμερομισθοῦ ἐνὸς τεχνίτη.

Ὁ μισθὸς ἐποικίλε ἀναλόγως τοῦ όπλου: οἱ σφενδονισταὶ ἐπληρώνοντο ἀκριβέστερα ἀπὸ τοὺς τοξοτάς.

ΠΑΡΑΚΡΑΤΗΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΑΣΠΑΘΙΣΜΟΙ

Εἶπαμε παραπάνω ὅτι συχνὰ οἱ μισθοὶ τῶν όπλιτῶν ἐμπαιναν στὶς τσέπες τῶν «μεγάλων» ἐνῷ οἱ στρατιωτικοὶ μόλις ἐπαιρναν ἕνα μέρος ἐλάχιστο, καὶ κάποτε τίποτε.

Ἐκτὸς ὁμοίως ἀπὸ τὶς καταχρήσεις ἦταν καὶ οἱ διάφορες παρακρατήσεις: γιὰ ρουχισμό, γιὰ τροφὴ κ.λ.π. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν παίρνῃ τίποτε σχεδὸν ὁ στρατιώτης στὸ χέρι. Τί ἔκαμαν ὁμοίως καὶ στὴν μιὰ καὶ στὴν ἄλλῃ περίπτωση οἱ στρατιώτες, ὅταν πρὸ πάντων ἦσαν σὲ πόλεμο; Πλιτασιολογοῦσαν ἀπλούστατα ὄχι μόνον τοὺς ἐχθρούς! Φυσικὰ τὰ θύματα, ἀστοὶ καὶ χωρικοὶ, κατέφευγαν στὴν δικαιοσύνην συλλαμβάνονταν οἱ δράσται καὶ χωρὶς πολλὴ διαδικασία ἀπηγχονίζονταν.

Δυστυχῶς δὲ ἡ κατάσταση αὕτη δὲν ἀφοροῦσε μόνον τὶς μακρινὲς ἐποχές ἀλλὰ καὶ ἄλλες πλησιέστερές μας.

Ὅταν ὁ Βοναπάρτης ἀνέλαβε τὴν ἀρχὴν γιὰ τοῦ στρατοῦ ποὺ θὰ ἔκαμιν τὴν πρώτην ἐκστρατείαν στὴν Ἰταλίαν, τὸν ὄρῃσε σὲ ἀξιοθρήνητην κατάσταση. Ἀξίωματικοὶ καὶ όπλίτες, εἶχαν... δύο χρόνια νὰ πληρωθῶν. Ἡ πρώτη λοιπὸν φροντίδα τοῦ Ναπολέοντος φθάνοντας στὸ Μιλάνο ἦταν νὰ πληρωθῇ ὅλα τὰ καθυστερούμενα στὸ στρατεύμα του καὶ νὰ ἐπιβλέψῃ ὁ ἴδιος στὴν πληρωμὴ αὐτῇ.

Ὁ ἱστορικὸς τῆς Ναπολεοντείου ἐποποιίας, Ἐντουάρ Γκασό, ἀναφέρει σχετικῶς ἕνα περιεργὸ ἀνέκδοτο, ποὺ δείχνει πόση ἦταν ἡ μέριμνα τοῦ νεαροῦ τότε στρατηγοῦ γιὰ τοὺς στρατιώτας του:

«Φοβούμενος, γράφει ὁ Γκασό, μήπως τὰ στρατεύματά του δὲν ἐπληρώνοντο ὅπως ἐπρεπε, ἀπεφάσισε μιὰ μέραν νὰ κάμῃ ὁ ἴδιος μιὰ ἐρευναν, χωρὶς νὰ φαγῇ.

Τὴν νύκτα τῆς 19 Μαΐου, ντυμένος πολιτικὰ καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπασπιστὴν του, σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα στρατιώτη, ποὺ φρεγουροῦσε μιὰ ἀποστολὴν πολεμοφοδίων. Ὁ Βοναπάρτης τὸν χτύπησε φυλικά στὸν ὄμο καὶ ἐπίασε κουβέντα μαζί του. Ὁ στρατιώτης φαινόταν λιπυμένος καὶ δὲν ἀργησε νὰ ἐκμυστηρευθῇ στὸν ἀγνωστο φίλον του ὅτι δὲν εἶχε εἰσπράξῃ ἀκόμη πὸν μισθὸν του, ποὺ τὸν προσέβριχε γιὰ τὴν ἀρρωστη μητέρα του. Ὁ Ναπολέων τοῦ ἔβαλε τότε στὸ χέρι πέντε λουδοβίκια. Τὴν ἄλλη μέραν καθαιρούσε τὸν ἀρμόδιο ἀξίωματικόν.

Ἔρωτες στὴν Ἀνδαλουσία

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕΡΒΙΛ

Τὸ σούρουπο χρύσωνε τὴν πόλιν καὶ τοὺς κήπους, ὅπου τὰ τριατάφυλλα, τὰ γαρύφαλλα καὶ τὰ γιασεμιά εὐώδιαζαν.

Μιὰ καμπάνα χτύπησε. Δυὸ γυναῖκες, μετὰ τὸ κεφάλι σκεπασμένο μὲ μαύρην μαντίλλα, προχωροῦσαν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ μιὰ παχειά, περπατοῦσε λαχανιασμένη γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν πρώτην.

—Σάντα Μὰδρε! φτεροπόδαρη εἶσαι, ψυχούλα μου;

—Μὲ συγχωρεῖτε δόνα Κονσεπιόν, εἶχα ξεχάσει τὰ ἀρθριτικά σας.

—Ἀχ, ἐσεῖς τὰ νεῖδα!

Ἐκείνη τὴν στιγμὴν, στὴν διασταύρωσιν ἐνὸς δρόμου, ἕνας κομψὸς καβαλάρης βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὶς δύο γυναῖκες.

—Χριστὸς καὶ Παναγία! φώναξε ἡ ἀκόλουθος.

Ὁ καβαλάρης ἔκανε νὰ παραμερίσῃ τὸ ἄλογόν του καὶ ὑποκλίθηκε μὲ θαυμασμό καὶ ἡ Μανουέλα, ποὺ εἶχε γίνει κατακόκκινη, τὸν ἀκούσε νὰ ψιθυρίζῃ:

—Γιὰ τέτοια πληγὴ, κανένα φάρμακο δὲν σοῦ δίνει ὁ γιατρός!

Οἱ δύο γυναῖκες τάχυναν τὸ βῆμα.

—Τὴ θράσος ποὺ ἔχουν οἱ σημερινοὶ νέοι! εἶπε ἡ Κονσεπιόν. Στὴν ἐποχὴ μου..

—Τὴ ἔκανε λέει; διαμαρτυρήθηκε ἡ Μανουέλα, στὴν ἐποχὴ σας οἱ νέοι δὲν ἔκαναν κόρτε μὲ τὶς κοπέλλες;

—Ἐκαίαν... καὶ παράκταναν μάλιστα. Αὐτὸς μάλιστα ἦταν καὶ πολὺ ὁμορφος...

—Οὕτε καὶ τὸν πρόσεξα!

—Τὸ ἐλπίζω! Τὴ θάλεγε ὁ ἀφέντης μαρκήσιος, ὁ πατέρας σας, ἂν μάθαινε πὼς τὸλμησε ἕνας ἄνδρας, στὴν μέση τοῦ δρόμου...

—Πάντως, τὸ κομπλιμέντο ποὶ μοῦ κίνα ἦταν ἔξυπνο καὶ ὁ καβαλάρης φαινόταν ἀρχοντικῆς καταγωγῆς!

—Παιδί μου, βλέπω πὼς τὸν πρόσεξες, μετὰ τὸ παραπάνω μάλιστα! Γιὰ τὸ κρίμα σου πρέπει νὰ ζητήσης συγχώρησιν ἀπὸ τὴν Παρθέναν!...

Μπήκαν στὴν ἐκκλησίαν, γονάτισαν στὶς πλάκες καὶ βυθίστηκαν στὶς προσευχὰς τους. Τὴ νὰ ζήτησε ἄραγε ἡ νέα ἀπὸ τὴν Παναγίαν; Κανέναν μνηστήρα ἀρχοντικὸ καὶ πλοῦσιο ποὺ θὰ τὴν ὡδηγοῦσε στὸ παραμυθένιο παλάτι;

Τέλος, ἡ δόνα Κονσεπιόν ξερόβηξε καὶ εἶπε «Ἀμήν». δυνατὰ γιὰ ν' ἀποσπᾷ τὴν Μανουέλα ἀπὸ τὰ ὄνειροπολήματά της.

Διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ἀγίαστήριον, ὅταν, ἁφνικὰ, μέσα στὸ σκοτάδι, πρόβαλλε ἕνας ἄνδρας.

Προλαμβάνοντας τὴν νέα βοήθησε τὰ δάχτυλά του μέσα στὸν ἀγιασμό καὶ τῆς ἔτεινε τὸ χέρι. Ἀν ἀρνοῦνταν, ἡ Μανουέλα θὰ τοῦ ἔκανε μεγάλη προσβολή.

Ἐκαίαν μαζί τὸν σταυρὸν τους, ἐνῷ ἡ κείνος ψιθύριζε:

—Ἡ Ἁγία Μήτηρ τοῦ Ἑσταυρωμένου! ἰὴ ἐκπληρώσῃ τὴν εὐχὴν μου!

—Ἀμήν! ἀποκρίθηκε ἐκείνη καὶ ἔγινε κατακόκκινη γιὰ δευτέρην φορά.

Ὁ καβαλάρης γιὰ αὐτὸς ἦταν—ὑποκλίθηκε καὶ ἔγινε ἄφαντος.

Ἡ ἀκόλουθος εἶχε μείνει καρφωμένη στὴ θέση της ἀπὸ τὴν κατάπληξιν:

—Μὰ τοὺς Ἀγίους Πάντας, δὲν περιμένα τέτοιο θράσος!... Ὁφείλω νὰ τὸ πῶ ἀμέσως τοῦ πατέρα σου!

—Δὲν θὰ κάνετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, καλὴ μου Κονσεπιόν. Ξέρετε πόσο ἀπότομος εἶναι!... Οὕτε ἐσεῖς οὕτε ἐγὼ θὰ μπορέσουμε ἄλλη φορά νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ θὰ μᾶς στείλῃ ἐξορία στὸν πύργο τῆς Σιέρρας!...

..Στὸ δειπνόν, ἡ Μανουέλα καθόταν ἀμύλητῃ ἀνάμεσα στὸν πατέρα της καὶ στὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν της ποὺ τῆς μιλοῦσαν μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς προσεχεῖς ταυρομαχίες ὅπου θὰ λάβαινε μέρος ὁ Ἑλ Ρόκο, ὁ πῶς διάσημος ματὰ δὸρ τῆς Ἰσπανίας

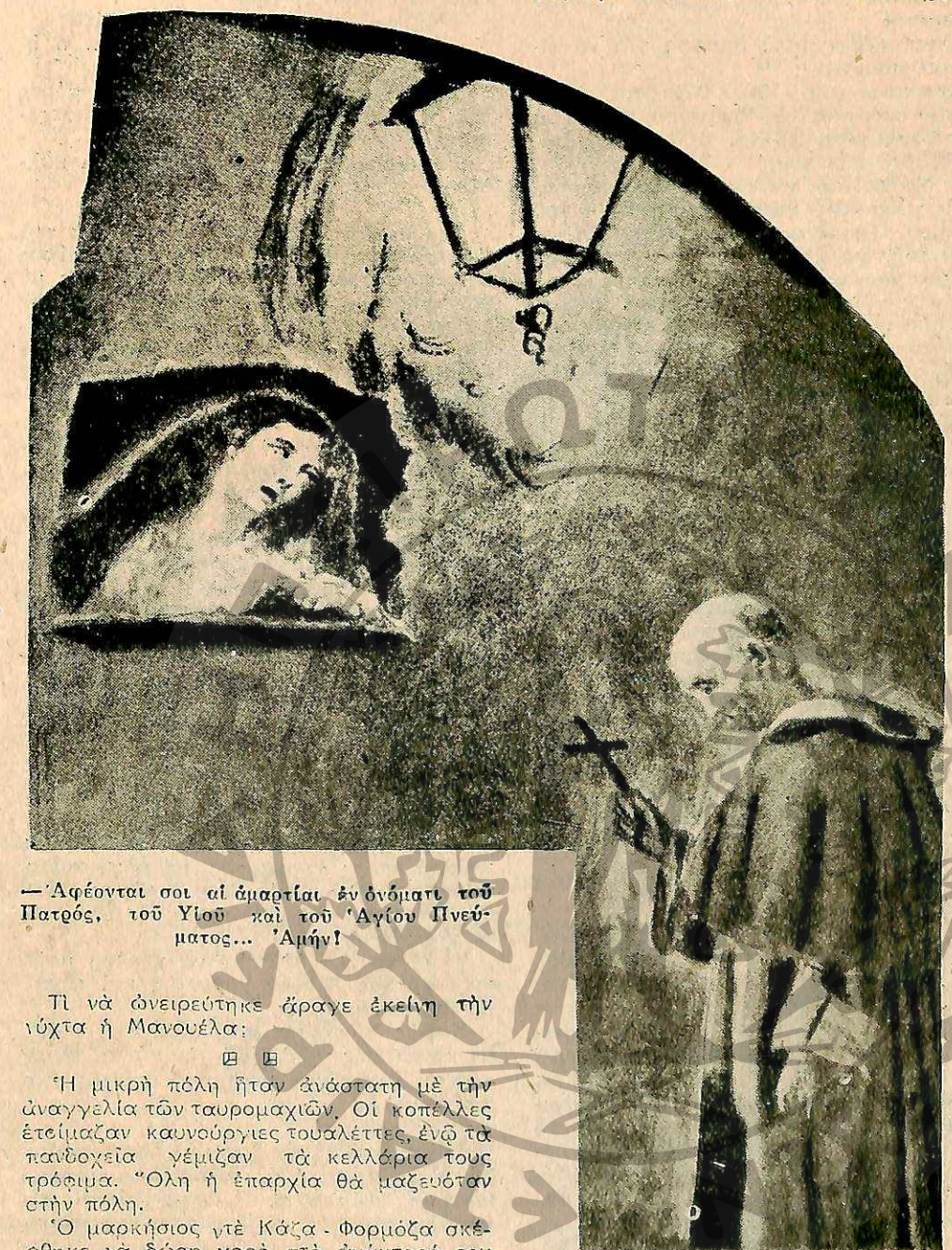
σὲ ὅλους τοὺς πυργοδεσπότες τῶν περιχώρων.

—Ἀγαπημένη μου κόρη, εἶπε στὴν Μανουέλα, θὰ ἀναπληρώσῃς τὴν μητέρα σου. Ὁ ἐπιστάτης μου Γονθάλες καὶ ἡ δόνα Κονσεπιόν εἶναι στὶς διαταγὰς σου καὶ θὰ σε βοηθήσουν μὲ τὴν πείραν ποὺ ἔχουν. Ἐπιθυμῶ γιὰ πολλοὺς λόγους—τὸ τόνισε—αὕτη ἡ γιορτὴ νὰ εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως λαμπρά.

—Θὰ προσπαθῶ, πατέρα, νὰ μείνῃτε εὐχαριστήμενος...

Ἡ μεγάλη μέρα ἐφθασε γρήγορα. Ἀπὸ τὰ χαράματα, τὸ πλήθος κατέλυσε τοὺς δρόμους ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸν στίβο.

Καὶ μολοντὶ ὁ στίβος βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ ἀνάκτορόν του, ὁ μαρκήσιος θεώρησε ταπεινωτικὸ γι' αὐ-



—Ἀφένται σοι αἱ ἀμαρτίαι ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος... Ἀμήν!

Τὴ νὰ ὄνειρευτῆκε ἄραγε ἐκείνη τὴν νύχτα ἡ Μανουέλα;

Ἡ μικρὴ πόλιν ἦταν ἀνάστατη μὲ τὴν ἀναγγελίαν τῶν ταυρομαχιῶν. Οἱ κοπέλλες ἐτείμαζαν καυνοῦργιες τουαλέτες, ἐνῷ τὰ πανδοχεῖα γέμιζαν τὰ κελλάρια τοῦς τρόφιμα. Ὁλη ἡ ἐπαρχία θὰ μαζεῖτο στὴν πόλιν.

Ὁ μαρκήσιος γιὰ τὸν Κόζα-Φορμόζα σκέθηκε νὰ δώσῃ χορὸ στὸ ἀνάκτορόν του

τόν να πάη πεζή.

Μπροστά στην πόρτα περιμενε μια καρότσα ζευγμένη με δυο άλογα.

Όταν η Μανουέλα φάνηκε στο μπράτσο του πατέρα της, ύλοι την αούμασαν. Φορούσε ένα χρυσό χτένι που συγκρατούσε την δαντελένια μαντίλλα. Ένα μπλερό από μαύρο βελούδο, σε γύτον ως την μέση της. Φορούσε ένα μεταξωτό φόρεμα πολύπτυχο. Άπάνω απ' το άριστερό αυτή είχε δυο καταπόφυρες καμέλιες και το δεξί χέρι της έπαιζε με μια βεντάγια με το οικόσημο της οικογενείας.

Ο μαρκήσιος την βοήθησε επίσημα ν' άνεβη στην καρότσα και κάθισε δεξιά της.

Στο πέραςμα της καρότσας, οι κάτοικοι χαιρετούσαν με σεβασμό: ο γέρος άπαντούσε κουνώντας το κεφάλι, ενώ η Μανουέλα έστελενε χαμόγελα στο πλήθος.

Είναι πιδ όμορφη και απ' το άγαλμα της Μαντόνας! Έλεγαν.

Όποιος την άποκτήσει θα είναι ένας εύτυχης θνητός!

Μια γρηά ζητιάνα, ρυτιδωμένη, που ζητιάνευε σε μια γωνιά, ψιθύρισε σταυροκοπούμενη:

Είναι πάρα πολύ όμορφη για να είναι εύτυχημένη!...

Παραπάνω από 20.000 θεαταί συνωθούνταν στα σκαλιά. Ο μαρκήσιος κι' η κόρη του έγιναν δεκτοί απ' τον δήμαρχο στο θεωρείο του.

Η Μανουέλα, νεωτέρα των παριστανών γυναικών, κάθισε στην άκρη του θεωρείου. Το θέαμα άρχισε χωρίς να καθυστερή, με έπιδειξεις των ματαδόρε που φοδούσκωναν το στήθος, καμρωτοί, ρίχνοντας γύρω τους υπερήφανες ματιές.

Οι δυο πρώτοι ταύροι σκοτώθηκαν χωρίς άπνευσταίον υπό τὰ φρενιτώδη χειροκροτήματα των θεατών, η Μανουέλα όμως δεν έδινε μεγάλη προσοχή στο θέαμα. Το βλέμμα της έμωχνε παντού, σαν να αναζητούσε κάποιον.

Ο διάσημος Έλ Ρόκκο φάνηκε τότε. Με μια εύγενική υπόκλιση χαιρέτησε το δημαρχιακό θεωρείο κι' ύστερα άφιέρωσε τον ταύρο του στην άρραβωνιαστικιά του που έγινε κατακόκκινη. Οι πικαδόρ άρχισαν την δουλειά τους.

Ύστερα εξέσπασε η φανφάρα: η θανάτωση του ταύρου.

Ο Έλ Ρόκκο ήταν μόνος μπροστά στο άγριεμένο ζώο που είχε σκυμμένο το κεφάλι, με κέρατα προτεταμένα και χτυπούσε το χώμα με τις όπλές του.

Ο ταυρομάχος έπαιζε με το ζώο, παραμερίζοντάς το με μιάν έλαφρά χειρονομία, αντιμετωπίζοντας τον κίνδυνο με το χαμόγελο στα χείλη. Σε κάθε πάσασα του, το πλήθος ξεσπούσε σε χειροκροτήματα:

Μπράβο! Μπράβο!...

Σαφικά όλοι σώπασαν.

Ο Έλ Ρόκκο και ο ταύρος ήταν αντιμετωπιοί. Ο άνδρας δεν χαμογελούσε πιά: το ζώο, άφριεμένο, λαχανιασμένο, ήταν έτοιμο να όρμηση.

Ο ταυρομάχος έκανε ένα βήμα μπροστά, με κίνδυνο να βρεθί στα σουβλερά κέρατα του ζώου. Το πλήθος κρατούσε με άγωνία την άναπνοή του! Με το άριστερό χέρι, ο Έλ Ρόκκο κατέβασε το κόκκινο πανί κι' ο ταύρος έσκυψε το μέτωπο. Τότε, το δεξί χέρι του ταυρομάχου, ώπλισμένο με το ξίφος, χτύπησε όρμητικά τον ταύρο στο άβερκο.

Ο ταύρος σωριάστηκε κεραυνόπληκτος, ενώ ένα κύμα αίματος ξεχυνόταν απ' τα

ρουθούνια του! Στις κερκίδες, άρχισε τώρα το πανδαίμιο: καπέλλα, λουλούδια, πούρα, βεντάγιες έπεφταν βροχή στον στίβο, στα πόδια του νικητού που άκίνητος, εύτυχισμένος, χαμογελούσε στην «καλή» του.

Παρασυρομένη απ' τον ένθουσιασμό του πλήθους η Μανουέλα πήρε τις καμέλιες που στόλιζαν τα μαλλιά της και τις πέταξε στον στίβο.

Η μιά όμως άποσπάσθηκε κι' έπεσε στο γειτονικό θεωρείο.

Η νέα στράφηκε για να ζητήσει συγγνώμη. Έμεινε όμως καρφωμένη στη θέση της, χλωμή απ' την συγκίνηση.

Στο θεωρείο ήταν ο νεαρός βαλλάρης, πολύ κοντά της και την κύτταζε με το φλογερό του βλέμμα.

Η Μανουέλα, κατακόκκινη απ' την ταραχή της, κρύφτηκε πίσω απ' την ξεδιπλωμένη βεντάγια της. Η καρδιά της χτυπούσε όρμητικά. Εύτυχως που μέσα στην μεγάλη όχλοβοή, κανείς δεν την πρόσεξε αυτή τη σκηνή.

Η διπλανή όμως της Μανουέλας πρόσεξε την ταραχή της:

Μήπως είσε άδιάθετη σενιόριτα;

Δεν αίσθανόμαι πολύ καλά... ο ήλιος... ή ζέστη δίχως άλλο...

Ο δήμαρχος έσπευσε προς το μέρος της. Ο πατέρας της της είπε να έπιστρέψουν:

Δεν είναι τίποτα, πατέρα. Είμαι καλύτερα.

□ □

Την δεκάτη έσπερινή, τα σαλόνια του άνακτόρου ήταν γεμάτα καλεσμένους που τους υποδέχονταν ο μαρκήσιος με τον γιού του και που πήγαιναν κατόπιν να χαιρετήσουν την γοητευτική Μανουέλα, ντυμένη κατάλευκα με μια χιονάτη μαντίλλα στο κεφάλι, στολισμένη με κόκκινες παπαρούνες.

Συστάσεις:

Δόν Ένρικός της Πάλμας!... Μιγκουέλ της Ούσας!... κόμης της Άλταβίβας!... μαρκήσιος της Κορόβας!

Ο πατέρας της πήγε να της συστήση αυτόπροσώπος έναν ξένο:

—Ο κ. κόμης δόν Έστεβάν της Τορρεβάνης!

Η Μανουέλα είχε άκούσει συχνά να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Ο πλούτος του ήταν γνωστός σε όλους: έμεινε σε άπόσταση μερικτών λευγών σ' ένα παλιό πύργο καρφωμένο άπάνω στην Σιέρρα όπου, τελευταίος άπόγονος μίας πολύ παλιάς και πολύ άρχοντικής οικογενείας, ζούσε άρκετά άπομονωμένος, έξδν από τους δυο τρείς μήνες που περιούσε στην Μαδρίτη «για να πάρη το λ ο σ τ ρ ο της Αύλης».

Πενηντάρης πάνω-κάτω, με γκριζα μαλλιά στους κροτάφους, με ήλιοκαμένο πρόσωπο και γρυπή μύτη, ο κόμης έδινε την έντύπωση ανθρώπου που δεν είχε ποτέ χαμογελάσει.

Η Μανουέλα δέχτηκε να χορέψη μαζί του: φάνηκε έξοχος χορευτής και εύχάριστος συνομιλητής.

Καθώς επέστρεφε στην θέση της, πέρασε κοντά στις γρηές που την κύτταζαν με φθόνο: όλες είχαν κόρες κι' άνεπιές για παντρεία!

—Μανουέλita!...

Ήταν ο άδελφός της που την φώναζε.

Η νέα στράφηκε αλλά βρέθηκε αντιμετωπια με τον μυστηριώδη βαλλάρη. Με μεγάλη προσπάθεια, έκρυψε την ταραχή της.

—Ο σενιόρ δόν Φαβιάν δάλ Μαδρίνα β

Καζαλές, ζητᾶ να τύχη της τιμής να σε χαιρετήση... Έχομε γνωριστη, πριν από μερικά χρόνια, στην Μαδρίτη. Είναι μεγάλος περιηγητής.

Ο δόν Φαβιάν ύποκλήθηκε βαθεία κι' έσφίξε το χεράκι της.

—Σενιόριτα, μπορώ νάχω αυτό τον χορό;

Χωρίς λέξη, η Μανουέλα χόρεψε μαζί του.

—Σας ζητώ ταπεινά να με συγχωρήσετε, σενιόριτα, της μίλησε πρώτος, για την διαγωγή μου, μάρτυς μου όμως ο Θεός πώς βλέποντάς σας ένοιωσα πώς δεν κυριαρχούσα πιά τα λόγια μου και την καρδιά μου...

—Σας ίκετεύω σενιόρ... Σωπάστε...

—Όσοι είδαν την Μαντόνα, δεν τους έκανε κατάλληλη ή χάρη, ή άγνόησε κι' ή όμορφιά παραπάνω απ' ό,τι γοήτευσε έμένα!

—Μην βλασφημείτε, σενιόρ!

—Η Παναγία θα με συγχωρήση ά διαβάζη μέσα μου!

Για πρώτη φορά, τόλμησε να τον κυτάξει κατάματα. Τον ρώτησε δειλά:

—Είσθε, νομίζω, ξένος στην έπαρχία μας;

—Και ναι και όχι, σενιόριτα: γεννήθηκα εδώ, οι γονείς μου όμως με πήγαν πολύ νέο στην Μαδρίτη κι' ύστερα στις Φλάνδρες όπου οι πρόγονοί μας είχαν εγκατασταθή την έποχή του πολέμου. Έζησα πολύ καιρό στο Παρίσι, ή νοσταλγία όμως μ' έφερε δώ. Είναι λίγες μέρες που διατάζω άκόμα να εγκατασταθώ εδώ... τώρα όμως...—το τόνισε—το άποφάσισα πια!

Χαρά άνελπώτη κυρίευσε την Μανουέλα. —Ωστε έτσι: την άγαπούσε! Κι' ή ίδια δεν τολμούσε να έξομολογηθί στον έαυτό της πώς τον άγαπούσε!

—Δεν βρίσκετε, σενιόριτα, πώς κάνει πολλή ζέστη εδώ;...

Στο πάρκο με τις μεθυστικές εωδιές, γέρνοντας κοντά της, ο δόν Φαβιάν είπε:

—Αύριο, την ίδια ώρα θα περάσω μπροστά στον τοίχο και μέσα στα σκοτεινά, το βλέμμα μου θα σας άναζητήση...

Ένα άηδόνι τον διέκοψε με την τριλλία του.

□ □

Την έπομένη, στο γεύμα, ο μαρκήσιος συνεχάρη την κόρη του για την έπιτυχία και την τάξη του χορού καθώς και για την ώραία τουαλέττα της. Και πρόσθεσε, με πονηρό χαμόγελο:

—Ξέρω έναν, πάντως, που φαινόταν πολύ συγκινημένος απ' τα έλγητρά σου!...

Η Μανουέλα έγινε κατακόκκινη.

—Πατέρα... να ζητή!...

Η καρδιά της χτυπούσε σαν σκλαβαμένο πουλί μέσα στα στήθη της.

—Ωστε ο πατέρας της είχε αντίληφθί τον Φαβιάν να έρωτοτροπή μαζί της και δεν θα είχε καμμιάν αντίρρηση!

Άσφαλώς, ή Παναγία την προστάτευε!...

Στις μύτες των ποδιών, ή Μανουέλα κατέβηκε την μαρμαρίνη σκάλα μ' ένα καντηλέρι στο χέρι. Ένοιωθε φοβερή άγωνία. Πώς θα δικαιολογούνταν άν την έβλεπε κανείς;

Τέλος, ή έξόπορτα έτριξε έλαφρά: ή καρδιά της Μανουέλας έπαψε να χτυπά!

Εκείνος! Ήταν εκείνος!

Τυλιγμένος μέσα σ' ένα σκούρο μανδύα, στεκόταν κοντά της.

—Ω! σενιόρ!... φοβούμαι!... τι τρελ-

λή που είμαι!... φύγετε!... φύγετε γρηγορά!

Εκείνος όμως την έπιασε απ' το χέρι και την τράβηξε στην άγκαλιά του:

—Μη φοβάστε! Μαζί σας, μπορώ να τα βάλω μ' όλο τον κόσμο!

Είσε στα μάτια της ένα δάκρυ, σαν διαμάντι:

—Μι' άλλα! Μι' κοροθόν! (ψυχή μου! Καρδιά μου!)

Σάν να τραβιόνταν από έναν μαγνήτη, τα χείλη τους ένώθηκαν. Η Μανουέλα ζαλίστηκε και πιάστηκε άπάνω στον δόν Φαβιάν:

—Λυπηθήτε με!... Ντρέπομαι τον έαυτό μου!

—Μανουέλita, σε λατρεύω! Σοϋ τ' όρκίζομαι! Στην Παναγία, θα μου κάνης την τιμή να δεχτής την καρδιά μου, την ζωή μου και τόνόμα μου;

Είχε γονατίσει μπροστά της.

Εκείνη άκούμπησε το χέρι της στο μέτωπό του:

—Θα γίνω σύζυγός σας, δόν Φαβιάν, άν είναι θέλημα του Θεού κι' άν συμφωνή ο πατέρας μου!

...Πολλές νύχτες άντάμωσαν στο μικρό κιόσκι του κήπου όπου ή άγνή άγάπη τους ένέπνευε τα πιδ όμορφα μελλοντικά σχέδια. Σπάνια εκείνος φιλούσε την άγαπημένη του, σαν να φοβόταν μην μολύνη μιάν άδολη ψυχή.

Η δόνα Κονσεπιόν είχε άνακαλύψει το μυστικό της Μανουέλας, παραφύλαγε όμως να μην ένοχλήση κανείς τους δυο έρωτευμένους.

□ □

Ο μαρκήσιος κάλεσε μερικούς φίλους του σε γεύμα. Η Μανουέλα είχε δεξιά της τον κόμητα της Τορρεβάνης που της φερόταν με μεγάλη συμπάθεια.

Της μίλησε για την έρημική ζωή του, για τα κτήματά του, για την ζωηρή του έπιθυμία να παντρευτή μιά νέα που θα την γέμιζε δώρα, που θα γινόταν δεκτή στην Αύλη, γιατί ήταν ίσπανός ίππότης.

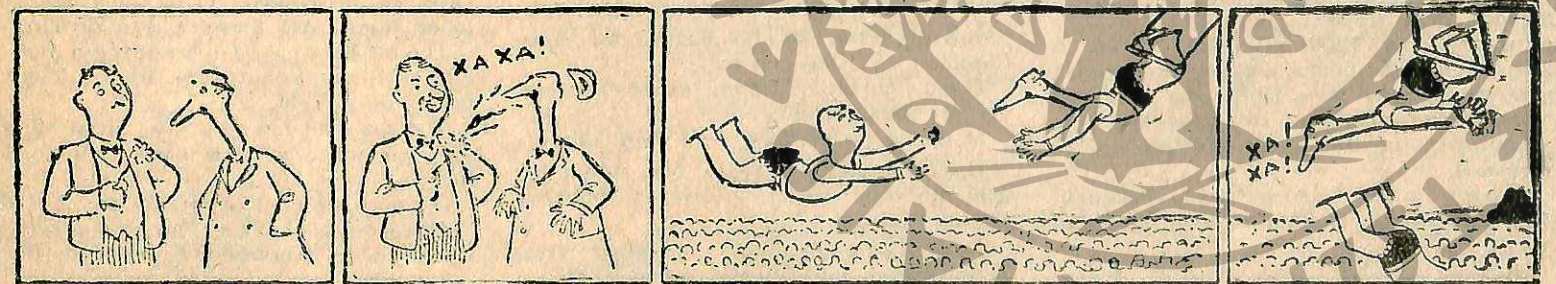
Η Μανουέλα δεν άπαντούσε λέξη για τι ή σκέψη της ήταν στο κιόσκι όπου το ίδιο βράδυ θα την άντάμωνε ο δόν Φαβιάν.

Την έπομένη, ο μαρκήσιος είπε στην Μανουέλα:

—Κόρη μου, έχω να σοϋ άναγγείλω ένα εύτυχές γεγονός που είναι μεγάλη τιμή για την οικογένειά μας: ο κόμης της Τορρεβάνης σε ζητήσε εις γάμον.

—Μά πατέρα, διαμαρτυρήθηκε κατάπληκτη ή Μανουέλα, ξέν άγαπώ τον σενιόρ κόμητα κι' έπιθυμώ να παντρευτώ σύμφωνα με τα αίσθήματά μου.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ



Ο κ. Πειραχτής είναι και λίγο έκδικη τικός. Γι' αυτό δεν άφήνει την εύκαιρία να γελάση κι' αυτός με τη σειρά του τον συνάδελφό του άκροβάτη.

—Κόρη μου, αυτά είναι παιδιάριαματα. Θα γίνη ό,τι άποφάσισα εγώ. Δεν πιστεύω να διέθεσες ήδη την καρδιά σου χωρίς την συγκατάθεση μου. Άν αυτό συμβαίνει... θα λάβω άνάλογα μέτρα!

Το ίδιο βράδυ, ο δόν Φαβιάν ήταν τρελός απ' τον θυμό του! Έλεγε να την κλέψη, να παντρευτούν κρυφά, να φύγουν απ' την Ίσπανία!

Τέλος άποφάσισε να ζητήσει την Μανουέλita απ' τον πατέρα της. Αυτός του άρνήθηκε εύγενικά—και σταθερά όμως.

Καμιά έλπίδα πιά! Κι' όταν ή Μανουέλα, την έπομένη νύχτα πήγε ν' άνταμώση τον άγαπημένο της, βρήκε έναν ύπηρέτη να φρουρή την πόρτα.

□ □

Κάτω απ' το νυφικό της πέπλο, ή νεόνημφη ήταν κατάγλωμη. Οι ψαλμοί που άκούγε ήταν ή κηδεία του έρωτός της, το τέλος της ζωής της. Άπάνω στο ιερό, ή Παρθένα διατηρούσε το αιώνιο χαμόγελό της. Η Μανουέλα, άπάνω στην άπελπισία της, την βλαστήμησε!

Στην σκιά ενός στύλου, ένας άνδρας πένθιμα ντυμένος, δάμαζε με μεγάλη δυσκολία τον θυμό του και τον σπαραγμό του. Πολλές φορές, έκανε να τραβήξη το σπαθί του! Καταλάβαινε όμως πώς το σκάνδαλο δεν θα ώφελοϋσε σε τίποτα. Ήταν βέβαιος πώς ή νέα τον άγαπούσε. Άν κατέρθωνε να την κλέψη απ' τον σύζυγό της, θα κατέφευγαν στην Γαλλία όπου κανείς δεν θα μπορούσε να τους άνακαλύψη!

□ □

—Άγάπη μου... έδώ είσαι;

Η Μανουέλα ένοιωθε τον Φαβιάν να την άγκαλιάζει, τα χείλη του να άναζητούν τα δικά της. Κοντά τους όρθωνόταν ή έπιβλητική σιλουέττα του πύργου της Τορρεβάνης. Όλόγυρα, ή έρημη Σιέρρα.

—Η δόνα Κονσεπιόν μουδωκε το μπιλιετάκι σου, με έπιτηρούν όμως τόσο πολύ... για λίγες στιγμές έφυγα, με το πρόσχημα να πάω στο παρεκκλησι...

—Άγάπη μου! Είμαι κόλασμένος! Δεν μπορώ να ζήσω έτσι: ή μαζί σου ή θα πεθάνω. Έξακολουθείς να μ' άγαπάς;

—Ω Φαβιάν! Άμφιβάλλεις;

—Θα μ' άκολουθούσες στην έξορία μου;

—Μέχρι θανάτου! Σοϋ τ' όρκίζομαι!

—Τότε, άκουσέ με: σε τρείς μέρες, την ίδια ώρα να μ' άνταμώσης εδώ. Όλα θα έχουν ένομιναστή, θα φέρω δυο άλογα για να καλπάσουν προς την έλευθερία, προς τα σύνορα! Προς τον έρωτα!

Καθώς επέστρεφε στον πύργο, ή Μα-

νουέλα άκουσε μιά κουκουβάγια να φωνάζη πεινιμα:

—Κακός οιώνός! Είπε άνατριχιάζοντας. Και σταυροκοπήθηκε.

□ □

Την άρισμένη ώρα, με ένα ταξιδιωτικό φόρεμα, ή Μανουέλα πήγαινε στο μέρος που είχαν συμφωνήσει.

—Γρήγορα! Να μην άργοϋμε! Τα άλογα περιμένουν κάτω στο μονοπάτι! Δόσε μου το χέρι σου!

Εκείνη έτρεμε σαν φύλλο.

Μόλις έκαναν μερικά βήματα, σταμάτησε:

—Δόν Φαβιάν! Φοβούμαι! Δεν άκούω σε τίποτα.

—Θα κύλισε κανένα χαλίκι κερνίντς ντε μί κοροθόν!...

Την στιγμή που έφθασαν σ' έναν θάμνο, ένα στιβαρό χέρι τράβηξε την νέα πίσω και μιά φωνή διέταξε:

—Κουτοίλο! χτύπα!...

Άκούστηκε μιά φριχτή κραυγή:

—Μανουέλα, βοήθεια!

Με το έγχειρίδιο καρφωμένο άναμέσας στους ώμους του, ο δόν Φαβιάν κατρακύλησε την πλάγια...

Η Μανουέλα λιποθύμησε...

□ □

Μεσάνυχτα... Ένας άνδρας πλησιάζει βιαστικά το σπίτι του παπᾶ και χτυπά. Σε λίγο, άγουροξυνημένη του άνοίγει μιά γρηά:

—Ο σενιόρ πάδρε είναι εκεί;

—Άναπαύεται. Τι τον θέλετε;

—Νά με άκολουθήση άμέσως στο προσκέφαλο μίας έτοιμοθάνατης!

Σε λίγο, ο παπᾶς, ένας ήλικιωμένος με χιονόλευκη γενειάδα, έβγαίνει:

—Σας άκολουθώ, τέκνον μου!

—Περάστε μέσα στην καρότσα. Είναι μακρᾶ.

Το άμάξι έχει όλα τα κουρτινάκια του κατεβασμένα κι' ο παπᾶς δεν μπορεί να καταλάβη που πηγαίνουν.

—Φθάσαμε. Πάτερ μου, είναι άνάγκη, να μην δήτε που σας πηγαίνουν!

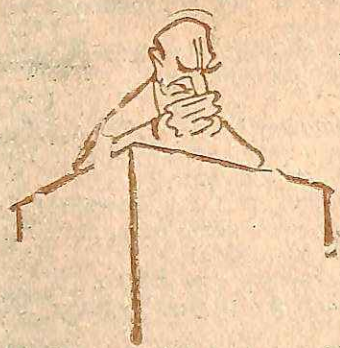
Κι' ο άγνωστος προσφέρει ένα μαντηλι στον παπᾶ.

Ο παπᾶς διατάζει στην άρχή, ύστερα όμως το παίρνει άπόφαση και δένει μόνος του τα μάτια του. Θα διαλευκάνη σε λίγο το μυστήριο.

Ο άγνωστος κρατά τον παπᾶ απ' το χέρι και τον οδηγεί. Σε λίγο, του άφαιρεί τον έπίδεσμο. Τότε, ο παπᾶς αντιλαμβάνεται πώς βρίσκεται μέσα σ' ένα κελί. Στο τοίχο είναι ένα οικόσημο, σκε-

(Το τέλος στη σελίδα 44)

Πρακτορείον ή «Είλικρίνεια»



Πρόεδρος.— Τό θνομά σας, κ. μνηντάς.
Μνηντής.— 'Ανάχαρις Πολυθρονόπουλος, έτών 45, Νέον Φάληρον, έργοστασιάρχης καρεκλών του κήπου. Κατακευάζω ώσαύτως κουινιστές πολυθρόνες και ναυτικές λάμπες για πέργκολες. Τελευταίως, έχω εφευρέι ένα ποτιστήρι που μπορεί συγχρόνως να ποτίζει 450 γεράνια στο δευτερόλεπτο. 'Η είλικρίνεια μου ως εφευρέτου με κάνει να σας πω πως δεν πρέπει να ποτίσετε γυαλίνους μ' αυτό τό ποτιστήρι, γιατί είναι ανεπιδεκτόι τεχνητής βροχής.

Πρόεδρος.— Μας έκθέτετε τά της μνηνσεώς σας έναντίον του κ. Λουκιανού Κακομπελά;

'Ανάχαρις.— Είμαι ένας παληάνθρωπος, 'Επιμένω σ' αυτό.

Πρόεδρος.— 'Όπερ έδει δείξαι. Να λείπουν οί κρίσεις. Λοιπόν;

'Ανάχαρις.— Στά μέσα του περασμένου μηνός, ένας από τους υπηρέτες μου όδηγεί αυτό τό έλεεινόν ύποκείμενο στο σαλονάκι μου. Είχε κάτι τό άσουλούπωτο, τό ήλιθιο όμως βλέμμα του...

Πρόεδρος.— Είπα να λείπουν οί κρίσεις. Προσθέτω: κι' οί χαρακτηρισμοί. Παρακάτω.

'Ανάχαρις.— Στις έρωτήσεις του, άπαντώ πως είμαι έμπορευόμενος. «'Ηρθα να πάρω μερικές πληροφορίες για την οικονομική σας θέση» μου λέει. Σας συμβουλεύω να πάρετε ένα καρνέ πληροφοριών. Τοδ λέω να ξαναγυρίση, για να τό σκεφτώ στο άναμεταξύ. 'Η γραμματεύς μου, που είναι ή ψυχή της έπιχειρήσεως, κοπέλλα δραστήρια με τετράγωνη λογική, με συμβούλεψε να φυλαχτώ. Κι' όταν ξαναήθε ο άπατεώνας είχα κρύψει έναν άστυνόμο κάτω από τό πιάνο. Τά άκουσε όλα... κι' έφριξε, έπως θα φρίζετε κι' εσείς κ. πρόεδρε.

Πρόεδρος.— Μην προκαταλαμβάνετε τό δικαστήριο. Συνεχίστε.

'Ανάχαρις.— Αυτός ο Σταβίσκου έπέμενε να αγοράσω τό καρνέ των πληροφοριών. Θάδινά 1000 δραχμές και θα έπαιρνα πληροφορίες για όλους τους έμπορους της αγοράς, ενώ συγχρόνως οί πληροφορίες που θα περιείχε για μένα θα σας ήταν πρώτης γραμμής. «'Αν δεν πληρώσετε τις 1000 δραχμές μου είπατε ο ληστής, θα σας δώσω κακές πληροφορίες για σας: θα πω πως είσατε στα πρόθυρα χρεωκοπίας και πως οί καρέκλες σας γίνονται κομμάτια μόλις καθήση κανείς άπάνω».

Πρόεδρος.— 'Απόπειρα έκβιασμού. Καθήστε κάτω. Κατηγορούμενε, έγέρθητι.

Κακομπελάς.— Λουκιανός Κακομπελάς, έτών 29, άεργος σχεδόν πάντοτε. Κάποτε ήμουν σωφέρ του κ. Χολο-

σκασμένου που με άπόλυσε γιατί φρενάρισα με τρίτη ταχύτητα και δεν έκοψα την πεθερά του! 'Η άνεργία μ' έκανε ν' άποταθώ στο πρακτορείον «'Η Είλικρίνεια» που μουδωκε δουλειά. 'Ο διευθυντής κ. 'Ανοιχτομάτης μου είπα: «Θά γυρίσης να πουλάς καρνέ πληροφοριών. Θά βγάξης 500 δραχμές έσύ και 500 τό πρακτορείο».

Πρόεδρος.— Κι' έλεγες στους έμπορους: «'Η μου αγοράζει ένας καρνέ 1000 δραχμών... ή σε καίω με τις κακές πληροφορίες μου...»

Κακομπελάς.— Είμαι άθώα περιστερά.

Πρόεδρος.— Είσαι κυνικός. Κάθισε κάτω. Τώρα οί μάρτυρες. 'Υπαστυνόμος.

'Υπαστυνόμος.— 'Ο κ. Πολυθρονόπουλος μ' έκρυψε κάτω από τό πιάνο με φούντες κι' άκουσα δουλειές με ούρά... Λάθος τά είπα: μ' έκρυψε κάτω από ένα πιάνο με ούρά κι' άκουσα δουλειές με



— Είναι ένας παληάνθρωπος

φούντες... Πρόκειται περί καθαράς άποπειρας έκβιασμού.

Πρόεδρος.— Κακομπελά: ή κατήθεση είναι συντριπτική για σένα. Για να μην άπεραντολογούμε, έχεις κανέναν μάρτυρα;

Κακομπελάς.— 'Από μάρτυρας, άλλο τίποτα, κ. πρόεδρε. Μολονότι είναι φώς φανάρι ή άθωότης κι' ή είλικρίνεια μου, εν τούτοις, προς πλήρη διαφώτισιν της δικαιοσύνης, θα προσκομίσω μάρτυρας που με τά συντριπτικότερα στοιχεία θα καταρρίψουν την κατηγορία... Μάρτυς μου ο Θεός... κι' ο κ. 'Ανοιχτομάτης...

'Ανοιχτομάτης.— Βέρβερος 'Ανοιχτομάτης, έτών 40, διευθυντής του πρακτορείου «'Η Είλικρίνεια».

Πρόεδρος.— Πόσον καιρό λειτουργεί τό πρακτορείον;

'Ανοιχτομάτης.— 'Εννιά μήνες.

Πρόεδρος.— 'Όστε δεν πρόκειται περί παλαιού οίκου; Σεις, τί δουλειά κάνατε πριν;

'Ανοιχτομάτης.— 'Ημουν κρήχης σ' ένα πρακτορείο κηδειών. Μόλις πέθαινε κανένας, έτρεχα να τον πιάσω πελάτη.

Πρόεδρος.— Καλά. Τό πρακτορείον σας είχε πολλά διαμερίσματα;

'Ανοιχτομάτης.— 'Ενα δωματιάκι, κ. πρόεδρε. Είναι ένα πρακτορείακι. Δυό τραπέζακια, ένα για την δακτυλογράφο μου κι' ένα για μένα. 'Αποτέινεσθε σε μένα και παίρνω πληροφορίες για τά περιουσιακά στοιχεία, την καλή πίστη ενός πελάτου. 'Εχω έναν πληροφοριοδότη, τον Λουκιανό Κακομπελά, πρότυπον εντίμου υπαλλήλου. Του είπα να πουλά καρνέ πληροφοριών στη πελατεία...

Πρόεδρος.—...κι' άν δεν αγοράζει ο πελάτης, να τον έκβιάξη με την άπειλή ότι θα τον δυσφήμηση;

'Ανοιχτομάτης.— Είμαι τίμιος άνθρωπος, κύριε. Σκεφθήτε πως είναι πρώτης γραμμής οί κηδείες μας ('Ιλαρότης στο άκροατήριο)... Μπέρδευα τά έπαγγέλματα... Οί πληροφορίες μας, ήθελα να πώ...

Πρόεδρος.— Καλά... σεις, δεν είσθε ένοχος. 'Ελπίζω ή αγανάκτησίς σας να μην είναι προσποιητή. 'Αλλος μάρτυς; Βούλα Τικτακίδου.— Βούλα Τικτακίδου, έτών 19 και όλγων μηνών... ('Ιλαρότης) Γραμματεύς - δακτυλογράφος το ύκ. Πολυθρονόπουλου. Κύριε πρόεδρε, μόλις είδα να μπαίνει αυτός (δείχνει τον Κακομπελά) διάβασα την άτιμία και την κατεργαριά στο βλέμμα του. Κύτταζε-δ ήθεν-έλο χάμω με δειλία. Δεν τον πήρα από καλό μάτι κι' είπα στο άφεντικό να φυλάγεται. 'Ο άφεντικός κάλεσε έναν ύπαστυνόμο και τον έκρυψε κάτω άπ' τό πιάνο. Τόν προκομμένο τον τσακώσαμε έπ' αυτοφώρω να μάς στήνη μηχανή! «'Η μου δίνεις 1000 δραχμές, είπα στον άφεντικό, ή σοδ βγάξω τά άπλυτά σου στη φόρα...» 'Ο κ. Πολυθρονόπουλος είναι άνθρωπος με λευκό παρελθόν, παρόν και μέλλον. 'Η αλήθεια είναι ότι μου φάνηκε σάν... να τρώαξε με την άπειλή του γκάγκστερ... του Κακομπελά, πως τον λέτε; 'Ετοιμαζόταν να δώση τό χιλιάριο, θυμήθηκε όμως τον άστυνόμο που περίμενε κάτω άπ' τό πιάνο...

Πρόεδρος.— Κακομπελά, έχετε ήδη καταδικασθή έννηά φορές—σύμφωνα με τις πληροφορίες του μητρώου σας. Μπορούμε να προσθέσουμε άλλη μία για να είναι στρογγυλός ο άριθμός.

Κακομπελάς.— Καταδικάστηκε για υπεربάσεις ταχύτητας ως σωφέρ...

Πρόεδρος.— Και για κλοπή αυτοκινήτου.

Κακομπελάς.— 'Εμοιαζε με τό δικό μου. 'Όταν άντελήφθην πως ήταν ξένο, τό επέστρεψα. 'Ο άλλος σωφέρ θύμως έμιας. Δεν έπαιρνε από άστέα...

Πρόεδρος.— Τό δικαστήριο σοδ έπιβάλλει την χρηματική άποζημίωσιν 2 δραχμών και 40.

Κακομπελάς.— Σας δίνω 2 και 50... να πηίτε κι' ένα καφέ εις ύγειάν μου.

Πρόεδρος.— Καί φυλάκισιν 2 έτών.

Κακομπελάς.— Μην περιμένετε να δώσω καλές πληροφορίες για τό δικαστήριο σας!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

'Η αγάπη του 'Εντι Λόου

ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΑΠ' ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ !

Εσείς που χάσατε κάθε πίστη στα ανθρώπινα ιδανικά...

'Εσείς που θα κυττάζετε με ειρωνεία όποιον σας πη ότι υπάρχουν ένώσεις που ούτε ο θάνατος μπορεί να τις νικήση...

'Εσείς που άπογοητευθήκατε βαθειά από τη ζωή και τους ανθρώπους και δεν πιστεύετε πιά στην αιωνιότητα της αγάπης...

Διαβάστε την ιστορία αυτή.

Και θα σας φανή βέβαια παράξενο ότι ο ήρωας της ιστορίας αυτής είναι ο 'Εντιμουντ Λόου, ο περίφημος Κουίρτ του «Τιμήματος της Δόξης» και τόσων άλλων φίλμ.

—'Ο 'Εντιμουντ Λόου! θα μού πητε. 'Ω! τον έξερομε αρκετά καλά. Είναι ο τύπος του ανθρώπου που έχει πολύ μεγάλη πεποίθηση στον έαυτό του. Πώς μπορεί να είναι ιδεαλιστής; 'Ο 'Εντιμουντ Λόου είναι πολύ έγωιστής, πολύ κομψός, πολύ μπλαζέ, ώστε να μη μπορεί να έχει τέτοιες ιδέες!

—'Αν μιλήσετε όμως έτσι θα πη ότι δεν ξέρετε τον πραγματικό 'Εντιμουντ Λόου. Δεν ξέρετε τον άνθρωπο. Ξέρετε μονάχα τον ήθοποιό, του όποιου τό ταλέντο είναι τόσο πραγματικό, τόσο πειστικό, που ή αληθινή του ταυτότης εξαφανίζεται στους ρόλους που παίζει...

Πριν από δυό χρόνια περίπου ο θάνατος άρπαξε από τό 'Χόλλυγουντ ένα από τά λαμπρότερα άστέρια του: την Λίλιαν Τάσμαν.

'Η Λίλιαν βρισκόταν στην ώραιότερη άνθησή της. Είχε νειάτα, όμορφιά, ταλέντο, πλούτη, φίλους. Και πάνω άπ' όλα είχε έναν σύζυγο του όποιου ή άφοσίωσις ήταν θρυλική στο 'Χόλλυγουντ όπου ή συζυγική ευτυχία είναι τόσο σπάνια.

Γιατί ο 'Εντιμουντ Λόου και ή Λίλιαν Τάσμαν ήταν κάτι περισσότερο από άνδρας και γυναίκα: ήταν φίλοι. Δυό φίλοι που είχαν συνδεθή αδιάρρηκτα με τον δεσμό του γάμου.

Κι' άπότομα με μία τραγική βιαιότητα, όλα έσβυσαν: 'Η Λίλιαν πέθανε...

'Ο 'Εντιμουντ Λόου είχε άποσυρθή από τον κινηματογράφο έξη μήνες προ του θανάτου της. Γιατί ήξερε ότι τό τέλος πλησίαζε...

Κι' αφέρωσε αυτούς τους τελευταίους μήνες στη γυναίκα του, της αφιέρωσε όλα τον καιρό του όλη τη σκέψη του, κάθε στιγμή του που θα μπορούσε να την κάνει πιο ήρεμη, πιο ευτυχισμένη, πιο βέβαιη για την αγάπη του.

—'Ηταν τό μόνο πράγμα που μπορούσα να της κάνω, λέγει ο 'Εντιμουντ. Και ή σκέψη ότι έκανα ό,τι ήταν δυνατόν γι' αυτήν, με άνακούφισε λίγο. Δεν έμαθα ποτέ άν είχε διαθανθή ότι θα πέθαινε, ότι ο θάνατός της ήταν άναπόφευκτος. Ποτέ δεν μίλησε γι' αυτό. Κατάλαβα όμως από τότε ότι τό ήξερε και ότι έπαίξε ένα γεναίο κι' εύγενικό παιχνίδι μαζί μου, ένα παιχνίδι που όνομαζόταν: «'Ας τον αφήσω να πιστεύη ότι μπορεί να γίνει καλά...»

Τώρα όμως, όλα τελείωσαν. 'Η Λίλιαν Τάσμαν έφυγε κι' ο 'Εντιμουντ Λόου έ-

μεινε μόνος του. 'Από τον Μάρτη του 1934 που άποχαίρετσε για πάντα την αγαπημένη του ο 'Εντιμουντ Λόου—ο 'Εντι, όπως τον φωνάζουν χαϊδευτικά στο στούντιο—δούλεψε σκληρά με κάποια πυρετώδη μανία. Γύρισε δώδεκα φίλμ σε δεκάξη μήνες.

Τώρα ξαναπήρε πάλι τις παλιές του συνήθειες. Κάνει λίγο σπόρ, πηγαίνει μερικές έκδρομές, δέχεται δυό-τρεις φίλους. 'Εθεάθη μάλιστα τότε-τότε να συνοδεύη μερικές από τις γοητευτικότερες γυναίκες του 'Χόλλυγουντ.

Και γιατί όχι; Είναι ακόμη νέος, συμπαθητικός, και διάσημος. Τελευταίως μάλιστα διεδόθη ότι μεταξύ των γυναικών αυτών, υπάρχει και μία που δεν το είναι αδιάφορη...

Ε Ε

'Η ειδοίσις ήταν πολύ ένδιαφέρουσα βέβαια. Νέταν όμως άραγε και αληθινή; 'Απεφάσισα να τό έξεκριβώσω. 'Ετσι τηλεφώνησα στον 'Εντι για να του ζητήσω μία συνέντευξη.

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

—'Αλλό! 'Αλλό! 'Ο κ. Λόου παρακαλώ είναι εκεί;

Μία έπιτυχημένη φωτογραφία του 'Εντι Λόου.



συνθισμένες τυπικές φιλαρμονίες.

'Ο Λόου δεν περιωρίστηκε να μού πη μόνο: «'Οχι». Μού εξέγησε και για ποιο λόγο δεν παντρεύεται ή τουλάχιστον δεν παντρεύεται ακόμα. Και οί συλλογισμοί του μού άπεκάλυψαν έναν άνδρα έντελώς διαφορετικό από τον ήθοποιό που βλέπομε στην όθνη.

—'Θάπρεπε να σας πω πρώτα-πρώτα, μού είπα, ότι προς τό παρόν τουλάχιστον μού είναι άδύνατον να σκεφθώ για γάμο. 'Εντελώς άδύνατον. Βλέπετε, ή Λίλιαν κι' εγώ αγαπούσαμε πραγματικά ο ένας τον άλλο, και όταν ή αληθινή αγάπη—όχι ο πρόσκαιρος ένθουσιασμός, ο πόθος, ή ή ύστερία—ένώνει δυό ανθρώπους, δεν μπορεί να σβύση εύκολα.

»Προσπαθώ να είμαι λογικός στο ζήτημα αυτό, συνέχισε. Δεν πρόκειται για καμιά νοσηρή κατάσταση, ούτε και ή Λίλιαν άλλωστε, είμαι βέβαιος, θα ήθελε να διατηρήσω αωνίως μία άφύσικη πίστη στη μνήμη της. 'Όμως τώρα, πρέπει να σας όμολογήσω είλικρινώς, ότι δεν μπορώ να σκεφθώ για γάμο. Γιατί τώρα νοιώθω ακόμη περισσότερο την έλλειψη της από πριν. Τώρα καταλαβαίνω πιο έντονα τί έσήμαινε εκείνη για μένα. 'Όταν πέθανε, τό τραπέδι πλήγμα που δέχτηκε με ζάλισε και δεν ήμουν εις θέσιν ν' άντιληφθώ πολλά πράγματα. Τώρα όμως που ή πρώτη έντύπωση πέρασε με πλημυρίζει ή συναίσθησις ότι έχασα τό πολυτιμότερο πράγμα που είχα. Νοιώθω να βαθύτατο κενό.

»'Ημιασαν, βλέπετε, τόσο ευτυχισμένοι. 'Η συντροφιά του ενός έφθανε τόσο πολύ στον άλλο που δεν αισθανόμασταν την ανάγκη κανενός τρίτου. Τά συμπεριφέροντά μας ήταν τά ίδια, τά έπαγγέλματά



μας ήταν τὰ ἴδια. Ἡ Λίλιαν όμως ήταν πρώτη μιὰ σύζυγος κι' ἔπειτα μιὰ ἡθοποιός.

»Τὴν ἐνδιέφεραν περισσότερο τὰ δικά μου ζητήματα ἀπὸ τὰ δικά της. Κι' ἐνθουσιαζόταν μὲ τοὺς θριάμβους μου περισσότερο ἀπὸ μένα. Μιὰ τέτοια γυναίκα εἶναι σπάνια καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ξεχάσῃ εὐκολά...

Στάθηκε ἕνα λεπτό παρακολουθώντας σιωπηλὸς τὰ δαχτυλιδάκια τοῦ καπνοῦ ποὺ ἀφίχνε τὸ σιγαρέττο του. Δὲν ἔκλειε γιὰ τὴν τύχη του. Δὲν παρίστανε τὸν «τραγικὸ σύζυγο». Ἦταν ἀπλούστατα ἕνας ἄνδρας ποὺ δὲν ντρεπόταν γιὰ τὰ αἰσθηματικά του, ἕνας ἄνδρας πληγωμένος ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀπώλεια, μὰ ποὺ δὲν ξεχνούσε ὅτι ἡ ὁμορφιά τῆς ἀγάπης του ἔμενε ἀθίκητη, κρυμμένη στὴ θύμησή του.

—Ὅχι εἶπε σὲ λίγο σκεπτικός, δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ γιὰ γάμο τώρα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐλπίζω πὼς κάποια μέρα μπορεῖ νὰ βρῶ τὴν εὐτυχία μὲ μιὰ γυναίκα ποὺ θ' ἀγαπήσω καὶ θὰ μ' ἀγαπήσῃ. Δὲν μπορεῖτε όμως νὰ βρῆτε ἕνα τέτοιο πράγμα γυρεύοντάς το. Πρέπει νὰ περιμένετε νὰρθῇ μόνο του. Φυσικά, δὲν σκοπεύω νὰ περάσω ὅλη μου τὴ ζωὴ ἀπομονωμένος ἀπαρνούμενος τὴ φίλια καὶ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ νὰ σὰς μιλήσω εὐκρινῶς δὲν φαντάζομαι νὰ συμβῇ κάτι τέτοιο. Ἡ φύσις φροντίζει ἀρκετὰ γιὰ κάθε ἄνθρωπο. Φαντάζομαι ὅτι υπάρχουν ἀσφαλῶς γυναίκες τὶς ὁποῖες θὰ μποροῦσα ν' ἀγαπήσω ἀν τὶς γνώριζα ὅπως καὶ γυναίκες ποὺ θὰ μὲ συμπαθοῦσαν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι μιὰ μέρα θὰ βρῶ ἕνα κορίτσι ποὺ θὰ σκεφθῶ ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ γυναίκα μου. Πιστεύω ὅτι ἡ Λίλιαν θάταν ἡ τελευταία ποὺ θὰ μοῦ ἤρνεϊτο τὸ δικαίωμα νὰ ξαναπαντρευθῶ.

»Πάντως δὲν σκέπτομαι ν' ἀναζητήσω κάποιαν ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πάρῃ τὴ θέση τῆς Λίλιαν. Δὲν θ' ἀναζητήσω ἕνα κορίτσι σὰν κι' ἐκείνην ἢ ἕνα κορίτσι ποὺ θὰ μοῦ τὴν θυμίζῃ. Ὅταν—καὶ ἔν—ἕνα κορίτσι ἔρθει σὲ μένα, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ καταλάβῃ μιὰ δική του θέση. Θὰ ἔχῃ τὴν δική της προσωπικότητα, δὲν θάβῃ ἡ σκιά μιᾶς παλαιᾶς ἀγάπης. Γιατὶ κατὰ τὴ γνώμη μου δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ζητᾷ ὁμοιότητα μὲ μιὰ παλαιὰ ἀγάπη.

»Ἴσως νὰ παντρευθῶ μιὰ μέρα. Πάντως, πρὸς τὸ παρόν θὰ ἐξακολουθῶ τὴ ζωὴ μου ὅπως τώρα καὶ ἔξω καλοσωρῶ μιὰ καινούργια ἀγάπη καὶ μιὰ καινούργια εὐτυχία, ἀν ἔρθουν ὁμότες τους, ποτὲ όμως δὲν θὰ τεθῶ εἰς ἀναζήτησίν των...»

□ □

Εἶχαμε τελειώσει τὸ γεῦμα μας καὶ τὸ γκαρσόνι ἔφερε τὸν λογαριασμό. Ὁ «Ἐν-τι» πληρώσε καὶ βγήκαμε μαζὶ ἔξω. Στὸ κατόφλι μοῦ ἔβαινε τὸ χέρι του.

—Γκούντ-μπαϊ, εἶπε καὶ μιὰ ζωερὴ λάμψη, λίγο εἰρωνική, ὅπως στὰ φιλμ του, φώτισε τὰ μάτια του. Ἐλπίζω νὰ μὴ φάνηκα πολὺ... χμ... πολὺ αἰσθηματικός... —Ὅχι, τοῦ ἀπήντησα, καὶ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γεῦμα.

Μπήκε στὸ αὐτοκίνητό του κι' ἐγὼ στὸ δικό μου. Καθὼς ὅμως τὸν ἔβλεπα ν' ἀπομακρύνεται σκεπτόμουν ὅτι εἶχα πάρει συνέντευξη μ' ἕναν παλιὸ ἱππότη, μ' ἕναν εὐγενικὸ εὐπατρίδη ποὺ σήμερὰ δὲν τοὺς συναντᾷ πιά κανεὶς...

MARIAN REA

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἀνησυχία

Ρολάν, ἀγαπημένε μου, δὲν εἶμαι ἐνθουσιάζομαι, μακριὰ σου, ὑποφέρω ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀγὼν καὶ βασανιστικὸ μαρτύριο. Τὶς ὥρες ποὺ μὰς χωρίζουν, περπατῶ ἀσκοπα στοὺς δρόμους σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ σὲ συναντήσω σὲ κάθε γωνία, σὲ κάθε πάροδο.

Ὁ κόσμος μ' ἐνοχλεῖ. Ἡ μοναξιά μὲ διαρρίπτει. Αὐτοὶ οἱ ἀδιάφοροι ποὺ μὲ παρακολουθοῦν, ποὺ δὲν ξέρουν τίποτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ μὲ ἀπασχολοῦν, αὐτοὶ οἱ φίλες μου ποὺ μὲ παρατηροῦν μὲ μιὰ περιέργεια χωρὶς ἐνδιαφέρον, μὲ μιὰ ἐκπληξή χωρὶς οἶκτο, ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἀνυπόφοροι. Φεύγω γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀκούω. Κι' ὅταν μείνω μόνη νοιώθω μιὰ ἀγωνία νὰ μοῦ σφίγγῃ στὴν καρδιά...

Βιάζομαι νὰ φθάσω στὴ γωνιά ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὁποία διακρίνεται τὸ σπίτι σου καὶ μένω ἐκεῖ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ σπίτι αὐτὸ ὅπου δὲν θὰ κατοικήσω ποτὲ γιὰτὶ μιὰ ἄλλη γυναίκα μένει ἐκεῖ, μιὰ ἄλλη ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ σὲ συναντήσῃ πρὶν ἀπὸ μένα.

Ὅταν τέλος ἔρθῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ συναντηθῶμε, παίρνω τρέμοντας τὸν δρόμο τῆς φωλιάς μας. Κι' ὅταν φθάσω στὸ κατώφλι τῆς πόρτας μας, ὅταν τὴν μισανοίγω, ἕνας νέος τρόμος μὲ πιάνει. Προχωρῶ σὰν μιὰ ἐνοχλῆ, ζητώντας χάσιν ἀπ' ὅλα τὰ πράγματα ποὺ μὲ περιβάλλουν, σὰν νὰ ἦταν ὅλα ἐχθρικά, σὰν νὰ ἤλκευον ὅλα τὴν ὥρα τῆς εὐτυχίας ποὺ θ' ἀπολαύσω.

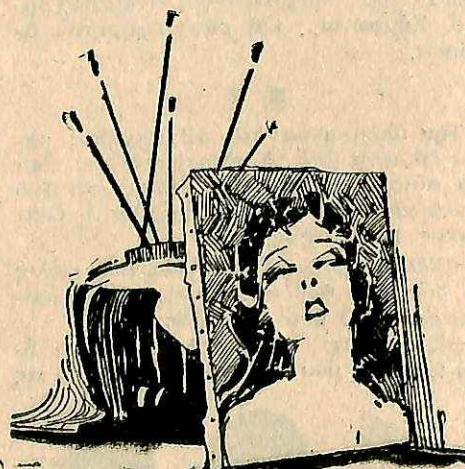
Ῥότερα ἐπὶ τέλους σὲ βλέπω, σὲ βλέπω καὶ ἀναπνέω, καὶ σὲ καμαρώνω καὶ σκύβω στὸ πρόσωπο σου ὅπως ὁ διψασμένος διαβάτης σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὴν πηγὴ.

□ □

Ὅμως καὶ τὴν στιγμὴ ἀκόμα ποὺ βρίσκομαι εἰπλά σου, ἡ ἀγωνία μου δὲν παύει. Νοιώθω τὰ βλέμματά σου νὰ μὲ παρακολουθοῦν. Εἶσαι στενοχωρημένος, σχεδὸν προσβεβλημένος ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου... Ὁ καιρὸς περνᾷ κι' ἐσὺ ἔχεις ἄλλες ὑποθέσεις ποὺ δὲν τὶς ξεχνᾷς ποτὲ, δὲν καθυστερεῖς ποτὲ τὴν στιγμὴ ποὺ μὲ ἀπομακρύνει. Καὶ σ' ἀφίχνω ἀκόμα πὺρ ταραγμένη, ἀκόμα πὺρ λυπημένη ἀπὸ πρὶν καὶ ξαναγυρνῶ στὴν φρικτὴ μου μοναξιά, σὲ ἀποκρουστικὴς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ στὴν φλογερὴ ἀνησυχία μου...

...Τὴν ἀνησυχία αὐτὴ ποὺ εἶναι ἴσως ἡ πὺρ λεπτή καὶ πὺρ τρυφερὴ καὶ πὺρ ἀδάμαστη μορφή τοῦ ἔρωτά μου...

ΕΛΙΑ ΝΤΕ ΡΟΥΦΙ



ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΘΡΑΝΙΑ...

Στὸ Χόβε, ἕνα χαριτωμένο χωριουδάκι τῆς Ἀγγλίας, πέθανε αὐτὲς τὶς μέρες ἡ χήρα τοῦ σὲρ Ντάνιελ Λάντζ.

Ὁ σὲρ Λάντζ, ἦταν ὁ ἀφωσιωμένος συνεργάτης τοῦ κατασκευαστοῦ τῆς διώρυγας τοῦ Σουέζ, Φερδινάνδου Λεσέφ, συνδεδεμένος στενῶτα μαζί του. Ἡ φίλια τους δὲ αὐτὴ ἦταν πολὺ παλαιά, χρονολογούμενη ἀπὸ τὰ μαθητικά ἀκόμη θρανία.

Ἡ λαίδη Λάντζ, διηγόνταν ὅτι μιὰ μέρα ὁ νεαρὸς τότε σύζυγός της, κύτταξε προσεκτικὰ στὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας, στὸν Ἀτλαντὰ του τὸν χάρτη τῆς Ἀραβίας, ὅταν ὁ φίλος του ποὺ καθόταν δίπλα του, χάραξε ξαφνικά μὲ τὸ μολύβι του, δυὸ γραμμὲς ἐπάνω στὸν ἰσημὸ τοῦ Σουέζ.

—Ὅταν θὰ μεγαλώσω εἶπε, θὰ κόψω αὐτὴ τὴν λωρίδα τῆς γῆς.

Καὶ κράτησε τὸν λόγον του.

□ □

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΟ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πὺρ περίφημα ἐστιατόρια τῆς Εὐρώπης, τῆς Καρ Σάσερ στὴν Βιέννη—δημοσίεψε τελευταία ἕνα μικρὸ βιβλίο στὸ ὁποῖο γίνονται λόγοι γιὰ τὶς μεγάλες δόξες του στὸ παρελθόν.

Κατὰ τὸ βιβλιαράκι αὐτό, τὸ πολυτιμότερο σήμερὰ πρᾶγμα ποὺ κατέχει τὸ ἱστορικὸ ἐστιατόριο, εἶναι ἕνα θανυσάσιο τραπέζομανδῆλο, ποὺ δὲν ἔχει τὸ ὄμοιο του σ' ὅλο τὸν κόσμον. Τὸ τραπέζομανδῆλο αὐτὸ εἶναι τευτοχρόνως καὶ ἡ χρυσὴ βίβλος τοῦ καταστήματος καὶ σ' αὐτὸ ἐγκνεται ἡ ἀξία του. Γιατὶ ἔχουν φάγει ἐπάνω σ' αὐτὸ πολλὰ διάσημα πρόσωπα καὶ ἔβαλαν ἐπάνω του τὴν ὑπογραφή τους. Ἡ Κα Σάσερ, μάλιστα κανένα σπουδαῖο πρόσωπο ἔδωκε τὴν ὑπογραφή του ἐπάνω στὸ τραπέζομανδῆλο, τὸ ἔπαιρνε ἀμέσως καὶ κεντούσε ἡ ἴδια μὲ χρωματιστὸ μεταξὺ «λαδάκι» τὰ γράμματα τῆς ὑπογραφῆς ἐκεῖ ποὺ ἦταν. Ἐτοὶ τὰ τραπέζομανδῆλα εἶναι τώρα γεμάτα ἀπὸ κεντημένες ὑπογραφὲς πολλῶν μεγάλων προσώπων.

□ □

ΦΕΙΔΙΑ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΠΟΥ ΣΩΖΟΥΝ

Στὴν Μαρτινίκα, κατὰ τὸν 18ο αἰῶνα ὅλες οἱ φυτεῖες ζαχαροκαλάμου εἶχαν καταστραφῇ ἀπὸ τοὺς ποντικούς.

Γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὰ τρομερὰ τραγικὰ οἱ Ἀμερικανοί, μάζεψαν πολλὰ φείδια καὶ τὰ ἔφεραν στὴν Μαρτινίκα. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, οἱ ποντικοὶ εἶχαν μείνει μονάχα σὰν μιὰ κακὴ ἀνάμνηση.

Κάτι ἀνάλογο ξανᾶνινε τώρα τελευταία στὸ Πόρτο-Ρίκο. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι δὲν ἐπρόκειτο πιά γιὰ ποντικούς, ἀλλὰ γιὰ κάττι σκουλήκια ποὺ τρῶνε τὶς ρίζες τοῦ ζαχαροκαλάμου.

Οἱ ἐπιστημονικὲς ὑπηρεσίες τοῦ ὑπουργείου τῆς Γεωργίας εἶχαν τὴν λαμπρὴ ἐμπνευση νὰ φέρουν πολλοὺς βατράχους τῆς ξηρᾶς στὸ νησί, οἱ ὁποῖοι σὲ λίγο διάστημα καθάρισαν τὸν τόπον ἀπὸ τὰ σκουλήκια.

Ἐτοὶ δυὸ ἀπὸ τὰ ἀποκρουστικώτερα ζῶα γιὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀπεδείχθησαν οἱ μεγάλοι δειττοὶ εὐεργέται του.

Ἐνας κίνδυνος ποὺ πέρασε

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΡΡΑΝΤΟ ΡΟΖΣΙ

Ἄσκημα ἔκανα καὶ ποὺ ἦρθα μονάχα στὸ σπίτι σου! εἶπε ἡ Ἄννα-Μαρία. Τώρα, μὴ μὲ κάνῃς νὰ μετανοιώσω γιὰ τὴν ἀδυναμία μου!

—Μὰ δὲν βλέπεις Ἄννα-Μαρία, πόσο σ' ἀγαπᾷ; Καὶ πὼς θέλεις ν' ἀνθέξω στὸν τρελλὸ πόθο νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου... Μήπως δὲν μοῦ πες καὶ σὺ πὼς μ' ἀγαπᾷς;

—Πολλὴ φόρα πῆρες, ἀγαπητὴ μου Στέφανε! Ἐγὼ εἶπα μόνο σὲ συμπαθῶ λιγάκι.

—Εἶσαι κακιά. Κι' ὅσο συλλογιέμαι πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ περάσουμε μαζί μιὰ ὑπέροχη ἐρωτικὴ μέρα!

—Ὅχι, Στέφανε, ἀφῆσέ με νὰ φύγω γιὰτὶ εἶναι ἑπτὰ ἡ ὥρα καὶ πρέπει νὰ βρισκομαι σπίτι... Ἐξ ἄλλου, κι' ἐσὺ μοῦ πες πὼς φεύγεις...

—Προαγματικά, φεύγω σὲ μιὰ ὥρα γιὰ τὴν Ρώμη, ὅπου θὰ μείνω καμμιά δεκαριά μέρες. Μοῦ ὑπόσχεσαι τουλάχιστον νὰ μοῦ γράφῃς; Νὰ σοῦ δώσω τὴν διεύθυνσή μου.

—Περὶττόν. Τὴν ἀνάγκη νὰ μοῦ γράφῃς; Θὰ ἰδωθῶμε στὴν ἐπιστροφή σου. Δέκα μέρες εὐκολὰ περνοῦν.

—Σκέψου, Ἄννα-Μαρία, πὼς εἶναι τόσο μεγάλος ὁ ἔρωτάς μου...

Ἀφοῦ ἔμεινε μόνη μέσ' τὸ ταξὶ ποὺ τὴν ξανάφερνε στὸ σπίτι της, ἡ Ἄννα-Μαρία Μπαλντέσι σκέφτηκε πὼς σ' ἀληθινὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ κάτι παραπάνω ἀπὸ μιὰν ἀπλὴ συμπάθεια γι' αὐτὸν τὸν ὁμορφὸ μελαχροινὸ νέο ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει μὲ τόση τρυφερότητα γιὰ ἔρωτα. Γιατὶ νὰ τοῦ ἀντισταθῇ λοιπόν;

—Ἐπὶ τέλους, Ἄννα-Μαρία! εἶπε ὁ σύζυγός της. Γιατὶ ἄργησες τόσο;

—Εἶχα ἕνα σωρὸ τρεξίματα...

—Μὴν ξεχνᾷς πὼς σήμερὰ τὸ βράδυ μας κάλεσαν σὲ γεῦμα οἱ Ἀντρέανι;

—Θεέ μου, τὸ εἶχα ξεχάσει!

—Τελευταίως ἔχεις μιὰ φοβερὴ ἀφηρημάδα ποὺ αὐξάνει μέρα μὲ τὴν μέρα. Σὲ βεβαίω πὼς εἶναι πολὺ ἐνοχλητικὴ...

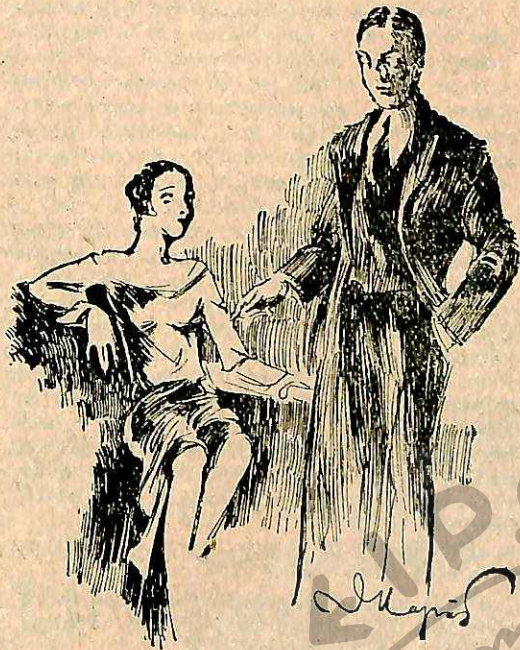
Ἐτρεξε στὸ δωμάτιό της καὶ σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας εἶχε ντυθῇ. Ῥότερα, ἀνοίξε τὴν κασσετίνα μὲ τὰ κοσμήματά της. Δὲν βρῆκε ὅμως μέσα τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ ὑπέροχο μαργαριτάρι. Στάθηκε κατὰπληκτη: Θυμόταν πὼς τὸ ἀπόγευμα, προτοῦ βγῇ, τὸ εἶχε περάσει στὸ δάχτυλό της: Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς τὸ κλέψῃ. Ὅστε θὰ τὸ εἶχε χάσει; Κι' ὅμως, πηγαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ Στεφάνου, μέσα στὸ ταξὶ, οὔτε καν εἶχε βγάλει τὰ γάντια της. Τὸ ἴδιο καὶ στὸν γυρισμό. Ἄρα, μόνο μέσα στὸ σπίτι τοῦ Στεφάνου μπορούσε νὰ εἶχε πέσει, τὴν στιγμὴ ποὺ ἀπέκρουε τὰ ἀγκαλιάσματά του. Καὶ τώρα ποὺ θὰ ἀπουσίαζε δέκα μέρες ὁ Στέφανος στὴ Ρώμη! Μόνο ὅσο ἀπὸ δέκα μέρες θὰ μπορούσε νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ δαχτυλίδι! Κι' ἂν, στὸ ἀναμεταξύ, τὸ ἀντιλαμβανόταν ὁ σύζυγός της; Ἦταν ἕνα δαχτυλίδι ἀπὸ πλατίνη ἀπλοστάτου τύπου: τὸ μαργαριτάρι ὅμως ποὺ εἶχε, ἀξίζει 10.000 λιρέττες. Ἐξ ἄλλου, ὁ σύζυγός της ἔδινε μεγάλη

σημασία στὸ δαχτυλίδι αὐτὸ γιὰτὶ τῆς τοῦ εἶχε χαρίσει πρὶν ἀπὸ ἕξι χρόνια, γιὰ τοὺς ἀρραβῶνας τους. Καὶ μιὰ βραδυὰ ποὺ ἡ Ἄννα-Μαρία τὸ εἶχε ξεχάσει στὸ σπίτι μιᾶς φίλης της, ὁ Ἀλφρέντο εἶχε γίνει ἔξω-φρενῶν.

Μὲ δυνατό καρδιοχτύπι, ἡ Ἄννα-Μαρία ἀκολούθησε τὸν σύζυγό της. Εὐτυχῶς ποὺ κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ δειπνοῦ, ἐκεῖνος δὲν πρόσεξε τίποτα.

Τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης, καθὼς ἐβγαίνει γιὰ κάτι βιαστικὰ ψώνια, ἡ Ἄννα-Μαρία πρόσεξε μιὰ ρεκλάμα σ' ἕνα κοσμηματοπωλεῖο. Τὴν διάβασε καὶ μιὰ σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸ αἴματι: τὸ μυαλό της. Ὅλα μπορούσαν ἀκόμα νὰ διορθωθοῦν...

Μπήκε μέσα στὸ κατάστημα, ἔκανε λεπτομερὴ περιγραφή τοῦ κοσμηματοπωλεῖο



—Περὶττό. Τὴν ἀνάγκη νὰ μοῦ γράφῃς;

εἶχε χάσει καὶ ζήτησε ἕνα παρόμοιο μέσος σὲ 48 ὥρες...

Κι' ἔφυγε ἀνακουφισμένη ἀπ' τὸ κοσμηματοπωλεῖο...

□ □

—Δὲν μοῦ λές, Ἄννα-Μαρία, τὴν ρώτησε ὁ Ἀλφρέντο τὴν τρίτῃ μέρα, γιὰτὶ κάμποσες μέρες τώρα ἔπαυσε νὰ φορᾷ τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ μαργαριτάρι; Ἐλπίζω νὰ μὴν τὸ ἔχασες...

Ἐκείνη ἔγινε κατακόκκινη.

—Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ ἔχασα καθόλου. Τόδεκα νὰ τὸ ἐπισκευάσῃ ἕνας κοσμηματοπώλης γιὰτὶ τὸ μαργαριτάρι δὲν ἦταν στερεό... Αὐριο θὰ περάσω νὰ τὸ ξαναπάρω, μένει ἥσυχος...

Ἐκανε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ πῇ ψέμματα. Ξαφνικά ὅμως εἶδε κατὰπληκτη τὸν σύζυγό της νὰ παύῃ ἀπ' τὴν τόσμη του τὸ δαχτυλίδι καὶ νὰ τῆς τὸ δίνει:

—Τὸ βρῆκα ἀπάνω στὸ τζάκι τῆς κρεβατοκάμαράς σου τὸ ἀπόγευμα τῆς μέ

ρας ποὺ δειπνήσαμε στοὺς Ἀντρέανι. Νόμισες πὼς τὸ εἶχες φορέσει καὶ τὸ ἀφήσες ἀπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιού. Ξέρεις τί ἀξία ἔχει γιὰ μένα τὸ δαχτυλίδι αὐτό. Ἄν ἔμπαινε ἕνας ὑπέρτης, εὐκολὰ θὰ μπορούσε νὰ τὸ πάρῃ... Θέλησα λοιπὸν νὰ σοῦ δώσω ἕνα μάθημα ποὺ θὰ σ' ἔκανε πὺρ προσεκτικὸ στὸ μέλλον. Πῆρα τὸ δαχτυλίδι, λογαριάζοντας νὰ σοῦ τὸ ἐπιστοῦσω ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες. Δὲν εἶχα ὅμως τὸ κουράγιο νὰ περμένω τόσο πολὺ. Ἀντιλαμβανόμενος τὴν ταραχὴ σου καὶ σὲ λυπόμουν...

Διεκόπη γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ συνέχισε κατόπιν μὲ ὀργή:

—Πὼς ἐξήγηται ὅμως τὸ ψέμμα σου; Γιατὶ νὰ ἐπινοήσῃς ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία τῆς ἐπισκευῆς; Καὶ πὼς μπορούσες νὰ εἶσαι σίγουρη πὼς αὐριο θὰ σοῦ τὸ ἐπέστρεφαν; Ὅποτε πίστευες πὼς τὸ εἶχες ξεχάσει στὸ σπίτι ἑνὸς ἀνδρός... τοῦ ἐραστοῦ σου! Ἐχεις λοιπὸν, ἐραστή!

Ἐκείνη τινάχτηκε ὀρθα:

—Τὰ προσβλητικά σου λόγια δὲν μὲ θίγουν! Εἶσαι τρελλὸς καὶ παραλογίζεσαι! Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔχασα τὸ δαχτυλίδι δὲν ἔξερα ὅμως ποῦ. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἀπασχολοῦσε πὺρ πολὺ, ἦταν πὼς νὰ μὴν συγχιτῇς ἐσὺ. Καὶ παρ' ὅλα τὰ κοσμηματοπώλη ἕνα δέκατο. Ἦμουν πρόθυμη νὰ θυσιάσω 10.000 λιρέττες ἀπ' τὶς οικονομίες μου γιὰ νὰ μὴν σὲ στενοχωρήσω... Τηλεφώνησε στὸ κοσμηματοπωλεῖο Γκαλεάνι γιὰ νὰ πεισθῇς...

—Μάλιστα, κύριε, ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ τοῦ κοσμηματοπώλου ἀπ' τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σάματος. Τὸ δαχτυλίδι τῆς κυρίας Μπαλντέσι θὰ εἶναι ἑτοιμὸ αὐριο... ἡ κυρία ἀσφαλῶς θὰ εὐχαριστήσῃ... πρόκειται περὶ τελειοτάτης ἐργασίας...

□ □

Τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης, ξυπνώντας κατὰ τὶς δέκα, ἐκείνη βρῆκε στὴν κρεβατοκάμαρά της ἕναν φάκελλο μὲ δέκα χιλιάδικα ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ σύζυγος πρὶν φύγει.

Ῥότερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ Ἄννα-Μαρία ἔπαιρνε τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ κοσμηματοπωλεῖο... πληρώνοντας μόνο 500 λιρέττες! Γιατὶ ἡ ρεκλάμα ποὺ εἶχε διαβάσει πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες στὴν βιτρίνα, ἔλεγε:

«Ἐκτελοῦνται τέλεια ἀπομιμήσεις μαργαριταρίων, ἀδαμάντων καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων. Τιμὰί λίαν συμφέρουσιν».

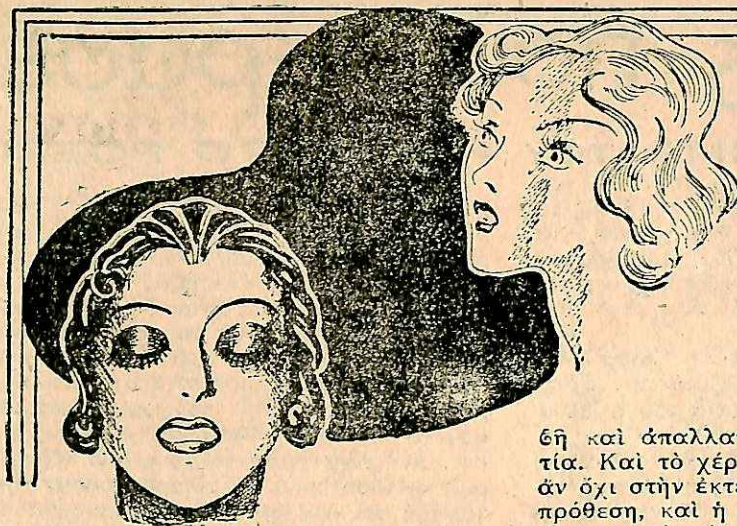
Καὶ τὸ δαχτυλίδι τῆς Ἄννας-Μαρίας ἦταν μιὰ ἁμύδα, —τελειοτάτη ὅμως ποὺ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ κανεὶς πὼς ἦταν ψευτικὴ.

□ □

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας, ὁ παπὰ τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας στάθηκε κατὰπληκτης, νομίζοντας ὅτι πρόκειται περὶ θαύματος: ἀνοίγοντας τὸ κουτί μὲ τὶς προσφορὰς, βρῆκε μέσα ἕνα δέμα μὲ δέκα χιλιάδικα συνοδευόμενα ἀπὸ ἕνα μπιλιετάκι ποὺ ἔλεγε:

«Γιὰ ἕναν κίνδυνον ποὺ πέρασε».

KORRANTO ROSSI



Δυο το αριστοτεχνικό γυναικες

Η Ζυλιάν αποκοιμεί με βελανιδιά τις προτάσεις του Μπέργκ. Άσχημα πια αυτός από την λύσσα του, την ρίχνει στην λίμνη. Εύτυχως, ο άρχοντάς της Ντάμερ, ήταν εκεί κοντά. Άκουσε τις φωνές της Ζυλιάν τρέχει και την σώζει. Τό προσώπιό του πυργου είναι ανάστατο, άλλ' η Ζυλιάν που συνέρχεται εν τώ μεταξύ συνιστά σ' όλους να μην πουν τίποτε και η ίδια τρέχει στα διαμερίσματά της, αλλάζει και μπαίνει στο δωμάτιο όπου συζητούν ο Μαινάου και ο Αύλιος. Ο τελευταίος αυτής την παίρνει, όπως είναι, για τρελή. Η Ζυλιάν όμως, τον περιφρονεί και πιάνει το χέρι του σύζυγού της.

25. (Η συνέχεια)

Δα τα μάθησ όλα, Ραούλ, είπε, αλλά αργότερα. Πρέπει πρώτα να φροντίσω για τα πού επείγοντα συμφέροντα. Σου είπα σήμερα ακριβώς, ότι έχω μια λυπηρή ανακοίνωση να σου κάμω. Η γυναίκα που πέθανε στο ίδιο δωμάτιο με τον Μπέργκ...

—Α! Α!... Νά η έμμομη ιδέα που ξαναγοιζέται! είπε ο αὐλάρχης, διακόπτοντάς την απότομα. Μήπως είδατε το φάντασμα της, κυρία;

—Τό είδα εμπρός στην πόρτα του πράσινου δωματίου, πού ήταν ο κοιτών του βαρώνου Γισβέρτου, κύριε αὐλάρχη. Ένας άνθρωπος την είχε πιάνει από τον λαιμό και την έπνιγε. Έπεσε στο παρκέτο.

—Ζυλιάν! είπε ο Μαινάου με φωνή γεμάτη οδύνη.

Την έσυρε κοντά του και εστήριξε το κεφάλι της επάνω στο στήθος του.

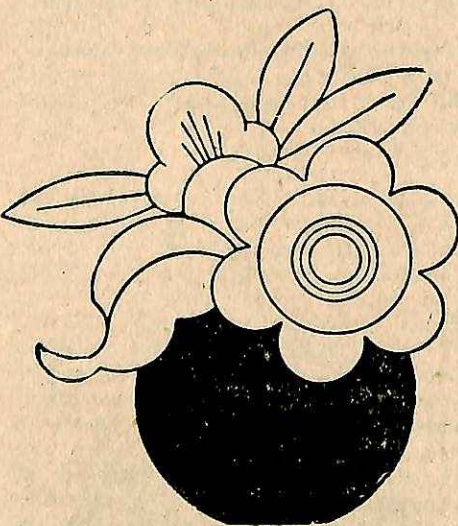
Ο αὐλάρχης σηκώθηκε.

—Αποσύρομαι! είπε. Δεν μπορώ να μένω στο ίδιο δωμάτιο με μια τρελή. Αλλά δεν μπόρεσε να σταθί ορθός και στηρίχθηκε στην πολυθρόνα.

—Ηούχασε, Ραούλ! Θά σου αποδείξω, ότι δεν είμαι τρελή! είπε η Ζυλιάν.

Απομακρύνθηκε από τον σύζυγό της και πλησίασε τον αὐλάρχη. Τό πρόσωπο της Ζυλιάν με τό τόσο λεπτό και γλυκό χαρακτηριστικά είχε μιάν έκφραση αμείλικτης αὐστηρότητας.

—Κύριε αὐλάρχη, είπε, ο άνθρωπος εκείνος την κατεδίωξε άλλοτε για να την πάρη από τον ετοιμοθάνατο. Δεν κατώρθωσε να άμυνθί έναντίον του, παρὰ κλειδωνομένη στο δωμάτιό της. Κούτταξε, Ραούλ! Ο κ. αὐλάρχης θέλει να σου πάρη τον γιο σου με την πρόφαση ότι μόνος στην οικογένειά σου έχει να επιδείξη ζωή άγνή, εύλα-



—Καλά. Καλά. Θά αποσυρθώ όταν μου άρέση. Αὐτήν την στιγμή κάθομαι στο έδωλό μου κατηγορούμενου και δεν μπορώ να ύποχωρήσω. Έλάτε. Άς εξηγηθούμε ήσυχα, αν είναι δυνατόν. Είχατε την περιέργεια να πάτε να δείτε να πεθαίνη την γυναίκα εκείνη... Τό θέαμα αυτό σας τάρασε. Ίσως είχε παραλήρημα και πήρατε τα λόγια της κατά γράμμα και τα τακτοποιήσατε κατά τρόπον γραφικό και τραγικό. Αλλά πώς έχετε την άφέλεια να φαντάζεσθε ότι όλα αυτά μπορούν να έχουν την παραμικρή αξία για την δικαιοσύνη και ότι οι θεοδικώσεις σας, στηριζόμενες σ' ένα τίποτε μπορούν να θίξουν μια δολοκλήρη έντιμη ζωή;

—Μίλησε, Ζυλιάν! είπε ο Μαινάου με φωνή πού έτρεμε. Φοβούμαι ότι βλέπω μπρός μου γεγονότα πού έκμηδενίζουν την έντιμη αυτή ζωή. Αλλά να άπειθύνεσαι σ' έμένα. Ο κ. αὐλάρχης είναι τόσον βέβαιος για την έντιμότητά του, ώστε αυτά δεν μπορούν να τον άφορουν. Ένώ άποδίδω μεγάλη σημασία στο να εξακριβώσω την αλήθεια.

—Η δυστυχισμένη εκείνη, είχε πια πεθάνη όταν έφθασα στο ίδιο δικό περίπτερο! είπεν η Ζυλιάν. Συνεπώς δεν ήμουν στο παραλήρημά της. Αλλωστε πέθανε σιωπηλά, όπως σιωπηλά έζησε σ' όλη της την ζωή. Όσα ξέρω μού άποκαλύφθηκαν από μάρτυρα, ο οποίος δεν έχει άπομακρυνθί από τό Σόνβεργ αφ' ότου ο βαρώνος Γισβέρτος έγκατεστάθη εδώ, επιστρέφοντας από τις Ίνδιες.

Και διηγήθηκε όλες τις λεπτομέρειες της συναντήσεως με τον ετοιμοθάνατο, όπως της τας είχε πη ή κυρία Λόν. Τό όνομα της οίκονόμου έκ' τον αὐλάρχη να τιναχθί.

—Αὐτό τό κτήνος! είπε, διακόπτοντας την Ζυλιάν. Α! Με τούς υπηρέτας του Σόνβεργ έφτιάσατε αυτό τό παράμυθι;

—Εξακολούθησε, Ζυλιάν, εξακολουθούσε, είπε ο Μαινάου.

Η Ζυλιάν διηγήθηκε όλες τις λεπτομέρειες της συναντήσεως και πώς ο Γισβέρτος έγραψε σ' ένα φύλλο χαρτιού, πού τό σφράγισε με δυο σφραγίδες στις οποίες πίεσε τον σμάραγδο του δακτυλιδιού του.

—Ψέμμα! είπε ο αὐλάρχης. Ατιμο ψέμμα!

—Α! είπε ο Μαινάου. Μπορεί κανείς, τουλάχιστον στο σημείο αυτό, να επικαλεσθί την μαρτυρία αυτής της δουκίσσης και των παριστανμένων, μπροστά στους οποίους είπατε ότι τό δακτυλίδι αυτό σας δόθηκε από τον θείο μου Γισβέρτο ιδιοχειρώς την 10 Σεπτεμβρίου. Κάθε έγγραφο πού φέρνει την σφραγίδα του δακτυλιδιού αυτού είναι έγκυρο... Υπάρχει κανένα τέτοιο έγγραφο Ζυλιάν;

Η Ζυλιάν έθάλσε από τον λαιμό της

μα της Ε. ΜΑΡΛΙΤ οι γαίπούν... ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

την θαρεια χρυσή άλυσσίδα, από την οποία έκρέμετο τό κουτάκι, και την έδωκε στον σύζυγό της.

Τό κουτάκι αυτό φαινόταν συμπαγές σ' όλες τις πλευρές του. Ο Μαινάου πήρε ένα μαχαιράκι και άνοιξε την μια πλευρά. Υπήρχε πράγματι μέσα ένα χαρτί προσεκτικά τυλιγμένο με δυο σφραγίδες του δακτυλιδιού.

—Αὐτές οι σφραγίδες είναι περισσότερο από αρκετές για μένα είπε ο Μαινάου, εξέτάζοντάς τες καί, φυσικά, θά είναι και για σας, άφου έχετε τό δακτυλίδι, με τό όποιο σφραγίσθηκαν.

Ο αὐλάρχης δεν άνήτησε. —Αὐριο με τό φώς της ήμέρας θά τις εξετάσω με τον φακό! είπε ο Μαινάου. Νά η χρονολογία. Σόνβεργ 7 Σεπτεμβρίου 18...

—Άνοιξε τό χαρτί. —Άπευθύνεται σ' έμένα! φώναξε. Σε έμένα!

Πλησίασε στην λάμπα και διάβασε φωναχτά:

«Επωφελήθησαν από την ασθένειά μου για να με χωρίσουν από την αγαπημένη μου σύζυγο και τον γιο μου Γαβριήλ και μού είπαν γι' αυτούς ψέμματα, τα όποια με έκαμαν δυστυχί και συντόμευσαν την ζωή μου. Και όταν ακόμη την νόμιζα ένοχο, δεν κατώρθωνα να άποφασίσω να την αφήσω στην φτώχεια. Αλλά για να άποφεύγω τις πιέσεις και να εξασφαλίσω την γυναίκα μου από κάθε εξαφάνιση σημαντικών έγγραφων, τοποθέτησα τό συμβόλαιο πού γάμου μας, καθώς και άλλα έγγραφα σ' ένα κουτί πού έρίσκεται κάτω από ένα κομμάτι του παρκέτου, από κάτω από τό κρεβάτι μου. Υπάρχει εκεί μια κρύπτη, την όποια έκαμεν ο ξυλουργός Λίμπα. Αναθέτω στον άνεψιό μου Ραούλ Μαινάου να πάρη τα έγγραφα αυτά. Τον παρακαλώ να προστατεύση την σύζυγό μου και τό παιδί μου, στους οποίους αφήνω όλην την περιουσία μου. Είμαι δεσμότης του άδελφού μου και του κ. Μπέργκ και δεν μπορώ να κάμω άλλο τίποτε, από αυτό πού κάνω τώρα. Ο άνεψιός μου μπορεί να έχη έμπιστοσύνη, στην κυρία Λόν, τίμια και αγαθή γυναίκα. Γισβέρτος Μαινάου»

— Πολύ ώραία! είπε ο αὐλάρχης. Αυτό είναι μια έκδήλωση εύγνωμοσύνης του βαρώνου Γισβέρτου για τας περιποιήσεις και τις φροντίδες μου. Ήταν πάντοτε ένας ταπεινός άνθρωπος, χωρίς χαρακτήρα, ευμετάβολος και έδωκε πίστη σε δυο γυναίκες πού είχαν συμφέρο να τον άπατήσουν. Ακόμη ένα πλῆγμα! Έστο! Αλλά αν άνέχωμαι την άπώλεια αυτή της κληρονομίας, μού είναι άδύνατο να παρηγορηθώ για την σκέψη ότι έπεσα θύμα άπάτης ενός κτήνους όπως αυτή η Λόν. Αλλά όλα αυτά δεν θά γίνονταν, αν δεν έβάζες σ' αυτό έδώ τό σπείρι αυτή

του της, έπεσε, αφήνοντας μια σπαρτακτική κραυγή.

Μετά πέντε λεπτά ένα άμάξι έφευγε με καλπασμό για να φέρη ένα γιατρό κοντά στην βαρώνη Μαινάου, πού άσθενούσε θαρείως.

Είχαν έλθει οι ώραιες και γλυκές μέρες του φθινοπώρου.

Ο άέρας, ακόμη ζεστός, σκόρπιζε τις μυρωδιές των λουλουδιών.

Μεγάλες μπλε κουρτίνες ήσαν κατεβαμένες σε δυο άνοικτά παράθυρα. Ο άνεμος τις κουνούσε πού και πού κι' έβάζε μέσα τα άρώματα του κήπου μαζί με τό γλυκό φώς.

Επί πολλές εβδομάδες η έρρωστη πάλαιε μεταξύ ζωής και θανάτου. Αλλά η νεότης και η στοργή νίκησαν κι' από την προηγούμενη ο γιατρός θεαίωσε ότι η Ζυλιάν είχε σωθί. Και τώρα μισάνοιγε τα θάλαρά της για να ρίξη για πρώτη φορά από τόσον καιρό ένα βλέμμα συνειδητό τριγύρω της. Τό βλέμμα αυτό έπεσε πρώτα στον άνδρα πού καθόταν στο κάτω μέρος του κρεβάτιού. Εκεί ήτο η θεία του από την στιγμή πού την άνεσηκώσε κεραυνοβολημένη στα χέρια του. Εκεί υπέστη την σκληρότερη άγωνία, πολυήμερη μαρτυρία μεταξύ έλπίδος και άπελπισίας.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Σκέψεις

—Οι κακοί ύπακούουν πάντοτε στα πάθη τους όπως οι δούλοι στους κυρίους των.

(Διογένης)

—Τό περιβάλλον δεν κάμνει τον άνθρωπον, ο άνθρωπος κάμνει τό περιβάλλον.

(Λαμπέρ)

—Η θρασύτης φανερώνει άμάθειαν.

(Αύγουστινός)

—Αί όρθαι πράξεις μοιάζουν τας εύθείας γραμμάς: δεν μπορεί να είναι δυο ειδών.

(Σπένσερ)

Κανείς άνθρωπος δεν έη όπως επιθυμεί.

(Δημόκριτος)

Η μεγάλη γοητεία των γυναικών έγκειται στους τρόπους των.

(Γκαίτε)

Όταν η τύχη χτυπά την πόρτα σου, άνοιξε της και μην την αφήσης να φύγη.

(Θερβάντες)

Τα παράξενα των στίβων

ΤΟ ΜΠΟΞ ΠΟΥ ΗΘΙΚΟΠΟΙΕΙ

Υπάρχει στο Νόργουιτς - Σίτυ της Άγγλίας μια πυγμαχική λέσχη, η όποια έχει αυτό τό εξαιρετικό: ότι ιδρύθη και συγχάζεται μονάχα από πόλισμαν. Η λέσχη αυτή έχει και σχολή πυγμαχίας, στην όποια γίνονται δεκτοί και μη άστυνομικοί. Η σχολή αυτή δίδαξε μέσα σε λίγα χρόνια την «εύγειν ή τέχνη» σε περισσότερους από 10.679 νέους.

Και πράγμα που κανείς δεν τό περιμενει: από τόν καιρό πού άρχισε να λειτουργή αυτή η σχολή έσημειώθηκε σημαντική ελάττωση των πλημμελμάτων μεταξύ νέων, στο Νόργουιτς - Σίτυ.

□ □

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΠΟΞ

Ός τώρα, όταν ένας πυγμαχος έχη ως «μάνατζερ» ένα μέλος της οικογενίας του, θάταν αυτό είτε ο πεθερός του, όπως γίνεται αυτό με τόν Μαρσέλ Τίλ, είτε αυτός ο πατέρας του, όπως με τόν άγγλο πυγμαχο Πέτερσον.

Νά όμως, τώρα που μπαίνουν στην καριέρα αυτή και γυναίκες.

Υπάρχει στην Αυστραλία ένας πυγμαχος, ο Μπίλλυ Άτκιν, πού έχει μάνατζέρ του... την μητέρα του!

Αὐτή παρίσταται σ' όλους τούς άγώνες του γιου, ντυμένη ανδρικά, με κυλόττες ήπείως, ψηλές μπότες και ζερσεύ από άσπρο μαλλί.

Εξ άλλου, υπάρχει και στην Άμερική μια γυναίκα μάνατζερ, η κυρία Φράνκ Έρν. πού διοργανώνει άγώνες μπόξ.

Λίγο ακόμα και θάχωμε και πυγμαχικές συναντήσεις, συστηματικές πια, μεταξύ των γυναικών.

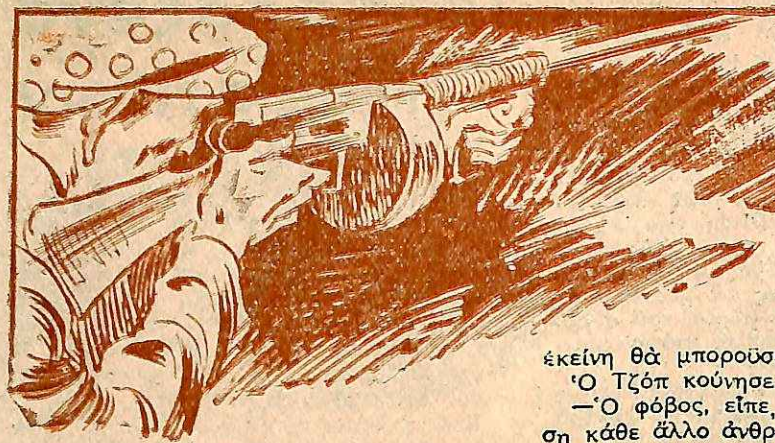
□ □

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Όπως γράψαμε και άλλοτε, οι κατάδικοι των φυλακών του Σίγκ - Σίγκ, στην Άμερική, έχουν, εκτός από θεατρικό θάσο, και ομάδα «μπαίλης - μπάλ», πάντα και αποκλειστικώς από καταδίκους: κλέφτες, δολοφόνους και άλλα έντιμα υποκείμενα.

Η σύσταση της ομάδος και τό μέρος όπου γίνονται οι συναντήσεις -ή αὐλή των φυλακών-δεν έμποδίζει δόλο τό έξω κοινό να παρακολουθί τούς άγώνες της, πληρώνοντας μάλιστα και εισιτήρια. Τελευταία, ο άρχιδεσμοφύλας του Σίγκ - Σίγκ, πήγε να τρελλαθί από την άπελπισία του. Έπρεπε να άποδώση την ελευθερία του σ' ένα κατάδικο πού είχε έκτίσει την ποινή του. Δεν ήταν όμως γι' αυτό πράγμα πολύ φυσικό και συνηθισμένο - η άπελπισία του δεσμοφύλακα. Ήταν γιατί ο άπολυόμενος κατάδικος ήταν από τούς καλύτερους παίκτες της ομάδος «μπαίλης - μπάλ» των φυλακών.

Πόσο δέ είχε δίκιο ο άτυχος άρχιδεσμοφύλας να τραβή τα μαλλιά του για τό γεγονός, φάνηκε στον άμέσως προσεχή άγώνα με μια ξένη ομάδα, πού παρουσίασε ελάττωση εισπράξεων κατά 225.000 φράγκα! Ακριβώς γιατί έλειπε ο παίκτης εκείνος.



ΝΑ Ο ΔΟ

έκείνη θα μπορούσε να μās κάνει.

—Ο Τζόπ κούνησε το κεφάλι.
—Ο φόβος, είπε, μπορεί να υπερνική-
ση κάθε άλλο ανθρώπινο αίσθημα.
—Ο Ινσπέκτορ ανυπομονούσε:

—Έχετε να μου πείτε τίποτα καινούρ-
γιο, κ. Τζόπ;

—Ο αιδεσιμώτατος κάνει λόγο για τις
σχέσεις μεταξύ του καθηγητού Σκίννερ
και του θύματος υπ' αριθμόν 2.

—Τής λαίδης Κόδριγκτων; Είναι πραγ-
ματικό;

—Μπορούμε να το εξακριβώσουμε.

—Αντελήφθη πώς ο Τζόπ είχε καταλά-
βει ότι δεν μπορούσε να κάνει τον Ινσπέ-
κτορ να συμμεριστεί τις απόψεις του. Ή
θεωρία περί «σιλανσιέ Σκίννερ» ήταν έν-
τυπωτική, έλειπαν όμως οι αποδείξεις.
Στους τρεις φόνους, τα πιθανά ελατήρια
του καθηγητού, ήταν λιγώτερα ισχυρά
απ' του Μπλέηκ. Ήταν γεγονός αναμφι-
σβήτητο. Ήξερα πώς ο Τζόπ είχε αντι-
ληφθεί, μόλις είδε το πτώμα της Άννιτας,
πώς ο καθηγητής ήταν λιγώτερο πιθανό
να ήταν ένοχος παρά ο Μπλέηκ. «Αν εί-
χε την πρόθεση να πείσει τον Ινσπέκτορ
περί της αθωότητος του νέου, θα του
χρειάζονταν πιο ικανοποιητικές αποδεί-
ξεις, πιο πιστικά γεγονότα...»

—Εξετάζοντας αναδρομικά, θαρρώ πώς
άρχισε να διαισθάνεται την αλήθεια, αν
έχει την ταυτότητα του δολοφόνου. Πότε
το έμαθε; Δεν θα το μάθω εγώ ποτέ κι'
δύσως κατά την διάρκεια αυτής της ύπο-
θέσεως βρισκόμουν σε τόσο στενή επαφή
μαζί του που πολλές φορές μάντευα τις
σκέψεις του. Ήταν γιά μένα ένα εξαί-
ρετικά ενδιαφέρον πείραμα.

Κατάλαβε όμως πώς τίποτα στον κό-
σμο δεν θα μπορούσε να σώσει τον Τζάι-
νις Μπλέηκ απ' την σύλληψη. Ίσως, κα-
τά βάθος, αυτή η λύση να του φάνηκε
ικανοποιητική γιατί έθετε τέρμα στα βα-
σανιστήρια και στην αναποφασιστικότητα
του δυστυχισμένου νέου: θα μπορούσε με
τον δικηγόρο του να ετοιμάσει την υπε-
ράσπισή του. «Αν ήταν ένοχος ή όχι του
θανάτου της Άννιτας, ο Τζόπ δεν το ή-
ξερε ακόμα, το γεγονός όμως ότι δεν εί-
χε σκοτώσει την νέα δεν απέκλειε να εί-
χε δολοφονήσει τον εκατομμυριούχο και
την λαίδη Κόδριγκτων.

—Ο θάνατος της Άννιτας Σκίννερ, μπο-
ρούσε να πη κανείς, ίσως να ήταν έργο
ένος άλλου δολοφόνου αθώου για τους
δύο τους ίδιους λόγους, που είχε χρησιμοποιήσει
για πράγματα. Ή μόνη σοβαρά αντίρρη-
ση σ' αυτή την θεωρία προήρχετο απ' τις

σφαίρες του νίκελ πλακέ. Ο Πέητς είχε
σκοτωθεί με σφαίρα του ίδιου τύπου—σπα-
νίου μάλιστα—μ' εκείνη που είχε τρυπή-
σει το κρανίο της νέας. Για την λαίδη
Κόδριγκτων δεν ήξεραν ακόμα.

Αυτές τις σκέψεις έκανα άπάνω στην
συζήτηση μεταξύ Τζόπ και Ίγκλις. Ο
Τζόπ έθεσε τέρμα σ' αυτήν λέγοντας:

—«Αν ο Μπλέηκ σκότωσε την Άννιτα
Σκίννερ, την σκότωσε μ' ένα όπλο που
δεν ανακαλύψατε ακόμα. Τα φυσίγγια
που φέρατε απ' το σπίτι του καθηγητού
μαζί με τις καραμπίνες είναι άραγε από
νίκελ πλακέ;

—Ο Ινσπέκτορ γέλασε με μια άγρια
χαρά:

—Ναί, είπε.

—Πώς! φώναξε.

Με κύτταξαν κι' οι δύο. Ο Τζόπ ήταν
κατάπληκτος γιατί δεν περίμενε αυτή την
άπάντηση.

—Είναι υπερβολικά ενοχλητικό, εξήγη-
σα. Οι σφαίρες από νίκελ πλακέ στοιχί-
ζουν το πενταπλάσιο ή το εξαπλάσιο των
άλλων. Δεν τις χρησιμοποιεί κανείς για
στόχο τενεκέδων. Πάντως, εγώ δεν θα
τις σπαταλούσα έτσι.

—Εξόν αν ήσασταν βοηθός ενός έμπει-
ρογνώμονος πυροβόλων όπλων κι' είχατε
τέτοιες σφαίρες στην διάθεσή σας, παρε-
τήρησε ο Τζόπ. Θυμάστε τι είπε χθές
βράδυ ο Μπλέηκ για τις σκοπευτικές α-
σκήσεις του; Σ κ ό π ευ ε.. να εξαντλή-
ση την παρακαταθήκη!

—Δεν κάνετε ακόμα νεκροψία της λαί-
δης Κόδριγκτων; ρώτησα.

—Ο δόκτωρ Άλλις θα την κάνει σήμερα
το πρωί. Κ. Τζόπ, ξέρω ότι ο νέος σάς
είναι συμπαθητικός, πρέπει όμως να το
πάρτε απόφαση: σκότωσε τον Χάμις Πέ-
ητς όπως σκότωσε και την λαίδη Κόδριγ-
κτων. Όσο για τον τρίτο φόνου, τον πιο
φριχτό—γιατί η Άννιτα ήταν νεώτερα α-
πό τους άλλους κι' ήταν φίλη του Μπλέ-
ηκ, συνένοχος του, ό,τι θέλετε—δσο γι'
αυτόν δεν ξέρουμε πολλά πράγματα προς
το παρόν. «Αν δέχετε όμως να με συο-
δέψετε στο σπίτι του καθηγητού...»

Διεκόπη. Χτυπούσαν την πόρτα και
μπήκε ο πόλισμαν Ρόμπερτς. Φαινόταν
σε μεγάλη έξαψη:

—Με συγχωρείτε, κ. Ινσπέκτορ, είπε,
βρήκα όμως την σφαίρα. Ήταν μέσα
στο τσάι που είχε χυθεί κοντά στην πόρ-
τα.

—Ο Ινσπέκτορ πήρε προσεχτικά με τα
δύο δάχτυλα την μικρή σφαίρα.

—Νάτην, είπε. Έχει παραμορφωθεί πο-
λύ λίγο.

—Είναι πολύ καθαρή, παρατήρησε ο
Τζόπ με σκυθρωπό ύφος.

—Σκεφθήτε πώς ολόκληρη τσαγιέρα με
ζεματιστό τσάι χύθηκε από πάνω της.
Ποτέ δεν θα σκεπτόμασταν να κυττάξου-
με ανάμεσα στα συντρίμια των πιατι-
κών. Σας ευχαριστώ, Ρόμπερτς.

—Ο Ρόμπερτς χαίρετσε με ευχάριστη
μένο ύφος. Ασφαλώς, ήταν πεπεισμένος
προς το ανάκαλυσή της σφαίρας από το έδα-
φος.

ΛΟΦΟΝΟΣ!

αυτε κάπως για το λάθος που είχε κάνει
μη ακούγοντας τον ελαφρό κρότο του
πυροβολισμού με το «σιλανσιέ». Υστερά,
έφυγε.

—Ο Ινσπέκτορ έβαλε το πειστήριό στην
τοσέτη του και πήγαμε στο σπίτι του κα-
θηγητού όπου μās περιμέναν παράξενα
συμβάντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11ον

—Ο δόκτωρ Άλλις ξανάφυγε για το
Σάουθγουλντ με το αυτοκίνητο που τον
είχε φέρει. Ο Τζόπ προσφέρθηκε να οδη-
γήσει στο σπίτι του καθηγητού το αυτο-
κίνητο της Άννιτας που είχαμε στο γκα-
ράζ του πύργου μου και πήρα μαζί μου
τον Ινσπέκτορ Ίγκλις και τον ένομοτάρ-
χη Γκρήν μέσα στη «Σάνιππη». Ο Ινσπέ-
κτορ δεν είπε λέξη ως την στιγμή που
φθάσαμε στον ιδιωτικό δρόμο του καθη-
γητού. Τότε, είπε:

—Ο ένομοτάρχης Γκρίν θα πήγαινε να
βρή τον Γουώλτερς και θα με αντάμω-
ναν εδώ, μπροστά σ' αυτή την γρίλλια,
στις έννηα και τέταρτο. Κι' είναι έννηα
και είκοσι και δεν φάνηκε ακόμα κανείς.
—Να σταματήσω; ρώτησα.

Με παρακάλεσε όμως να συνεχίσω
προς το σπίτι.

—Ο ένομοτάρχης Γκρίν ήρθε εις προ-
πάντησή μας. Σταμάτησα το αυτοκίνη-
το.

—Δεν μπορώ να βρω τον Γουώλτερς.
Ινσπέκτορ, είπε στον Ίγκλις. Θα είναι
κάπου εδώ, υποθέτω όμως πώς δεν τον
πρόλαβα. Έκανα τον γύρο του κήπου
ως τον τοίχο που τριγυρίζει την αυλή.

Φαινόταν ανήσυχος.

—Είναι όλα ήσυχια στο σπίτι;

—Θαρρώ, ναί, μολοντί δεν πρόλαβα
να βεβαιωθώ. Ήμουν απασχολημένος τό-
σο πολύ με την αναζήτηση του Γουώλ-
τερς.

—Είδατε κανέναν;

—Κανέναν, Ινσπέκτορ, εξόν απ' τον
μαίτρ ντ' ότέλ. Άνοιξε ένα παράθυρο στο
ισόγειο, στην νότια πλευρά, και διέκρινα
το πρόσωπό του.

—Είναι ή ώρα του προγεύματος, ύπο-
θέτω πώς θα κάθονται στο τραπέζι, είπε
ο Ινσπέκτορ. Ο Γουώλτερς δεν θα βρί-
σκεται μακριά. Άνεβήτε, Γκρίν. Ο κ.
Άρντεν θα σάς πάρη μαζί του. Κατευ-
θείαν στην πόρτα, σας παρακαλώ, κ.
Άρντεν.

—Ο Κάρσταιρς μās άνοιξε κι' είδε με
έκπληξη τόσους αστυνομικούς.

—Ο καθηγητής βγήκε, είπε. Έφυγε
για το Λονδίνο μουρμούρισε ο Ινσπέ-
κτορ συνωφρωμένος.

—Μιά φορά τον μήνα, εξήγησε ο Κά-
ρσταιρς, πηγαίνει στο Λονδίνο για υποθέ-
σεις του. Μένει την ημέρα και καμμιά
φορά την νύχτα.

—Άκριβώς, είπα κι' εγώ.

—Ο κ. Μπλέηκ θα βγή απ' το εργα-
στήριο από στιγμή σε στιγμή. Άργησε
μάλιστα, είπε ο μαίτρ ντ' ότέλ. Άν θέ-

χετε να τον δείτε για οτιδήποτε, είναι
γραμματαύς και βοηθός του καθηγητού.
Ήταν φανερό πώς επιθυμούσε ζωηρά
να μάθω τον σκοπό της επισκέψεώς μας.
—Ο Ίγκλις κούνησε το κεφάλι ζωηρά:
—Θα έχετε την καλωσύνη να του πείτε
ότι έφθασα κι' επιθυμώ να του μιλήσω;
Μιά στιγμή... Ο καθηγητής εργάστηκε
ως τις πρώινες ώρες την περασμένη νύ-
χτα, υποθέτω;

—Ο Κάρσταιρς, εκπληκτος ήδη, άρχισε
να δείχνει κάποια ανησυχία.

—Ως τις δύο, Ινσπέκτορ.

—Εσείς δεν είχατε πλαγιάσει;

—Ναί, δεν μπόρεσα όμως να κοιμηθώ.

Τον άκουσα ν' ανεβαίνει στο δωμάτιό του.

Με συγχωρείτε, μήπως συνέβη τίποτα;

—Ο Ινσπέκτορ δεν φάνηκε να άκουσε
αυτή την ερώτηση.

—Ο κ. Μπλέηκ εργάστηκε μαζί του
ως τις δύο;

—Το υποθέτω, κ. Ινσπέκτορ.

—Γιατί «το υποθέτετε»;

—Γιατί έτσι συνηθίζει... μέρα και νύ-

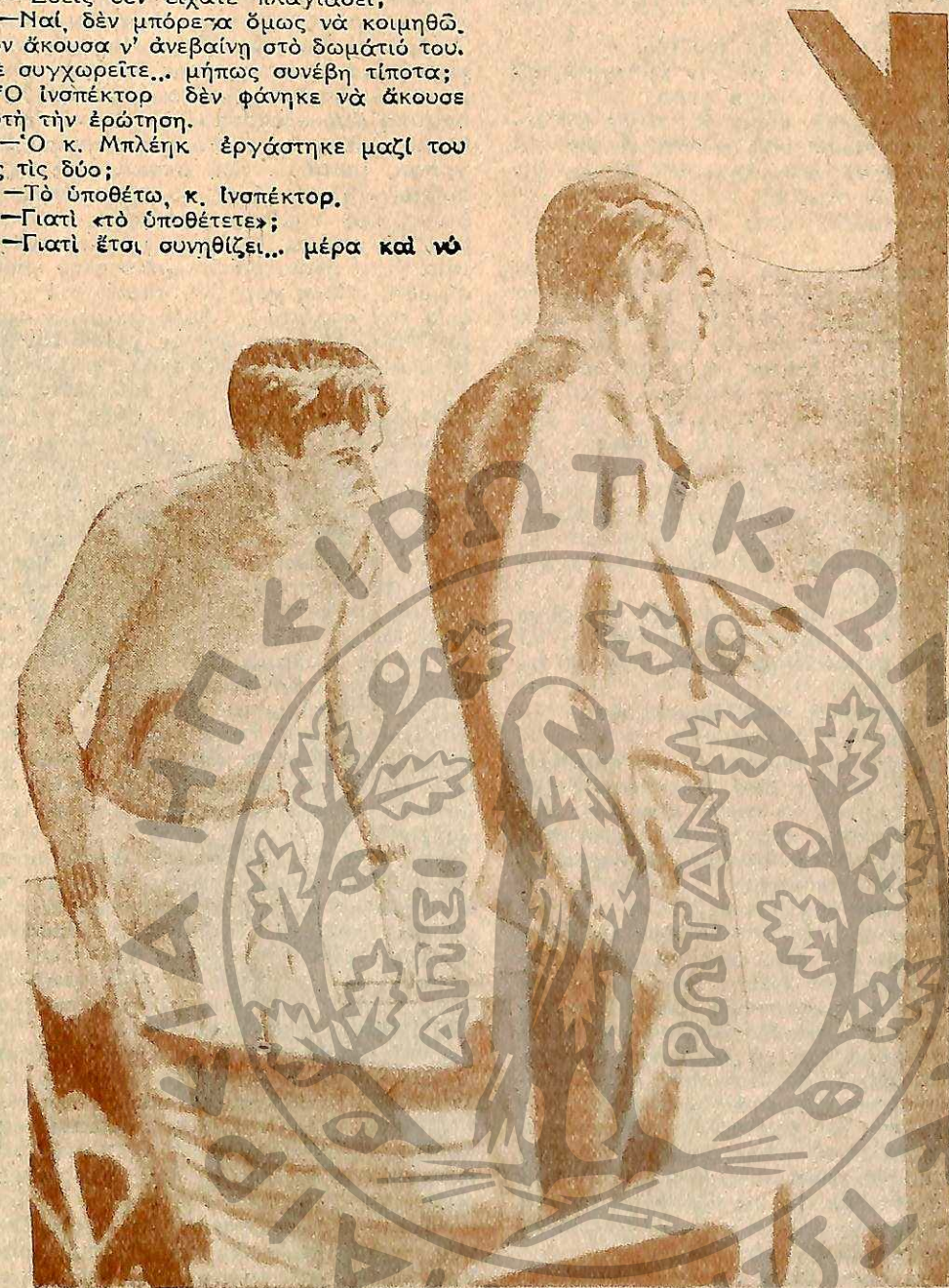
χτα, οποιαδήποτε ώρα. Ο καθηγητής βα-
σιζεται πολύ σ' αυτόν.

—Το βλέπω. Δεν γνωρίζετε α σ φα-
λ ως αν ο κ. Μπλέηκ κοιμήθηκε στις δύο;

—Όχι, Ινσπέκτορ. Δεν μπορώ να το ξέ-
ρω. Κοιμάται άπάνω απ' το εργαστήρι-
ο υπ' αριθμόν 1 και το δωμάτιό του είναι
ολωοδιόλου χωρισμένο απ' το υπόλοιπο
του σπιτιού.

—Λαμπρά, Γνωρίζετε ότι η μίς Σκίννερ
δεν θα επέστρεφε την περασμένη νύχτα;

—Ήξερα πώς είχε βγί στις έντεκα πε-
ρίπου και δεν την άκουσα να επιστρέφω.



—Είναι πόλισμαν, είπε ο Ινσπέκτορ λακωνικά. Γουώλτερς, που είναι ο Μπλέηκ.

Δυό γυναίκες

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΖΙΜΟ ΚΟΝΤΡΙ

Κτυπούσε τὸ τηλέφωνο. Ἐκείνη εἶχε τὴν προαίσθηση πὼς ἦταν ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Μάριου: αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ ζητοῦσε εἰδήσεις. Ἔτρεμε: σχεδὸν δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὸ μὴ χάνημα. Τὶ θ' ἀπαντοῦσε; Κι' ἂν αὐτὸς ἐπέμενε γιὰ τὸ ραντεβού καὶ τὴν ρωτοῦσε: «Θάρρῃτε;»

Τὸ πήρε ἀπόφαση.
—Οἰκία Μάουρι; Πῶς εἶναι ὁ μικρός;
—Ποιὸς τηλεφωνεῖ;
—Ἀ! Σεῖς εἰσθε, δεσποινὶς Ἄννα; Ἐγὼ εἶμαι ἡ Τζοβάννα...

Ἡ Τζοβάννα; Ἡ σύζυγος; Ἡ Ἄννα προσπάθησε νὰ υπερνικήσῃ τὴν συγκίνησίν της. Πῶς τῆς τηλεφωνοῦσε ἐκείνη; Γνωρίζονταν τόσο λίγο. Ὡς καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ἀγνωστή. Καὶ πῶς ἦταν δυνατόν ποτὲ ὁ Μάριο νὰ πῇ πὼς τὸ μαρὸ, ὁ Τζιάκομο, ἦταν ἀρρωστος;

—Ἔτσι κι' ἔτσι, ἀποκρίθηκε. Ὁ γιατρός, πάντως, εἶναι ἐπιφυλακτικός.

—Δὲν βαρύνετε: παιδικὲς ἀρρώστειες. Θὰ περάσῃ... Ἀκοῦστε... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ περάσω ἀπὸ σας, σήμερα, γιὰ μιὰ στιγμή. Ὁ Μάριο μοῦ ἔκανε λόγο γιὰ τὴν ἀρρώστειά τοῦ μικροῦ. Θὰ μπορούσα νὰ σὰς καθουράσω λίγο...

—Μά... σὰς εὐχαριστῶ... σὰς εὐχαριστῶ...

Ἦθελε νὰ πῇ: «Περὶ τὸν νὰ μῆτε σὲ κόπο...» μιὰ παράξενη ὁμῶς συγκίνηση τῆς ἐσφίγγε τὸν λαιμό: κάτι ποὺ εἶχε κι' ἐκπληξὴ κι' ἀηδία, καὶ μιὰ σταλιά εὐγνωμοσύνης... Ἡ Τζοβάννα! Ἐκείνη!... Καὶ πῶς τὸ εἶχε σκεφθῇ ὁ Μάριο ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν μέρα;

Ἡ γραμμὴ εἶχε κλείσει. Ἡ Ἄννα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἐκεῖ, ἀναίσθητη. Μονομιᾶς, συλλήθε: εἶχε ἄλλες ἐγνοιες, πολὺ πρὸ μεγάλης. Ὁ μικρὸς τῆς Τζιάκομο, ὁ μονάκριβος θησαυρὸς τῆς, ἦταν ἀρρωστος. Εἴκοσι τέσσερις ὥρες, ἡ μητέρα ζοῦσε σὲ διαρκὴ ἀγωνία.

—Μάρθα, ρώτησε τὴν καμαριέρα ποὺ ἔμπαινε, πῶς εἶναι;

—Κουράγιο, κυρία, μὴν ἀνησυχῇτε... Ὁ κύριος, ὅταν ἐπιστρέψῃ, θὰ τὸ βρῇ καλὰ...

«Ὁ κύριος... ὅταν ἐπιστρέψῃ»... Ἀλήθεια, δὲν εἶχε συλλογιστῇ πᾶς ἐκείνον. Τέσσερις καὶ τέταρτο... Τέσσερις καὶ εἴκοσι... Μποροῦσε ν' ἀρχίσῃ τὸ ντύσιμο... Ἦταν ὥρα... Σηκώθηκε ἀθόρυβος: ἀκουσε ὅμως τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Ποιὸς νᾶταν;

Ἡ σύζυγός του! Ἡ Ἄννα ἤξερε πῶς οἱ δύο τους δὲν συμφωνοῦσαν πᾶς ἴσως νὰ μὴν εἶχαν μονοιάσει ποτέ τους. Πῶς ἀνάμεσα τους ὑπῆρχε χάσμα. Τὸ γιατί ποτέ δὲν εἶχε ζητήσει νὰ τὸ μάθῃ, οὔτε ὁ Μάριο τῆς εἶχε ποτὲ κάνει λόγο.

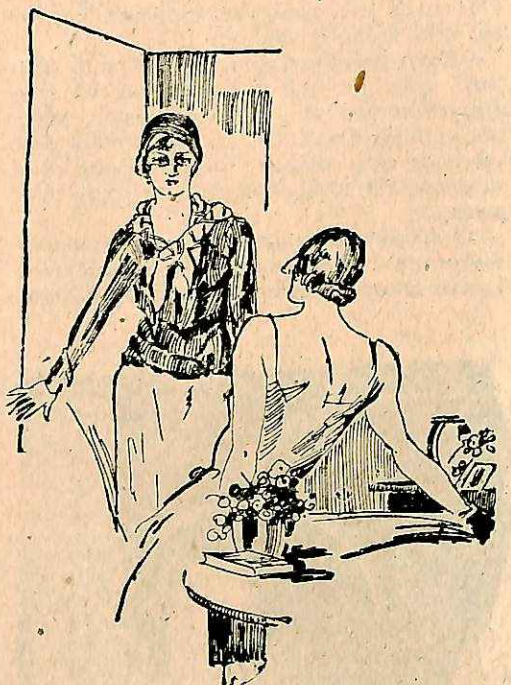
—Μοῦ δείχνετε τὸν μικρὸ ἀρρωστο; ρώτησε ἡ Τζοβάννα ἡσυχά-ἡσυχά. Σὰς εἶπα πῶς ἐνδιαφέρομαι πολὺ γιὰ τὰ παιδιά.

Ἡ Ἄννα εἶπε ἀπλοῦστατα:

—Ἐλάτε.

Τώρα ὁ μικρὸς κοιμόταν ἡσυχῶς. Ἡ ἐπισκέπτρια ἔσκυψε πάνω του, θέλοντας ν' ἀγγίξῃ τὸ μέτωπό του με τὰ δάχτυλά της. Ἡ Ἄννα, με μιὰ ἀβελή χειρονομία, ἐμπόδιζε αὐτὸ τὸ χάδι.

ἔχει τίποτα. Τίποτα τὸ σοβαρό... Θὰ πηγαινε νὰ τὸν συναντήσῃ. Τὸ πρῶτο ραντεβού! Πόσο ἐκείνος τῆς τὸ εἶχε ζητήσει, πόσο ἐκείνη εἶχε ἀρνηθῇ! Κι' ὕστερα, δὲν μπόρεσε πᾶς νὰ ἀγωνίζεται. Ὄλη ἡ ὑπαρξὴ τῆς ζητοῦσε τὸν ἔρωτα, μὲ τὸν φόβο ποὺ βλέπει μιὰ γυναῖκα νὰ φεύγουν τὰ νειάτα της, νὰ βυθίζεται στὴν μοναξιά. Ὁ Μάριο ἦταν τόσο τρυφερός, τόσο καλὸς καὶ τόσο ὑμωτός... Καὶ τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ. Σήμερα ἀκόμα, πόσα τριαντάφυλλα τῆς εἶχε στείλῃ! Τὰ εἶχε λάβει τὸ πρωτὶ σὰν νὰ τῆς ἔλεγαν: «Θυμήσου». Τὸν εἶχε εὐχαριστήσει τηλεφωνικῶς, λέγοντάς του γιὰ τὴν ἀρρώστειά τοῦ παιδιοῦ. Κάτι τὸ ἀσήμαντο...



—Σκεφθῇτε! Ἐξφώνισε ἡ Ἄννα.

Ἐκείνος τῆς εἶχε ἐπαναλάβει: «Σὲ περιμένω...»

Τὸ ρολοὶ ἐξακολουθοῦσε τὸ ἀδιάκοπο τικτὰκ του... Τέσσερις καὶ τέταρτο... Τέσσερις καὶ εἴκοσι... Μποροῦσε ν' ἀρχίσῃ τὸ ντύσιμο... Ἦταν ὥρα... Σηκώθηκε ἀθόρυβος: ἀκουσε ὅμως τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Ποιὸς νᾶταν;

Ἡ σύζυγός του! Ἡ Ἄννα ἤξερε πῶς οἱ δύο τους δὲν συμφωνοῦσαν πᾶς ἴσως νὰ μὴν εἶχαν μονοιάσει ποτέ τους. Πῶς ἀνάμεσα τους ὑπῆρχε χάσμα. Τὸ γιατί ποτέ δὲν εἶχε ζητήσει νὰ τὸ μάθῃ, οὔτε ὁ Μάριο τῆς εἶχε ποτὲ κάνει λόγο.

—Μοῦ δείχνετε τὸν μικρὸ ἀρρωστο; ρώτησε ἡ Τζοβάννα ἡσυχά-ἡσυχά. Σὰς εἶπα πῶς ἐνδιαφέρομαι πολὺ γιὰ τὰ παιδιά.

Ἡ Ἄννα εἶπε ἀπλοῦστατα:

—Ἐλάτε.

Τώρα ὁ μικρὸς κοιμόταν ἡσυχῶς. Ἡ ἐπισκέπτρια ἔσκυψε πάνω του, θέλοντας ν' ἀγγίξῃ τὸ μέτωπό του με τὰ δάχτυλά της. Ἡ Ἄννα, με μιὰ ἀβελή χειρονομία, ἐμπόδιζε αὐτὸ τὸ χάδι.

—Θὰ μπορούσε νὰ ξυπνήσῃ. Εἶναι καλύτερα.

—Καλύτερα; Ἐνὰ ἀρρώστο μικρὸ εἶναι πάντα αἰνίγμα. Οὔτε οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦν νὰ διαγνώσουν καλὰ. Ἀπαιτεῖται μιὰ γυναίκα, ἡ μητέρα!

(Τὶ μπορούσε νὰ ξέρῃ αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε παιδιά;...)

—Εἶναι περιπτώσεις, συνέχισε ἡ Τζοβάννα, ὅπου ἡ φύση φαίνεται νὰ στήνῃ ὅλες τὶς παγίδες τῆς στὰ ἀθῶα καὶ παιδίστικα κορμιά τους, γιὰ νὰ τοὺς δαμάσῃ καλύτερα, γιὰ νὰ τοὺς συντρίψῃ παραπάνω...

Ἡ Ἄννα τινάχτηκε. Τὶ εἶναι αὐτὰ ποὺ ἔλεγε; Θὰ ἤθελε νὰ τὴν κάνῃ νὰ σωπάσῃ, γιὰ νὰ πᾶσῃ αὐτὴ ἡ μακάβρια περιτολογία ποὺ τὴν σύγγυζε.

—Μά... κυρία μου... εἶναι ἡ ὥρα...

Ἡ ἐπισκέπτρια τὴν κύτταξε κατὰματα καὶ συνέχισε ἀμειλίχτα:

—Ἐξ ἄλλου, τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν ὕψιστο! Αὐτὲς οἱ ἀρρώστειες τῶν παιδίων συχνὰ εἶναι ἀπλὲς προειδοποιήσεις γιὰ τὶς μητέρες.

—Πῶς εἶπατε; τινάχτηκε ἡ Ἄννα καὶ πάλι.

—Εἶπα... πῶς συχνὰ φαίνεται ὅτι ἡ ὕψιστος τῶν παιδίων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς ἐξυλισμούς μας, ἀπὸ τὶς θυσίες μας... Ποιὸς δὲν εἶδε παιδιά νὰ ἀρρωσταίνουν γιατί ἡ μητέρα εἶχε παραμελήσῃ τὰ καθήκοντά της;... Ἡ ἀρρωσταίνουν καὶ νὰ πεθαίνουν! πρόσθεσε μ' ἕνα πένθιμο στεναγμό. Νὰ πεθαίνουν, ναί, συνέχισε σὲ λίγο χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὴν φρικτὴ τῆς Ἄννας... Ὡ! νᾶξεραν ὅλες οἱ γυναῖκες, νὰ σκέπτονται ὅλες οἱ μητέρες...

—Σωπάστε! Ἐξφώνισε ἀβελὰ τῆς ἡ Ἄννα.

—Μιὰν εἶδα κι' ἐγώ. Ἦταν μιὰ ἐρωμένη τοῦ συζύγου μου... Μιὰ φίλη μου ποὺ με εἶχε προδώσει...

—Ὅχι! ψιθύρισε ἡ Ἄννα.

—Γιατί; Πῶς μπορεῖτε νὰ λέτε σεῖς ὅχι; ρώτησε ἡ Τζοβάννα. Μπορεῖτε νὰ γνωρίζετε ὅλη τὴν ζωὴ τους; Ὅχι βέβαια... Δὲν θὰ σὰς συμβούλευα νὰ τοὺς κάνετε λόγο. Θὰ σὰς ἀπαντοῦσε πῶς ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια! Κι' ὁμως... Μὰ τί ἔχετε;...

Τίποτα, δὲν εἶχε τίποτα. Κατέβαλε ὑπερανθρώπους δυνάμεις γιὰ νὰ μὴν ἐξοπάσῃ. Καὶ πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ, πῶς μπόρεσε νὰ μαντέψῃ ἐκεῖνο ποὺ δὲν εἶχε συμβῇ ἀκόμα, ποὺ ἴσως τώρα νὰ μὴν συνέβαινε πᾶς.

—Λένε πῶς εἶμαι ζηλιάρα, συνέχισε ἐκείνη. Ἰσως κι' ὁ Μάριο νὰ τὸ πιστεύῃ. Ναί, ὑπῆρχε ζηλιάρα... Τώρα ὁμως δὲν εἶμαι πᾶς... Μόνο ποὺ ἀγαπῶ τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀλήθεια... Μὴν φοβάστε—συνέπεσε μ' ἕνα χαμόγελο πικρίας—μὴν φοβάστε καὶ τὸ παιδί σας θὰ γίνῃ καλὰ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ Ἄννα σηκώθηκε, ἀποφασιστικῶς:

—Κυρία μου, τραῦλισε, εἶναι ἡ ὥρα τοῦ γιατροῦ... Εἶναι ἀνάγκη νὰ χωριστοῦμε.

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ χωριστοῦμε, ναί.

ἐπανελάβε ἡ ἄλλη.

Προχώρησε πρὸς τὴν ἐξοδὸ. Ὅταν πλησίασε τὴν πόρτα, στράφηκε καὶ πάλι.

—Καὶ μὴν ἔχετε τόσα τριαντάφυλλα μέσα σ' αὐτὰ τὸ σαλόνι... Ἡ εὐδία τους φθαίνει ὡς τὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ παιδιοῦ... Μὴν ξεχνάτε πῶς οἱ εὐωδιὲς βλάπτουν στοὺς ἀρρώστους...

□ □

—Ἄννα! Ἐσεῖς Ἄννα;
—Μάριο!

Εἶχαν περάσει βδομάδες, μῆνες, χρόνια. Δὲν εἶχαν πιά ἰδωθῇ; τώρα ξαναβρίσκονται ἀπὸ ἕνα καπρίτσιο τῆς μοίρας, ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρό, σ' ἕνα καινούριο μέρος ποὺ δὲν τὸν γνώριζε οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα!

Πῶς ἦταν γερασμένος ὁ Μάριο! Κι' ἴσως κι' ἐκείνος νὰ τὴν ἔβρισκε γερασμένη! Νὰ μπορούσαν ἄραγε νὰ ξαναθυμηθοῦν, ν' ἀνακατέψουν τὶς στάχτες τοῦ παρελθόντος; Καμμιά ἀπὸ αὐτὲς τὶς στάχτες δὲν θὰ ἔβγαζε πιά φλόγες...

—Βρίσκομαι ἐδῶ με τὸν Τζάκομο μου. Ὁ σύζυγός μου βρίσκεται στὴν Ρώμη... Κι' ἐσεῖς;

—Εἶμαι ἐδῶ γιὰ ὑποθέσεις. Ἡ γυναῖκα μου βρίσκεται στὴν Ρώμη...

—Ἡ γυναῖκά σας εἶναι καλὰ;

—Σὰς εὐχαριστῶ. Κι' ὁ σύζυγός σας;

Κι' οἱ ἀπάντες ἀκόμα ἦσαν παρόντες: ὁπως ἄλλες σκιὲς σ' ἕνα ραντεβού σκιῶν. Μονομιᾶς ὁμως, ἡ φωνὴ τοῦ Μάριου, διακόπτοντας τὴν ὑποκρισία, ρώτησε:

—Γιατί δὲν ἤρθατε ἐκείνη τὴν ἡμέρα;

Γιατί ἀπὸ τότε δὲν φανήκατε; Γιατί μ' ἐγκαταλείψατε;

—Ὡ! τραῦλισε ἐκείνη με συγκίνηση καὶ κατάπληξη.

Τὶ θλιβερό πρᾶγμα, ἕνας γέρος ποὺ τρέμει! Καὶ τότε, μπροστὰ στὴν συγκίνησή του, νοιώθει ἕναν οἶκτο. Ἐναν οἶκτο ποὺ περιλαμβάνει τύψεις γιατί τὸν ἔκανε νὰ ὑποφύρῃ.

—Δὲν ἤθελα νὰ σὰς κάνω νὰ υποφέρετε, Μάριο, τοῦ εἶπε... Ἦδη, θὰ ὑποφέρατε τόσα πολλὰ γιὰ τὴν ἄλλη γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσατε, γιὰ τὴν τραγωδία τοῦ παιδιοῦ τῆς...

Διεκόπη μονομιᾶς βλέποντας τὸν Μάριο κατὰπληκτο:

—Ποιὰ γυναῖκα; Τὶ εἶναι αὐτὰ ποὺ λέτε, Ἄννα; Καμμιά γυναῖκα δὲν ἀνακατέυκτη στὴν ζωὴ μου; καὶ κανένα παιδί... Μόνο ἐσεῖς!

Ἀπότομα, ἐκείνη μάντεψε. Ἦταν μιὰ ἐπινόηση τῆς συζύγου του. Κι' αὐτὴ ποὺ εἶχε πέσει στὴν παγίδα, εἶχε πιστέψει... ψεῖς...

—Μὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, πρόσθεσε ἀπελπισμένα, ποὺ μοῦ στείλατε τὴν γυναῖκα σας, ἐκείνη τὴν μέρα ποὺ εἶπατε στὴν Τζοβάννα πῶς τὸ παιδί μου εἶναι ἀρρωστο...

—Ἐγώ; Στὴν Τζοβάννα; τραῦλισε ὁ Μάριο. Δὲν σὰς ἔστειλα κανέναν...

—Ὡστε ἔτσι... ἡ ἄλλη εἶπε, ψέμματα...

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀπειλὴ τῆς μ' αὐτὸ τὸ ψέμμα τῆς, ἡ Ἄννα ἔπαιζε κι' ἔχασε τὸν ἔρωτά της καὶ τὸν ἔρωτά τοῦ Μάριου...

Τὸν ἔνοχο ἔρωτα ὁμως, ἡ ἄλλη εἶχε δίκιο... Ἀπ' τοὺς τρεῖς ποὺ ὑπέφεραν τότε, τώρα ἴσως μόνη αὐτὴ ἡ τρίτῃ νὰ ὑπέφερε. Ἀκόμα, γιὰ πάντα. Παρὰ τὰ χρόνια, παρὰ τὸν γερασμένο Μάριο, Μόνο αὐτὴ ὑποφέρει, ἡ ἀθῶα, στὴν μοιραία ἀδικία τῆς ζωῆς...

ΚΟΖΙΜΟ ΚΟΝΤΡΙ

ΚΑΤΟΡΩΜΑΤΑ ΣΚΟΥΛΗΚΙΩΝ

Ποικίλες... ιστορίες

ΕΦΑΓΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑΓΑΛΟ

Ἐνας πλούσιος Πολωνός, ὁ κόμης Τ. θέλησε κάποτε νὰ κάνῃ ἕνα πρωτότυπο δῶρο στὸν δῆμαρχο τοῦ χωριοῦ ὅπου εἶχε τὸ κτήμα του.

Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ τοῦ στείλῃ ἕναν παπαγάλο, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμη ἰδῇ στὸ χωριό, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ κατόπι τὴν ἐκπληξὴ τῶν ἀγαθῶν χωρικῶν, ὅταν θ' ἀκούγαν ἕνα πουλὶ νὰ μιλά σὰν ἄνθρωπος.

Ὁ παπαγάλος ἐστάλη ἀλλὰ τὸν κάκου ὁ κόμης περιμένε νεα ἀπὸ τὸ χωριό.

Κάποτε τέλος πάντων, γράφει τοῦ δημάρχου γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ τί ἐγίνε ὁ παπαγάλος, ὁ ὁποῖος, ἐν παρενθέσει, τοῦ εἶχε στοιχίσει 600 φρ. Ὁ δῆμαρχος τοῦ ἀπήντησε ἀμέσως:

«Σὰς γέλασαν κ. κόμη. Τὸ ζουμί του ἦταν πολὺ νόστιμο, τὸ κρέας του ὁμως δὲ μασοῦταν».

□ □

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλιν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἕνα κονσέρτο γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό, καὶ εἶχαν παρακληθῇ νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὸ ὅλες οἱ τοπικὲς ἐστίες.

Πρῶτῃ ἀνηγγέλθη στὸν πολυπληθὲς ἀγροατῆριο ἡ κόρη τοῦ φούρναρη ποὺ ἦταν σοπράνο. Αὐτὴ πρὶν ἀρχίσῃ τὸ τραγούδι ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὸ... φοβερό κρύο ποῦχε ἀρπάξει.

Κατόπι ἀρχισε:...

Θὰ κρεμάσω τὴν ἄρπα μου στὸ ψηλὸ δέντρο... μιάς ἱτασιάς!

Κάθε φορὰ ὁμως μόλις ἔφθανε στὴν ψηλὴς νότες ἡ φωνὴ τῆς ἔσπαζε. Δοκίμασε ξανά ἀλλὰ τίποτε.

Ἐπὶ μέλους σηκώθηκε νευριασμένος κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀκροατὲς καὶ τῆς φώναξε:

—Κρέμασέ την σ' ἕνα χαμηλότερο κλαδί, δεσποινίς!

□ □

ΕΙΧΕ ΓΙΝΕΙ ΜΑΛΑΚΟ...

Ἐνας γαιοκτήμων ἔδωσε τὴν ἀδεία σ' ἕναν ἡμιονόμοτο ἱρλανδοὺ δολιχόρο νὰ κοιμηθῇ στὴν σιταποθήκη του.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ γαιοκτήμων ἐπεσκέφθηκε στὴν σιταποθήκην τὸν φιλοξενούμενό του, καὶ τὸν εἶδε ἑσπλωμένο σ' ἕνα δερμάτι σὰν καὶ νὰ ἔχη γιὰ μαξιλάρι μιὰ σιδερένια σωλήνα.

—Αὐτὸ τὸ μαξιλάρι δὲν τὸ βερίσκες λίγο σκληρό; τὸν ρώτησε.

—Ὅχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἱρλανδός, γιατί... τὸ παραγέμισε με σάβλο!

□ □

ΑΝΑΜΟΨΙΒΗΤΗΤΑ ΠΡΩΤΕΙΑ

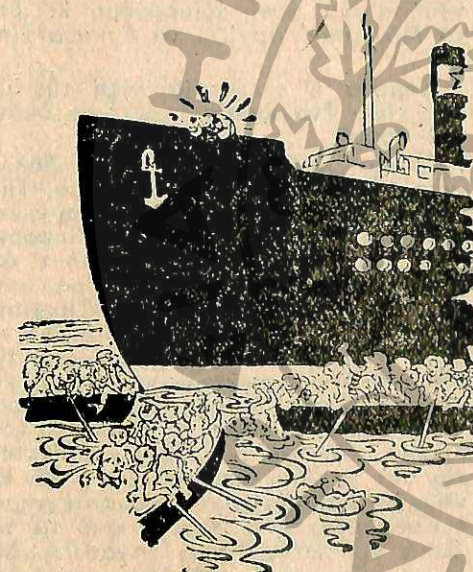
Ἐνας χειρουργός, ἕνας ἀρχιτέκτων, ἕνας πολιτικός αὐξήτουσαν ποὺ ἀπὸ τὰ τρία τοὺς ἐπαγγέλματα ἦταν τὸ ἀρχαιότερο.

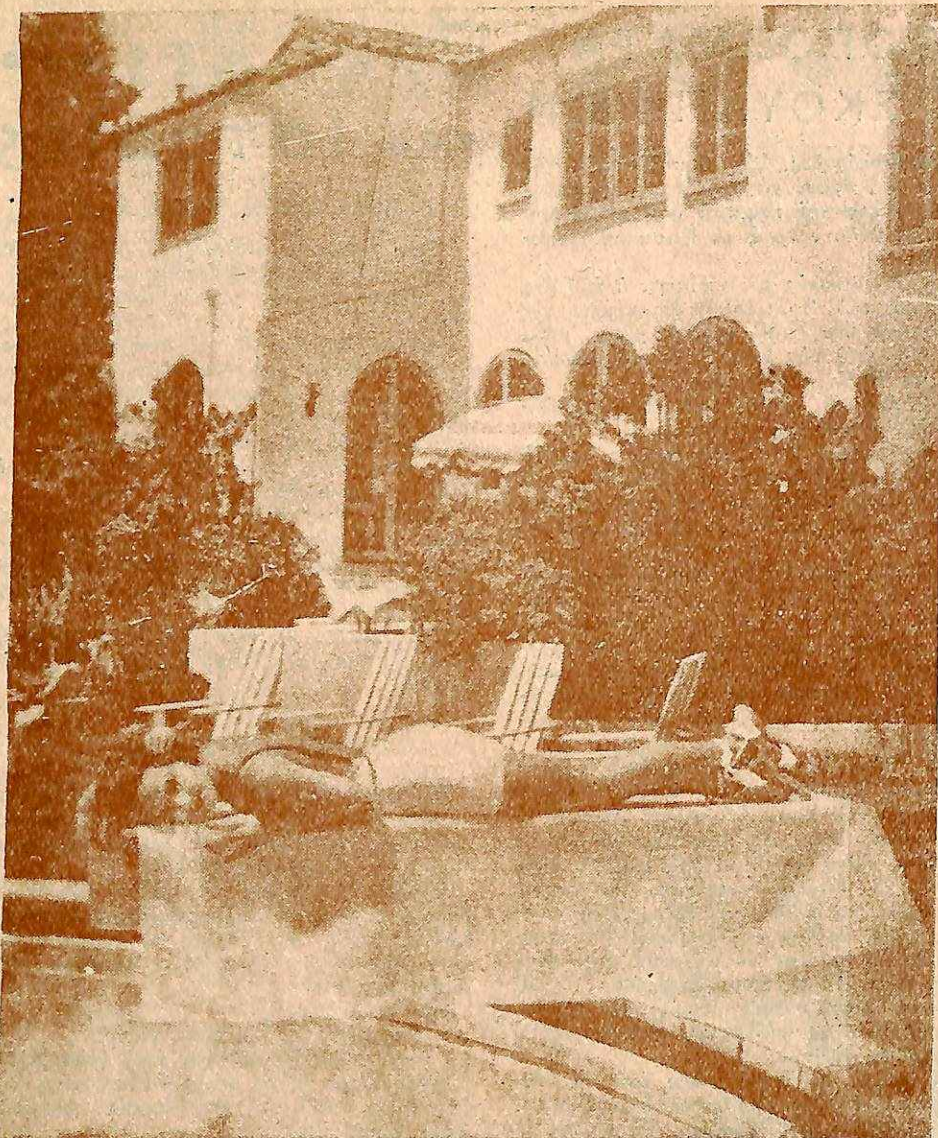
Εἶπε ὁ χειρουργός:

—Ἡ Εὐὰ ἐπλάσθη ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ Ἀδάμ, κι' αὐτὸ ἀσφαλῶς ἦταν μιὰ χειρουργική ἐπέμβασις.

—Ἰσως, εἶπε ὁ ἀρχιτέκτων, ἀλλὰ πρὶν συμβῇ αὐτὸ ἐδόθη ἡ διαταγὴ γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου ἀπὸ αὐτὸ τὸ χάος κι' αὐτὸ ἦταν τὸ ἔργον ἑνὸς ἀρχιτέκτονος.

—Ἀλλὰ, διέκοψε ὁ πολιτικός, κάποιος δημιούργησε πρῶτα αὐτὸ τὸ χάος...





Η Ροσέλ Χούντσον κάνει την ήλιοθεραπεία της στην εξέδρα της δεξιάς μενής της. Οι διαφημιστές του στούντιο της ισχυρίζονται ότι το μαγιό που φορεί το έπλεξε μόνη της!

ΟΙ ΣΤΑΡ ΚΑΙ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥΣ

Πριν από λίγον καιρό, μια είδησις από την Καλλιφόρνια, ἀνήγγελλε αρκετά λακωνικά ότι μια μεγάλη πυρκαϊά ἀπηνθράκωσε μια ἀπέραντη περιοχή μεταξύ του Σάν-Ντιέγο και του Λος Άντζελες καταστρέφοντας έτσι την νέα πόλη των στάρ: το Μάλιμπου. Έδω και λίγα χρόνια, η πλάξ του Μάλιμπου δεν ήταν καθόλου κατοικήμενη. Η πλάξ αυτή είναι ἐπάνω στον Ειρηνικό Ωκεανό ή συνέγεια της Σάντα Μόνικας, όπου η Γκρέτα Γκάρμπο, ἀναζητώντας τη μοναξιά και τον θαλασσινό ἀέρα, ἔχτισε ἀπὸ τις πρώτες μια κατοικία. Τὸ παράδειγμά της ἀκολούθησε ἡ Μάριον Νταϊβίς πού ἔχτισε ἕνα μεγάλο ἐξυλινό περίπτερο. Σιγά-σιγά τὰ σπίτια ἔγιναν πυκνότερα και μεγαλείτερα. Σὲ λίγον καιρὸ ἡ πλάξ τῆς Σάντα Μόνικα εἶχε γεμίσει σχεδόν.

Τότε ἀκριβῶς ἄρχισαν οἱ διάφοροι στάρ νὰ χτίζουν στὸ Μάλιμπου πού βρισκόταν σὲ ἀπόσταση ἐλαχίστων μιλίων ἀπὸ τὴ Σάντα Μόνικα σ' ἕνα ἐξαίσιον γελαστό τοπίο. Τὸ Μάλι-

μπου ἔγινε ἀμέσως ἡ εὐνοομένη πλάξ τῶν στάρ, μεταξύ ἄλλων τῆς Τζόαν Μπέννετ, τῆς Ντολорές ντέλ Ρίο, τοῦ Γκὺ Στάντιγκ, τοῦ Τζώρτζ Όμπριεν.

Μὰ κάθε στάρ γυρεύει νὰ πρωτοτυπήσει, νὰ φανῇ ἰδιόρρυθμη κι' ἔτσι τὸ Μάλιμπου ἀρχίζει νὰ ἐγκαταλείπεται.

Σήμερα ἡ τελευταία λέξη τῆς μόδας εἶναι ἕνα ὠραῖο περίπτερο ἐπάνω στὸ βουνό.

Τὸ πιὸ διάσημο σπίτι τοῦ Χόλλυγουντ ἦταν πάντα τὸ περίφημο «Πίκφαιρ», ἡ κατοικία τοῦ Ντοῦγκλας Φαίρμπανξ και τῆς Μαίρης Πίκφορντ, πού βαφτίσθηκε «Πίκφαιρ» ἀπὸ τ' ἀρχικά τῶν ἐπιθέτων τους. Σήμερα, μετὰ τὸ διαζύγιο τοῦ ζεύγους, τὸ «Πίκφαιρ» μένει κλειστό, ἐγκαταλειμμένο κι' ἔρημο. Οἱ πριγκηπικοὶ καλεσμένοι τοῦ Ντοῦγκ δεν περπατοῦν πιά στὸ μεγάλο σαλόνι τῆς Μαίρης ὅπου ὅλα ἦσαν κατάλευκα: τὸ πιάνο, τὰ χαλιά, τὰ λουλούδια, τὰ παραβάν. Δεν ἐπισκέπτονται πιά τις πλούσιες συλλογές τῶν κινέζικων και ἰαπωνικῶν κομποτεχνιμάτων πού μάζευε ὁ Ντοῦγκ ἀπὸ τὰ ταξίδια του στὴν Ἀπω-Ἀνατολή...Δὲν κολυμποῦν πιά στὴν ἀπέραντη δεξιά μενὴ μὲ τὰ ὀπάλινα νερά ὅπου λικνι-

Τελευταία ὥρα τοῦ Χόλλυγουντ

ζόταν μιὰ πιρόγα τῆς Ταϊτῆς... Όλα περνοῦν...

Ἐπίσης τὸ ὠραῖο ἰταλικὸ σπίτι τοῦ Μπάστερ Κήτον, ὅπου κυμάτιζε πάντα ἡ ἀμερικανικὴ σημαία εἶναι κι' αὐτὸ κλειστό. Ὁ θλιμμένος κωμικός δεν ἀνεβαίνει πιά τὴν ὠραιότατη μαρμαρινὴ σκάλα τῆς εισόδου. Παρ' ὅλη τὴν πολυτέλεια μὲ τὴν ὁποία περιέβαλλε τὴ γυναῖκα του Ναταλία Τάλματζ, ἐκεῖνη ἐγκατέλειψε τὴν βασιλικὴ αὐτὴ κατοικία. Γιὰ νὰ συμφιλιωθῇ μαζί της ὁ Μπάστερ τῆς χάρισε τὴν «Ναταλία», ἕνα γιότ πού στοίχισε δυὸ ἑκατομμύρια φράγκα μὰ ἡ ὥραια στάρ μόλις καταδέχτηκε νὰ τοῦ ρίξει μιὰ ματιά.

Ὁ Χάρολντ Λόυντ ἔχτισε μιὰ κατοικία τὴν ὁποῖαν περιέβαλλαν γύρω-γύρω κήποι πού ἔμειναν διάσημοι γιὰ τὴν ὁμορφιά τους. Βλέπει κανεῖς ἐκεῖ τὰ σπανιότερα δέντρα και λουλούδια, λίμνες γραφικώτατες, ἰταλικούς κατάρρακτες, ἐξοχικούς νερόμυλους κ.λ.π. Ἐνας Γάλλος δημοσιογράφος ὅμως πού ἐπεσκέφθηκε τὸ σπίτι τοῦ Χάρολντ γράφει ὅτι στοὺς κήπους αὐτοὺς πού φαίνονται φτιαγμένοι γιὰ ἐρωτευμένους δεν συνήτησε παρὰ ἀστυνομικούς ἐντεταλμένους νὰ φρουροῦν τὰ παιδιά τοῦ Χάρολντ πού κινδυνεύουν ν' ἀπαχθοῦν ἀπὸ τοὺς...κιντανάππερς και δεν παίζουν παρὰ σ' ἕναν μικρὸ γῶρο περιφραγμένο μὲ αὐματοπλέγματα.

Γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ ἐγκατέλειψε τὸ Μεξικανικὸ σπίτι της στὸ Μπέβερολυ. ἂν και ὅλες

αἱ ἐξοδοὶ ἦσαν περιφραγμένες μὲ σίδερα γιὰ νὰ προστατεύουν τὴν κόρη της.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα και πιὸ μοντέρνα σπίτια εἶναι τοῦ Ραμὸν Νοβάρο. Ἐπίσης τῆς Σύλβιας Σίντνεϋ και τῆς Ροσέλ Χούντσον. Όλα αὐτὰ τὰ σπίτια παρουσιάζουν ἀφάνταστη ποικιλία ἀρχιτεκτονικῆς και στυλ. Τὸ ἐσωτερικὸ τους εἶναι συνήθως κοσμημένο μὲ δέρματα θηρίων, ὅπλα, τρόπαια κλπ., πού εἶναι πολὺ τῆς μόδας στὸ Χόλλυγουντ.

Ὅμως μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἀνακτορικά διαμερίσματα ἡ ζωὴ δεν κυλᾷ εὐτυχισμένη. Γιατί ὅλοι αὐτοὶ οἱ κατὰδικοὶ τῆς δόξας εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ὑφίστανται και τὴν ἀντίστροφη ὕψη της πού πολλές φορές εἶναι βασιεῖα τρομερὰ βασιεῖα...

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΡΑΙΝ

Ὁ ἡθοποιὸς Κλὼντ Ραῖν πού ὑποδύεται τὸν Ναπολέοντα στὸ φιλμ «Χωρισμένες Καρδιές», πού γυρίζεται τώρα δίνει ἕνα ὠραῖο παράδειγμα ἐπαγγελματικῆς εὐσυνειδησίας.

Πράγματι, κάθε πρωὶ πρέπει νὰ φθάνῃ στὸ στούντιο τὸ ἀργότερο σὲς 6-39 γιατί χρειάζεται τοῦλάχιστον δυὸ ὥρες γιὰ τὸ μακιγιάρισμά του. Ἐμπιστεύεται τὸ πρόσωπό του στὰ ἐπιδέξια χέρια τοῦ Πέρσυ Οὔεστμωρ διευθυντοῦ τοῦ τμήματος τοῦ μακιγιαζ, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰδικὸς στὴν «κατα-



Ἡ γοητευτικὴ Μαρλένε Ντῆτριχ ξεκουράζεται στὸ ἀναπαυτικώτατο ντιβάνι τῆς ντυμένη μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ λευκὴ πιτζάμα ἀπὸ κρὲν σατέν.

σκευὴ κεφαλῶν».

Τὸ κεφάλι τοῦ Ναπολέοντος εἶναι ἰδιαίτερος δῦσκολο γιατί εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε μιὰ τάση πολὺ ἐντονὴ στὴ φαλάκρα και πρέπει νὰ ἐφαρμόσουν στὸ κεφάλι τοῦ Κλὼντ Ραῖν ἕνα κίτρινο δερμα γιὰ νὰ δοθῇ αὐτὴ ἡ ἐντύπωση. Ὑστερα ἡ μύτη πρέπει νὰ γίνῃ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τοῦ Κλὼντ, ὁ ὁποῖος βάχει στὸ τέλος μιὰ περρούκα μαύρη μ' ἕνα τσουλοῦφι ἐπάνω στὸ μέτωπο. Ἐτσι παρουσιάζεται ἕνα Ναπολέοντα καταπληκτικῶς ὅμοιο μὲ τὸ πρωτότυπο.

Και δεν εἶναι μόνο αὐτὲς οἱ φασαρίες τοῦ ἀλλάγματος τῆς φυσιογνωμίας. Γιατί κάθε βράδυ, ὁ Κλὼντ Ραῖν χρειάζεται ἐπίσης μιὰ ὥρα τὸ ὀλιγώτερο γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ μακιγιαζ αὐτὸ και νὰ ἐναβρῇ τὴν κανονικὴ του φυσιογνωμία.

PENNIES

Ἡ Μπέττε Ντάβις ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία στὴν ταινία «Ἡ παρσίακτος» πού προβάλλεται τώρα στὴ Γαλλία. Μαζί της πρωταγωνιστεῖ ὁ συμπαθέστατος Φράνσοτ Τόν.

Ὁ ὠραίος Τζώρτζ Ράφτ πρωταγωνιστεῖ μὲ τὴν Ρόζαλιντ Ροῦσελ στὸ φιλμ «Ἦταν ἀναπόφευκτον».

Τὸ πιὸ παράξενο δῶρο πού πήρε ποτὲ στὴ ζωὴ της ἡ Λουίζα Ράινερ εἶ-

ναι ἕνα ὠραιότατο μπουκεττο ἀπὸ τριαντάφυλλα καμωμένα ἀπὸ... σελοφάν. Μέσα στὰ τριαντάφυλλα ἦταν ἕνα κουτί μ' ἕνα μικροσκοπικὸ ζωντανὸ σκυλλάκι.

Ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ χρησιμοποίησε τρία βαρύτιμα γούνινα παλτά της πού δεν τὰ φοροῦσε πιά γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα σκέπασμα τοῦ κρεβατιοῦ της.

Ἡ ὠραιότατη Κάη Λινάκερ ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψῃ ἕνα ἐπωφελέστατο συμβόλαιο γιατί ἡ Ἐταιρία ἔθετε ὡς ὄρον ν' ἀλλάξῃ τ' ὄνομά της.

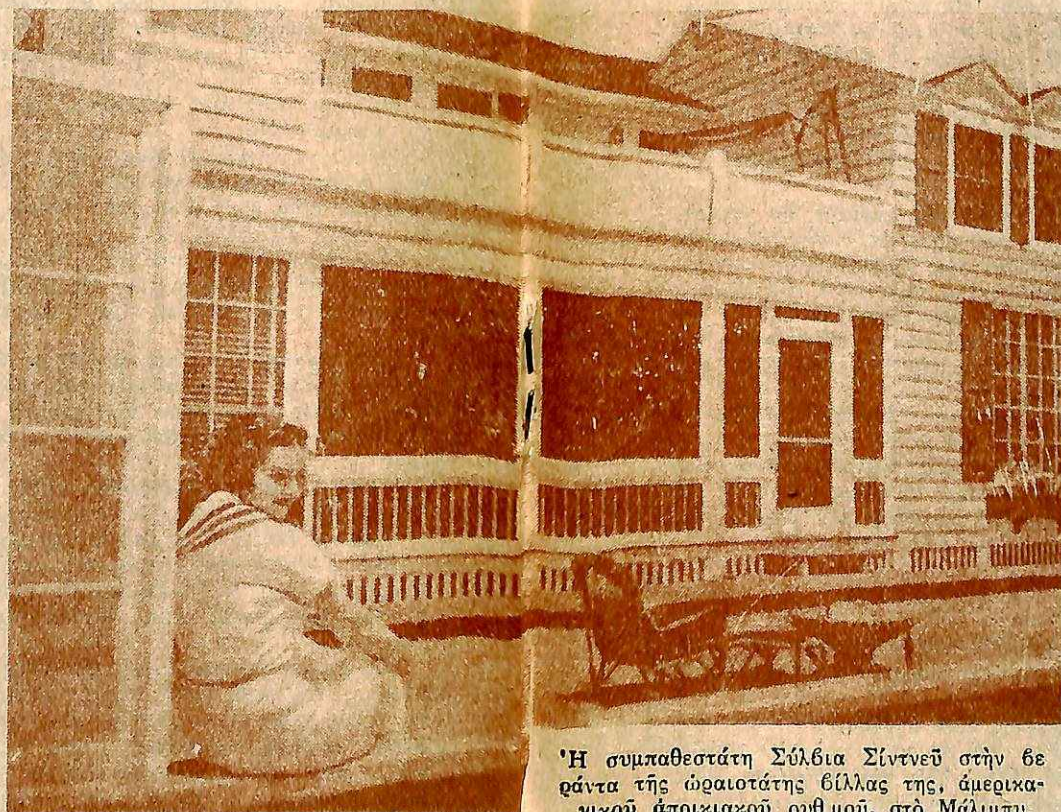
Τὸ περισσότερο ἐρωτευμένο ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι ἡ Μέρλε Όμπερον κι' ὁ Ντέβριτ Νίβεν.

Τὸ πιὸ τελευταῖο εἰδύλλιο τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι τῆς Γκράις Μπράντλεϋ και τοῦ Φράνκ Πρίνς.

Ἡ Μαξίν Τζόνς, καινούργιο ἀστέρι και κόρη τοῦ γνωστοῦ σκηνοθέτου, πηγαίνει συχνὰ αὐτοκινεμάδα μὲ τὸν Νῶε Μπῆρρ, υἱόν.

Ὁ Κλάρκ Γκράιμπλ και ἡ Ζαννὲτ Μακτόνολντ ἔχουν μεγάλη ἐπιτυχία στὸ νέο τους φιλμ «Σὰν Φρανσίσκο».

Τὸ τελευταῖο φιλμ τῆς Μέτρο-Γκόλντγουϊν-Μάγερ εἶναι ἡ ταινία «Σοῦζη». Πρωταγωνιστοῦν ἡ Τζίν Χάρλοου, ὁ Φράνσοτ Τόν, ἡ Μπενίτα Χιούμ κι' ὁ Κάρο Γκράντ.



Ἡ συμπαθεστάτη Σύλβια Σίντνεϋ στὴν δεξιά τῆς ὠραιότατης βίλλας της, ἀμερικανικοῦ ἀποικιακοῦ ρυθμοῦ, στὸ Μάλιμπυ.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο Μαρτέλ, ένθουσιάζεται μόλις μαθαίνει ότι η νέα που είχε σώσει, η Μαρκέλλα, είναι Γαλλίδα. Απορεί όμως πως δεν ξέρει την μητρική της γλώσσα. Έν τούτοις οι δυο νέοι κατορθώνουν οπωσδήποτε να συνεννοηθούν και ο Μαρτέλ μαθαίνει πως η Μαρκέλλα πηγαίνει στην Γαλλία να βοηθήσει την μητέρα της. Συμφωνούν τότε να ταξιδέψουν μαζί ως τα σύνορα. Είχε λίγα λεπτά με τα όποια θα περνούσαν όπως-όπως, εργαζόμενοι εν τω μεταξύ καθ' όδον, αν η ανάγκη το επέβαλλε.

27. (Η συνέχεια)

Δή χρειαζόταν ένα μήνα σχεδόν ώσπου φθάσουν στα σύνορα. Και όταν τέλος έφθαναν στην Άλσα-τία ή στη Λωβαίνη, θά βρισκονταν σε δικό τους τόπο.

Μια σκέψη όμως απασχολούσε τον Ρενέ. «Όταν έφθαναν εκεί, τι θά έκαναν».

—Έγώ θά καταταχθώ άμέσως και θα πάω να πολεμήσω σκεφτόταν. Μά εκείνη.

Ξεκίνησαν την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, παίρνοντας τον δρόμο που οδηγεί από το Γκλγκάκν στο Σαγκάν. Ο Ρενέ είχε αγοράσει έναν χάρτη του τόπου. Και το βράδυ προτού άποκλιμηθί, είχε χτράξει το δημολόγιο που θα ακολουθούσαν.

Η ΠΟΡΕΙΑ

Στον δρόμο, δεν έχαναν τον καιρό τους. Ο Ρενέ Μαρτέλ είχε αναλάβει την μόρφωσή της. Δεν της μάθαινε γαλλικά—έκτός από μερικές λέξεις. Της μάθαινε γερμανικά, για να μπορέσει να επωφεληθί των γνώσεων που είχε ήδη.

Εκείνη έβαζε όλα τα δυνατά της για να προοδεύει και τον ευχαριστούσε μ' ένα χαμόγελο...

Καμιά φορά στις στάσεις που έκαναν στη σκιά κανενός δένδρου, η Μαρκέλλα αποκοιμόταν με το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του Ρενέ.

Τότε, εκείνος, ένοιωθε την καρδιά του να χτυπά σά νάθελε να σπάσει, και δεν τολμούσε να κινηθί καθόλου.

Την εθαύμαζε, βλέποντάς την τόσο όμορφη, τόσο άθωα, τόσο παρθενική... Η άγνη γοητεία της ήταν χαριτωμένη και επικίνδυνη συγχρόνως.

Καθώς την εθαύμαζε, προσπαθούσε συγχρόνως να λογικεύσει τον έαυτό του.. —Μην ταράζεσαι, γέρο μου, σκέφου φρόνιμα...

Μά ό,τι και νακανε δεν μπορούσε να ξεφύγει από την γοητεία της.

Εκείνη, άσφαλώς, δεν σκεφτόταν καθόλου τον έρωτα. Ίσως μία μέρα, άργότερα, να της αποκάλυπταν. Τis ημέρες όμως αυτές της βαρείας κούρασης δεν σκεφτόταν παρά το τέρμα του ταξιδιού της, την άγνωστη και μυστηριώδη γυναίκα που ήταν η μητέρα της και την όποια πήγαινε να συναντήσει.

Κοντά στο Ρενέ Μαρτέλ ένοιωθε απόλυτη έμπιστοσύνη. Είχε ήδη τόσο συν-
 νη-

θίσει στο ελικρινέστατο βλέμμα του, την ευλύγιστη σιλουέτα του, την εύθυμη έκυπνάδα του που μόλις την άφηνε για λίγο ο Ρενέ, εκείνη γινόταν μελαγχολική και άνησχη. Ο έρωτας είναι ένας κατεργαράκος που παίρνει όλους τους δρόμους κι όλες τις μορφές για να επιτύχει τον σκοπό του και να φωλιάσει στις καρδιές. Άργα-άργα, χωρίς ν' άποκαλύψει την παρουσία του, εισχωρούσε στην τρυφερή καρδιά της Μαρκέλλας. Εκείνη δεν τον είχε καταλάβει κι' ούτε υποψιαζόταν τίποτα. Μπορούσε άλλωστε να ζήσει φωλιασμένος μέσα στην καρδιά χωρίς τίποτα να τον μαρτυρήσει. Μπορούσε όμως και να συμβή κάποιο γεγονός που θα τον υποχρέωνε να φανερωθί.

Ήταν ένα ταξίδι επίπνοιο αυτό που είχαν αναλάβει.

Ο Μαρτέλ δεν αισθανόταν καθόλου την σωματική κούραση μά το θέαμα των γεγονότων που ξετυλιγόταν μπροστά στα μάτια του, βασάνιζε την ψυχή του.

Ένας λαός δολέκληρος, έξεγειράταν, γεμάτος μίσος, έναντιον της πατρίδος του. Άκουε κάθε μέρα να βρίζουν όλοι την δυστυχισμένη Γαλλία. Και κατόπιν την αγανάκτησή του, συγκαταόσε την ψυχή του που επαναστατούσε...

Οι μέρες κυλούσαν. Καμιά φορά, δταν το κατάρθωναν, έπαιρναν τον σιδηρόδρομο.

Ο Μαρτέλ μιλούσε την γερμανική γλώσσα περίφημα, χωρίς ίχνος ξενικής προφοράς. Κανείς δεν μάντευσε την εθνικότητά του, κανένας χωροφύλακας δεν του ζήτησε τα χαρτιά του.

Μονάχα η όμορφη της Μαρκέλλας ήταν ένας κίνδυνος. Όταν τον ρωτούσαν για το νέο κορίτσι περιωριζόταν ν' άπαντάη:

—Είναι η αδελφή μου!

Παρ' όλα αυτά ο κίνδυνος γινόταν όλοένα μεγαλείτερος, όσο πλησιάζαν τα σύνορα. Εύρισκαν με δυσκολία μία θέση στα πανδοχεία ή στα ξενοδοχεία που ήταν πλημμυρισμένα με αξιωματικούς όλων των βαθμών.

Όταν έφθασαν στο Μανχάιμ, του οποίου οι κάτοικοι—άνερχόμενοι σε μερικές χιλιάδες—είχαν έκαιγονταπασιασθή από το πέρασμα των στρατευμάτων, οι άπτενοι δρόμοι της πόλεως άντηχούσαν από θριαμβευτικές ιαχές.

Ο Ρενέ και η Μαρκέλλα δεν είχαν μάθει καμιά είδηση σχετική με τον πόλεμο κατά την διάρκεια του ταξιδιού τους. Δεν είχαν ιδέα για την πρώτη θλιβερή ήττα των Γάλλων στο Βίσεμμπουργκ.

Στις 5 Αυγούστου έφθασαν στο Μανχάιμ. Εκεί για πρώτη φορά άκουσαν να φωνάζουν όλοι:

—Νίκη! Νίκη! Κάτω η Γαλλία!

Ο Μαρτέλ είχε πάρει την Μαρκέλλα από το χέρι για να μην την χάσει. Σε κάθε στιγμή τους έσπρωχναν οι όμάδες των στρατιωτών που περνούσαν αδιάκοπα.

Ο Ρενέ Μαρτέλ μουρμούρισε:

—Άσφαλώς κάτι συνέβη στα σύνορα.. Μά νομίζω ότι οι άνθρωποι αυτοί δεν ξέρουν τί λένε.. Μην τους πιστεύετε, δεσποινίς Μαρκέλλα..

Η Μαρκέλλα δεν καταλάβαινε τί έλεγαν. Αισθανόταν όμως μία άκαθόριστη άνησυχία.

Έξαφνα φάνηκαν νάρχωνται ένα σωρό άμάξια, γεμάτα πληγωμένους. Ο Ρενέ ένοιωθε μία σκληρή χαρά:

—Α! ά! θά τους έδωσαν κανένα καλό μάθημα οι Γάλλοι. Κι' αυτοί οι ήλιθιοι φωνάζουν ότι νίκησαν.

Έξαφνα έπεκράτησε μία τραγική σιωπή ανάμεσα στο πλήθος. Ύστερα άκούστηκε το ποδοβολητό των στρατιωτών.

Πριν άκόμη να δη τίποτα ο Μαρτέλ ένοιωσε την καρδιά του να αφίγγεται.

Κάτω από το φεγγαρόφωτο, μέσα στην φωτεινή και ήρεμη νύχτα, φάνηκαν οι πρώτοι γάλλοι αιχμάλωτοι της μάχης του Βίσεμμπουργκ, φρουρούμενοι από πρώσους στρατιώτες.

Ο Μαρτέλ έγινε χλωμός σαν νεκρός: —Είναι Γάλλοι αιχμάλωτοι! Γάλλοι! τραύλισε με μία φωνή υπόκωφη.

Κι' οι αιχμάλωτοι περνούσαν από μπροστά τους σκυφτοί, κουρελιασμένοι ματωμένοι..

Τότε ο Μαρτέλ κατάλαβε ότι οι Γάλλοι δεν είχαν νικήσει. Έσκυψε το κεφάλι του και προσπάθησε να συγκρατήσει την συγκίνησή του. Ύστερα, τα δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά του και οι λυγμοί πλημμύρισαν το στήθος του.

Η Μαρκέλλα μάντευσε τί συνέβαινε. Πήρε τα δυο χέρια του Ρενέ και τ' άκούμπησε στην καρδιά της:

—Δυστύχημα! μεγάλο δυστύχημα! είπε γερμανικά.

Ύστερα καθώς δεν εύρισκε τις γερμανικές λέξεις που ζητούσε, καθώς ένοιωθε την άναγκη να τον παρηγορήσει, συνέλαβε την όμιλία της πολωνικά, με σιγανή φωνή. Εκείνος δεν ήξερε τί έλεγε, μά δεν ήταν δύσκολο να το μαντεύσει. Και άκουε, κλαίοντας, την γλυκειά φωνή που τούδινε θάρρος.

Και η παιδούλα έκλαψε κι' εκείνη βλέποντας τον άνδρα να κλαίη..

Ο έρωας είναι ένας κατεργαράκος που παίρνει όλους τους δρόμους και όλες τις μορφές για να επιτύχει τον σκοπό του και να φωλιάσει στις καρδιές..

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Οι αιχμάλωτοι είχαν περάσει. Οι δρόμοι άδειασαν. Η Μαρκέλλα κι' ο Ρενέ έμειναν μόνοι.

—Πάμε, της είπε ο νέος.

Την πήρε από το χέρι και την τράβηξε άπαλά. Παρ' όλη την κούρασή τους, που ήταν υπερβολική την βραδυά εκείνη, δεν ήθελαν να μείνουν περισσότερο καιρό στην πόλη αυτή.

ΑΝΤΙΟ!

Διευθύνθηκαν προς την έξοχή.

Έξαφνα, την στιγμή ακριβώς που συνήντησαν έναν λευκό θωρακοφόρο όμοιο με φάντασμα μέσα στη μαύρη νύχτα, η Μαρκέλλα άφησε μία κραυγή:

Ο Μαρτέλ γύρισε να δη. Ήταν ένας αξιωματικός πανύψηλος, σαν γίγας. Ο Ρενέ μόλις έφθανε ως τους ώμους του.

Ο Πρώσος φαινόταν μεθυσμένος. Καθώς περνούσε δίπλα στην Μαρκέλλα πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση της και πριν προφθάσει καν εκείνη ν' αντίσταθι, πριν τον καταλάβει καν, την είχε φιλήσει. Ύστερα θέλησε να την τραβήξει μαζί του, γελώντας.

Ο Μαρτέλ άφησε μία καυχή σαν ούρλιασμα. Στάθηκε όρθιος άπέναντι στον γίγα και του κατάφερε τις δυο γροθιές του στο πρόσωπο σαν καταπέλτη.

Ο άγνωστος ταλαντεύθηκε ένα δευτερόλεπτο κι' ύστερα σωριάστηκε καταγής, φτύνοντας κύματα αίματος και σπασμένα δόντια..

Ο Μαρτέλ άρπαξε το χέρι της Μαρκέλλας:

—Ελάτε, ελάτε γρήγορα.. Σε ωραία δουλειά μπλέξαμε..

Ο κίνδυνος που διέτρεχαν έδωσε δύναμη στην Μαρκέλλα που ήταν μισοπεσμένη από τον φόβο της. Τα δάχτυλά της έσφιγγαν νευρικά το χέρι του Ρενέ.

Δεν πρόφθασαν όμως να εκτελέσουν το σχέδιό τους. Ένα δολέκλρο σύνταγμα δραγόνων έφθασε τη στιγμή εκείνη για να ένισχύσει την στρατιά του πρίγκηπος Φρειδερίκου—Καρόλου. Ήδη οι πρώτοι ίππεις είχαν φθάσει στον θωρακοφόρο.

Μία διαταγή σύντομη άκούστηκε και όλο το σύνταγμα στάθηκε. Μερικοί άνδρες άφίππευσαν και άνασκήκωσαν το σώμα. Νόμιζαν τον αξιωματικό μεθυσμένο μονάχα. Μά ήταν νεκρός..

Την στιγμή εκείνη άντελήφθησαν τον Ρενέ και την Μαρκέλλα που προσπαθούσαν να έξαφανισθούν στο σκοτάδι των στενών δρομάκων.

Σε πέντε λεπτά τους είχαν περικυκλώσει. Τους έκαναν μερικές σύντομες έρωτήσεις. Ο Ρενέ προσπαθεί ν' άπαντήσει. Η Μαρκέλλα σιωπά. Πρώτα-πρώτα δεν καταλαβαίνει τί της λένε. Κι' ύστερα τρέμει πολύ.

Άγέραχος, ο Ρενέ ύψώνει το κεφάλι του:

—Είμαι Γάλλος κι' έπιστρέφω στη Γαλλία.. Τι ζητάτε από μένα;

—Είναι αιχμάλωτοι και δραπετεί άσφαλώς, λέγει ένας αξιωματικός.

—Όχι, διαμαρτύρεται ο Μαρτέλ. Έρχομαι από το Πόζεν και πηγαίω να καταταχθώ.

—Έχει καλώς. Δεν έχουμε καιρό να εξηγηθούμε τώρα. Αύριο όταν ξεμερώσει, βλέπομε.

Τους έσπρωξαν με τους ύποκοπάνους των όπλων των.

Ο Ρενέ πρόφθασε να δώσει στη Μαρκέλλα να καταλάβη, λέγοντας χαμηλό-

φωνα:

—Όυτε λέξη για τον θωρακοφόρο.. γιατί είμαστε χαμένοι..

Εκείνη μαντεύει και του χαμογελά. Μά όταν τους χώρισαν, άφησε μία φωνή τρόμου. Άντιστάθηκε. Άπλωσε τα χέρια προς τον Μαρτέλ. Την τράβηξαν διά της βίας.

Την επομένη, τους άνέκριναν στην άστυνομία χωριστά τον καθένα. Τους ά-



Έμεινε στη φυλακή τέσσερις μέρες.

πέτειναν ένα σωρό έρωτήσεις ζητώντας διάφορες λεπτομέρειες. Από ποδ έρχόταν; Ποδ πήγαιναν; Πως ζούσαν;

Για την Μαρκέλλα χρειάστηκαν έναν διερμηνέα. Χρησιμοποίησαν έναν πολωνό στρατιώτη που μιλούσε με ευχέρεια τα γερμανικά.

Για καλή τύχη της Μαρκέλλας ο στρατιώτης αυτός ήταν από τα περιχωρα του Ράισεν. Είχε πάει πολλές φορές στο Ράισεν, γνώριζε την Λίνα Κίφφερ και είχε συναντήσει το νέο κορίτσι.

Αυτό την έσωσε. Μολαταύτα δεν της έδωσαν την έλευθερία της παρά μόνο μετ'ά τέσσερις ή πέντε μέρες.

Πήρε πληροφορίες για τον Ρενέ Μαρτέλ όπως μπόρεσε. Ο Ρενέ έξακολουθούσε πάντα να μένει φυλακισμένος. Τα πράγματα δεν έξελίσσονταν ευνοϊκά

γι' αυτόν. Ύποχρεώθηκε να πη ότι έρχόταν από το σιδηρουργείο του Τράμπνιτς. Τηλεγράφησαν εκεί και πήραν πληροφορίες: Ο Ρενέ Μαρτέλ είχε προφέρει υβριστικές και επαναστατικές φράσεις κατά της Γερμανίας το βράδυ της κηρύξεως του πολέμου. Έξ άλλου είχε ρίξει έναν εργάτη στο νερό, ο όποιος λίγο έλειψε να πνιγί παρασυρθείς από το σφοδρό ρεύμα του Βάρτ. Στο τέλος όμως είχε γλυτώσει μ' ένα άπλο λουτρό..

Όλα αυτά μπορεί να μην ήταν πολύ σοβαρά, πάντως όμως έσήμαιναν για τον Μαρτέλ φυλάκιση μερικών μηνών.

Θά περνούσε μερικούς μήνες στη φυλακή! Κι' όταν θά του απέδιδαν την έλευθερία του ο πόλεμος θαξε τελειώσει.

—Όχι, όχι, αυτό ποτέ. Έπρεπε να έλευθερωθί, με κάθε μέσο. Άλλοιως τί θ' άπογινόταν η Μαρκέλλα χωρίς αυτόν; Η Μαρκέλλα που θάμενε μόνη της, χα-

μένη μέσα σ' αυτόν τον πόλεμο; Τι θ' άπογινόταν η Μαρκέλλα, τόσο όμορφη και τόσο άθωα μέσα σ' αυτό το άμέτηρτο πλήθος των φανατισμένων στρατιωτών που βάδισαν κατά της Γαλλίας άκράτητοι;

Η καρδιά του φούσκωνε. Τα δάκρυα άνέβαιναν στα μάτια του. Δεν σκεφτόταν πια να ειρωνευθί, τώρα.

Και όμολογούσε με άφέλεια στον έαυτό του:

—Τ' άγαπώ το κοριτσάκι αυτό.. και μου φαίνεται ότι αν δεν έπρόκειτο να την εξαοδώ πια, θα ήμουν τόσο δυστυχισμένος που θάθελα να πεθάνω..

Ρώτησε να μάθι τι άπέγινε. Και τον πληροφορήσαν ότι την είχαν άποφυλακίσει.

Που θά πήγαινε; Τι μπορούσε να κάνει για να την ξαναβρή; Και θά την ξανάβρισκε έγκαίρως, την παιδούλα αυτή που βρισκόταν στην διάθεση του πρώτου κακούργου που θά την συναντούσε;

Μερικές μέρες τον οδηγούσαν κάθε πρωί στην άνάκριση.

Ήξερε ότι θά καταδικαζόταν. Δεν είχε καμιά άμφισβολία γι' αυτό. Και πιδ άύστηρά τώρα που ήταν έμπόλεμος κατάστασις. Εκείνο που καθυστέρούσε την δίκη του έ-

νόπιον το δικαστήριο ήταν η συμπλήρωσις των άνακρίσεων που έκαναν για τον λογαριασμό του. Τον είχαν ύποπτευθί ότι θά ήταν κατάσκοπος της Γαλλίας.

Ο Μαρτέλ το μάντευε αυτό και δεν είχε πολλές ελπίδες:

—Δεν θά καλοπεράσω άσφαλώς, έλεγε.

Τον οδηγούσαν στον άνακριτή, στο Δικαστικό Μέγαρον, σ' ένα άμάξι των φυλακών. Στο Δικαστήριο τον παρέδιδαν σε δυο χωροφύλακας που τον έβαζαν ν' νεβή μία στενή σκάλα πολύ σκοτεινή.

Σταματούσαν στο πρώτο πάτωμα. Εκεί ήταν τα γραφεία των δικαστών. Το άμάξι των φυλακών περίμενε έξω στην μεγάλη αούλη.

Ο Μαρτέλ δεν φαινόταν καθόλου επικίνδυνος. Προσποίόταν μία διαρκή εύθυ-

μία. Δεν του έβαζαν χειροπέδες.

Ονειροπολούσε την πιθανότητα μιας δραπέτευσης. Μια μονάχα περίπτωση να επιτύχει του παρουσιαζόταν.

Η σκοτεινή σκαλίτσα που ανέβαινε φωτιζόταν από ένα παράθυρο που έβλεπε σε μια μικρή αυλή. Τι όψη είχε στην αυλή εκείνη, ο Μαρτέλ το άγνοουσε: Μπορούσε να υπήρχε και καμιά διέξοδος, μπορούσε και να πιανόταν σαν σε ποντοκοπαγίδα.

Την τελευταία φορά που τον ώδηγούσαν στο Δικαστήριο, το παράθυρο ήταν ανοιχτό. Δεν είχε παρά να το δρασκελίσει και να πηδήσει.

—Μπορεί να σπάσω κανένα πόδι, σκέφθηκε, μα δεν υπάρχει άλλο μέσον. Πάντως πρέπει να δραπετεύσω... Η δυσκολία είναι πως θα διαφύγω την προσοχή των χωροφυλάκων.

Ήταν η τελευταία φορά που πήγαινε στον ανακριτή. Ύστερα θα τον φυλάκιζαν και δεν θαβγαίνει πια παρά την μέρα που θα οδηγείτο στο δικαστήριο.

—Θα ριφκοκινδυνεύσω όλα για όλα! λέγει στον εαυτό του.

Ανεβαίνουν άργα-άργα την σκάλα. Ο ένας χωροφύλακας, χοντρός και δυσκίνητος προηγείται τρία τέσσερα σκαλιά, ύστερα είναι ο Μαρτέλ και ακολουθεί ο άλλος χωροφύλακας δυο-τρία σκαλοπάτια πιο πίσω.

Φθάνουν στην μέση της σκάλας. Το παράθυρο είναι ανοιχτό.

—Η τώρα ή ποτέ! σκέπτεται ο φυλακισμένος.

Απότομα σταματά, στηρίζεται με τα δυο χέρια στα κάγκελλα της σκάλας και δίνει στον χοντρό χωροφύλακα μια κλωτσιά τόσο τρομερή που θα την ζήλευε κι' ο ισχυρότερος παλαιστής του κόσμου. Ο χωροφύλακας κλονίζεται, γλυστράει και κατακυλώντας κατά μήκος της σκάλας σαριάζεται στο τελευταίο σκαλί αισίσθητος.

Την ίδια στιγμή, συγχρόνως σχεδόν, ο Ρενέ στρέφεται πίσω. Ο άλλος χωροφύλακας έχει τραβήξει ήδη το σπαθί του. Μα δεν προφθάνει να το χρησιμοποιήσει. Ο Μαρτέλ έχει πέσει στα πόδια του, τ' αγκαλιάζει με τα γερά μπράτσα του, σηκώνει τον άνθρωπο και τον τινάζει επάνω από το κεφαλόσκαλο...

Ακούεται ο θόρυβος της πτώσεως κάτω. Και ύστερα τίποτα άλλο...

Ο χωροφύλακας χτύπησε με το κεφάλι κάτω και έμεινε κι' αυτός αναίσθητος δίπλα στον λιπόθυμο σύντροφό του.

Όλα αυτά διαδραματίστηκαν τόσο γρήγορα, η έκπληξη ήταν τόσο απρόοπτη, η επιτυχία τόσο ολοκληρωτική, που ούτε μια φωνή δεν ακούστηκε.

Ο Μαρτέλ διασκελίζει το παράθυρο κρεμιέται από την άκρη κερδίζοντας έτσι το μάκρος του υψηλού του σώματος και αφήνεται να πέσει...

Πέφτει πραγματικά, χωρίς να πληγωθεί καθόλου, στο βάθος μιας υγρής και βρώμικης αυλής όπου βρίσκονται σκουπίδια κάθε λογής, παστρίδια λαχανικών, μπο-

τίνιες σπασμένες, ρούχα άπλυτα.

Δεν έχει καιρό να σκεφθεί τίποτα. Μια πόρτα βρίσκεται μπροστά του. Την ανοίγει. Είναι ένα σκοτεινό δωμάτιο, γεμάτο έργαλεία. Στη γωνιά διακρίνει ένα ζευγάρι παπούτσια λασπωμένα και μερικά ενδύματα ανδρικά και γυναικεία. Βλέπει μια δεύτερη πόρτα. Την ανοίγει κι' αυτήν. Αυτή τη φορά βρίσκεται σ' ένα ευρύχωρο και φωτισμένο δωμάτιο, του οποίου τα δυο παράθυρα βλέπουν προς τον δρόμο.

Στη μέση του δωματίου, υπάρχει ένα τραπέζι με φαγητό. Και σ' αυτό το τραπέζι γευματίζουν με την ησυχία τους ένας άνδρας και μια γυναίκα: ο Γιοχάννες Στράουτμαν και η γυναίκα του Λισμπέτ, θυρωροί του Δικαστηρίου.

Ο Γιοχάννες έφερε στο στόμα του ένα ποτήρι κρασί κι' η κυρία Λισμπέτ τελειώνει την ομελέττα της, όταν ένεφανισθη ο Μαρτέλ χαμογελώντας. Τους χαιρέτησε με ευγένεια και είπε εύθυμα:

—Καλή όρεξη. Μην ανησυχείτε, παρακαλώ. Πηγαίνω κι' εγώ να γευματίσω...

Διέσχισε το δωμάτιο χωρίς βιασύνη, πήγε στο ισόγειο παράθυρο-πήδησε έξω στο δρόμο κάνοντάς τους ένα τελευταίο νεύμα αποχαιρετισμού κι' ύστερα εξαφανίσθηκε τρέχοντας σαν βέλος.

Ο Γιοχάννες και η Λισμπέτ είχαν μείνει απολιθωμένοι, σαν αγάλματα, εκείνος κρατώντας ακόμη το ποτήρι κι' εκείνη με το πηρούνι στον αέρα. Είχαν μείνει κι' οι δυο με το στόμα ανοιχτό και τα μάτια διάπλατα.

—Από πού ξεφύτρωσε αυτός; κατάρθωσε τέλος ν' άρθρώσει ο θυρωρός.

—Ύστερα, ξέσπασε, καταλαβαίνουν τι συνέβη:

—Ένας φυλακισμένος! Ένας φυλακισμένος που δραπετεύει!

Και όρμουν στον δρόμο βγάζοντας μεγάλες κραυγές.

Εν τω μεταξύ οι δυο χωροφύλακες, που είχαν πέσει ο ένας κοντά στον άλλο συνέρχονται σιγά-σιγά.

Μα ο Μαρτέλ δεν κάθησε βέβαια να περιμένει τους χωροφύλακες ούτε τον Γιοχάννες και την Λισμπέτ. Βρισκόταν ήδη μακριά.

Είκοσι άστυνομικοί που έστάλησαν εις καταδίωξίν του, —πραγμα για το οποίο δεν αμφιβάλλει καθόλου— τον κάτουν να επισπεύσει ακόμη περισσότερο τη φυγή του και δεν κατορθώνουν ούτε να τον διακρίνουν καν.

Έχει σωθεί...

Όταν όμως, δυο-τρείς ώρες αργότερα, μακριά στην έξοχη, βυθίζεται σ' ένα δάσος όπου μπορεί τέλος να σταματήσει για να ξεκουραστεί λίγο, και εξαπλώνεται κατά γής, η πρώτη του σκέψη δεν είναι η χαρά που ξαναβρήκε την ελευθερία του. Η πρώτη του σκέψη τρέχει στην Μαρκέλλα, στην Μαρκέλλα που έχασε...

Τι ν' απέγινε άραγε;

Δεν είχε εγκαταλείψει το Μανχάιμ.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ιστορικά ανέκδοτα

Η 41η ΜΠΟΤΙΛΛΙΑ

Όταν ο Λουδοβίκος 14ος πήγαινε στο κινήγι, έπαιρνε μαζί του 40 μπουτίλλιες κρασί, τις οποίες όμως δεν δούλεψε ο ίδιος.

Μια μέρα που ο βασιλεύς, διψούσε, ζήτησε να του φέρουν ένα ποτήρι κρασί.

—Μεγαλειότατε, του απήντησαν, δεν υπάρχει κρασί!

—Πώς δεν υπάρχει κρασί! Μήπως δεν υπάρχουν οι σαράντα μπουτίλλιες;

—Ύπληρχαν, Μεγαλειότατε, άλλ' όλες έχουν πιωθή.

—Να παίρνετε στο εξής μαζί σας 41 μπουτίλλιες για να περισσεύει μια και για μένα.

□ □

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΘΕΩΡΗΘΗ

ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΣ!

Όταν ο Β. Ούγκω, διάσημος πιά, ταξίδευε κάποτε, θέλησε να ξαναδύ τον πύργο του Ρός-Γκιγύ, όπου είχε φιλοξενηθεί το 1821 από τον φίλο του δούκα του Ροάν. Ήταν αυτό το 1835, εποχή που ο πύργος δεν άνηκε πια στον τελευταίο αυτό, που τον είχε πωλήσει στην Καν ντε Λιανκούρ.

Η δούκισσα όμως ντε Λιανκούρ ήταν φιλόξενη στους περιηγητές. Ένας υπηρέτης λοιπόν παρέλαβε τον Β. Ούγκω και τον ώδηγησε σ' όλα τα διαμερίσματα του πύργου. Μεταξύ άλλων του έδειξε και ένα δωμάτιο στο οποίο «είχε μείνει κάποτε ο Βίκτωρ Ούγκω».

Όταν η επίσκεψη τελείωσε, ο υπηρέτης έφερε στον ποιητή το βιβλίο του πύργου για να υπογράψει. Ο Β. Ούγκω ξεφύλλισε το βιβλίο και βρήκε σε μια σελίδα του μερικές γραμμές γραμμένες και υπογεγραμμένες από το ίδιο, με το νεανικό του στρογγυλό γράψιμο.

Τώρα όμως, το γράψιμό του ήταν διαφορετικό, και αν υπέγραφε με το αληθινό του όνομα θα κινδύνευε να εκληφθεί από τον υπηρέτη... ως άπατεών και πλαστογραφος έφάσαν δεν θα μπορούσε να μιμηθεί το παλιό του γράψιμο, και έφάσαν δεν τον γνώριζαν τώρα στον πύργο. Έγραψε λοιπόν μερικές γραμμές, υπέγραψε «Λυκαίνα» και έφυγε.

□ □

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ο Μπορεχάβ, ένας από τους μεγαλειότερους γιατρούς της εποχής του, πέθανε το 1748, από όξεις ρευματισμούς.

Προτού πεθάνει, ζήτησε να του φέρουν από την βιβλιοθήκη του ένα βιβλίο, το οποίο κρατούσε σφιχτά στα χέρια του ως την τελευταία του πνοή.

Όταν ξεψύχησε οι δικοί του πήραν με περιέργεια το βιβλίο από τα χέρια του και το άνοιξαν. Παρατήρησαν, κατάπληκτοι ότι τα φύλλα του ήταν λευκά, εκτός από ένα επάνω στο οποίο ο περίφημος γιατρός είχε γράψει αυτά τα λόγια:

«Κρατάτε το κεφάλι δροσερό, τα πόδια ζεστά, την κοιλιά ελεύθερη και... κοροϊδεύετε τους γιατρούς!»,

Μάτια Μαντόνας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Λ. ΡΑΤΖΙΟ

Ύστερα από την πρώτη έρωτική απογοήτευση που σώριασε νεκρά όλα τα παρθενικά της όνειρα και την εμπιστοσύνη της στους άνδρες, η Μιράντα έγινε μια μοντέρνα δεσποινίς: άρχισε να βάφει τα χείλη της και τα ματιά της, χαμογελούσε ελάχιστα, ταξίδευε μόνη της και δεν άπορούσε πια για τίποτα...

Ύστερα απέφασε να πάει στο Μιλάνο όπου την προσκάλεσαν οι θεοί της για να συνέλθω λίγο και να ξεχάσει τη θλίψη της μέσα στην κίνηση της πόλεως. Το πράγμα όμως δεν ήταν εύκολο.

Η Μιράντα έπληττε μέσα στον κόσμο. Τις περισσότερες φορές προτιμούσε να βγάλει μόνη της και να περπατά ώρες ολόκληρες αψηφημένη, πράγμα που την έκανε να χάνεται πολλές φορές γιατί δεν ήξερε καλά τους δρόμους του Μιλάνου.

Ένα βράδυ βρέθηκε σ' ένα δραμακό μακρυνό έντελως άγνωστο. Ένας άνδρας περνούσε μπροστά της.

—Μου λέτε σάς παρακαλώ που είναι η οδός 'Αλμπέρτι; τον ρώτησε.

—Δεσποινίς, είπε ο άγνωστος, μ' ένα χαμόγελο, η οδός 'Αλμπέρτι απέχει μια ώρα από δω. Θα σας συνοδεύσω, αν μου επιτρέψετε.

Ήταν ένας νέος ψηλός, σοβαρός με συμπαθέστατο κι' ευγενικό παρουσιαστικό.

—Σας ευχαριστώ, μα εγώ θα πάρω το τράμ, απήντησε η Μιράντα.

—Δυστυχώς δεν υπάρχει κανένα τράμ από δω για την οδό 'Αλμπέρτι. Επιτρέψτε μου να σας συστήσω: Τζάκομο ντε Ρίβα, ζωγράφος.

Άρχισε να βαδίζει δίπλα της σιωπηλός. Σε λίγο έβγαλε από την τσέπη του ένα πακέτο τσιγάρα.

—Σας πειράζει ο καπνός; ρώτησε.

—Κάθε άλλο, απήντησε η Μιράντα ευγενικά, κι' έστρεψε τα γαλάζια όνειροπόλα μάτια της προς τον ζωγράφο, ξεχνώντας έντελως τη στιγμή αυτή να φαίνεται μια μοντέρνα δεσποινίς.

Ο ζωγράφος άρχισε να της μιλά για την τέχνη. Της είπε ότι αναγκαζόταν να ζωγραφίζει διάφορες ρεκλάμες για καλυντικά και οδοντόπαστες για να εξοικονομή τα υλικά που του χρειαζόνταν για τους πίνακές του. Του άρεσε κυρίως να ζωγραφίζει πορträιτα. Έξαφνα στάθηκε απότομα:

—Δεσποινίς, είπε διατακτικά. Θα σας ζητήσω μια μεγάλη χάρη: Θάθελα να ζωγραφίσω τα μάτια σας. Ζωγραφίζω μια Μαντόνα και το μόνο που δεν κατάρθωσα να της κάνω ακόμα είναι τα μάτια. Η Μαντόνα μου είναι χωρίς ψυχή γιατί τα μάτια της είναι κλειστά ακόμα. Ζήτησα τόσο πολύ τα μάτια αυτά! Πόθησα τόσες φορές να επιτύχω ν' αποδώσω στον πίνακά μου την γαλάζια τρεμουλιαστική φλόγα που θα μπορούσε να είναι ο πρόλογος ενός έρωτος ή ενός θρήνου...

—Θα προτιμούσα, τον διέκοψε η Μιράντα να μου πείτε αν φθάσαμε στην οδό 'Αλμπέρτι.

Ο ζωγράφος πλησίασε έναν πόλισμαν

λία του:

—Θάθελα να μου δώσετε το χέρι σας, της είπε ικετευτικά, και να μου επιτρέψετε σαν μια χάρη, σαν ένα δώρο να το φιλήσω... Ένα φιλή μονάχα...

Η Μιράντα πήγε κοντά του. Του έτεινε το χέρι. Εκείνος δίστασε για μια συντομωτάτη στιγμή. Ύστερα έσκυψε και απόθεσε στο άβρο και λευκό εκείνο χέρι ένα παρατεταμένο φιλή...

□ □

Η δεσποινίς Μιράντα όταν έφυγε από το Μιλάνο συνεχάρη τον εαυτό της που βρήκε τη δύναμη να μην ξαναγυρίσει στο σπίτι του ζωγράφου αφήνοντάς τον με την ασημένια ικανοποίηση ενός φίλου στο χέρι.

Τον άλλο χρόνο που επέστρεψε πάλι στο Μιλάνο γιατρεμένη πια κι' εθθυμη θέλησε να πάει σ' όλους τους χορούς και σ' όλες τις εκθέσεις. Και μια μέρα βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τα μάτια της που φανέρωναν την παθητική μελαγχολία ενός ευτυχισμένου καιρού. Στάθηκε μπροστά στην Μαντόνα με κάποια συγκίνηση και δεν άντελήφθηκε έναν κύριο με μυτερό γενάκι και φαρδελά γραβάτα που την παρατηρούσε.

«Τζάκομο ντε Ρίβα» ήταν η υπογραφή που έφερε το κάδρο, το οποίο κρατούσε την καλλίτερη θέση της εκθέσεως. Μα την ίδια στιγμή άντελήφθηκε ότι και άλλα πολλά κάδρα έφεραν την ίδια υπογραφή. Στράφηκε προς τον κύριο—που φαινόταν ζωγράφος κι' αυτός—και ρώτησε:

—Μά ή αίθουσα αυτή έχει μονάχα εκθέματα του ζωγράφου ντε Ρίβα;

—Μάλιστα, κυρία. Μόνο που η έκθεση είναι μεταθανάτιος...

—Τι θέλετε να πείτε; τραύλισε η Μιράντα. Ο ζωγράφος Τζάκομο ντε Ρίβα είναι μόλις τριάντα χρονών...

—Πραγματικά, ήταν τριάντα χρόνων όταν πέθανε πριν από τέσσερις μήνες. Και τότε μόνο οι κριτικοί ανέκαλυσαν πως ήταν μεγαλοφυΐα. Κι' έμένα που ήμουνα αδελφικός του φίλος ραγίζεται η καρδιά μου βλέποντας την όξια αυτή που για κείνον είναι πια ανώφελη...

Η Μιράντα σαριάστηκε σε μια πολυθρόνα κλαίοντας.

—Κύριε, είπε σε λίγο, θά ήθελα πολύ να με οδηγούσατε στον τάφο του, αύριο το πρωί.

—Ευχαρίστως, κυρία.

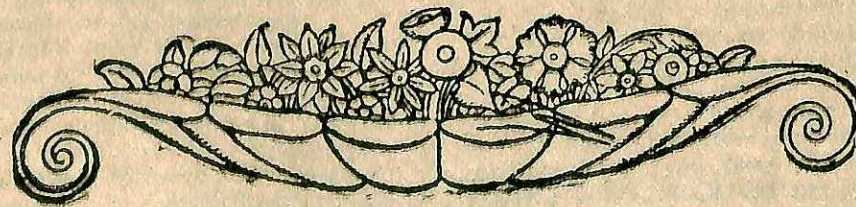
Την άλλη μέρα η Μιράντα κρατώντας ένα πελώριο μάτσο βιόλες προχωρούσε σιωπηλή δίπλα στον κύριο με το γενάκι, που την κύτταζε θαυμάζοντας την ομορφιά της και απορώντας πως ο Τζάκομο τού είχε κρύψει μια τέτοια κατάκτηση.

Επάνω στον φτωχικό τάφο, η Μιράντα γονάτισε, σταύρωσε τα χέρια της και ύψωσε τα μάτια της στον ούρανο.

Τότε ο αδελφικός φίλος ένοιωσε μια αποκάλυψη: αναγνώρισε τα μάτια της Μαντόνας, σ' εκείνα τα μάτια. Δεν όπληχε καμιά αμφιβολία: ήταν τα ίδια εξασία μάτια του κάδρου και της γυναικας που ήταν γονατιστή μπροστά του.

Η Μιράντα τοποθέτησε τα λουλούδια. Ύστερα έσκυψε και ακούμπησε το στόμα της στη φωτογραφία του Τζάκομο ντε Ρίβα που την κύτταζε με τα μεγάλα μαύρα μάτια του και δεν μπορούσε πια να προτείνει τα διψασμένα χείλη του για να δεχθί το φίλ της σαν μια χάρη, σαν να δώσω...

Λ. ΡΑΤΖΙΟ



Κ. Μανιατάκης

Μιά θραυιά στη «Μονμάρτη»...
Αθόρυβες σκιές, τὰ γκαρσό-
νια ξεγυλιστρούν μέσα στο μισο-
σκόταδο, από τραπεζάκι σε τρα-
πεζάκι... Στην χορευτική πίστα ένα
σώρο άτομα συνωθούνται, λικνιζόμενα
στον ρυθμό του άργεντινικού ταγκό...
Σ'ένα γωνιακό τραπεζάκι, που προ-
στατεύει διακριτικά ή σκιά ενός δέν-
τρου, ακούγονται ψιθυρίσματα... Κά-
που-κάπου, κανένας πνιγμένος στεναγ-
μός...

Σ'ε λίγο ένα γκαρσόνι πλησιάζει τον
ντιζέρ—ένα όμορφο, ψηλό, μελαχροινό
παλληκάρι—και του λέει κάτι στο
αύτι...

Δέν περνούν πέντε λεπτά κι' ή όρχή-
στρα καταλαμβάνει έξ' έφόδου όλα τὰ
σημεία γύρω απ' τὸ γωνιακό τραπεζά-
κι. Γίνεται φῶς...για' λίγα λεπτά μόνο...
'Ο ντιζέρ κυττάζει τὸ ζευγάρι : ἐκεί-
νη είναι μιὰ καστανή, ωραία κοπέλλα
μέ άνυπόταχτο βλέμμα — ἐκεῖνος
ένας παραλής, ἀλλὰ δειλός, πελαγω-
μένος μπροστά στὰ θέλητρά της, με
βλέμμα Ικσσίας και πόθου...

Χωρίς νὰ τοῦς ρωτήση τί ἐπιθυμοῦν,
ὁ ντιζέρ άρχίζει, με συνοδεία τῆς ὀρ-
χήστρας :

«Άγαπῶ μιὰ καστανή,
μιὰ κοινίλισσα ἀληθινή
—τί σὰς μέλλει;...».

Συγκίνησις : ή καστανή κολακεύε-
ται με τὴν «δημοσίαν» γενομένην αὐτὴν
«ντεκλαρασιόν»... 'Ο συνοδὸς πίνει ἕνα
οὔτοκυ παραπάνω. Τρία πράγματα κά-
νουν τὴν γυναίκα ἀνίκανη νὰ ἐξουσιάζ-
ῃ τὸν ἑαυτοῦ της : τὸ φεγγάρι, τὸ ἀλ-
κοὸλ καὶ τὸ...τραγοῦδι... 'Η Φοῖβη
χλωμή-χλωμή, δέν κάνει ἀπόψε τὴν
ἐμφάνισή της, σκεπάζοντας με ἀσημέ-
μενία δίχτυα τὸ ζευγάρι... 'Η καστανή
δέν θάζει στὸ στόμα της πιστό... Δέν
μένει παρὰ τὸ τραγοῦδι... ὑστάτη ἐλ-
πίς σωτηρίας τοῦ ἐρωτευμένου... Μιὰ
τελευταία κορῶνα... τὸ βλέμμα τῆς κα-
στανῆς δέν ἔχει πιά τὴν πρώτη ἀκατα-
δεξία — ἴσα-ἴσα πὺ φαίνεται κάπως
ὕγρῳ...

'Ο ντιζέρ — τὸ ὁμορφο, ψηλό, μελα-
χροινό παλληκάρι — ἀφίνει τὸ τρα-
πεζάκι, με τὴν πεποίθηση ὅτι ἐξεπλή-
ρωσε τὴν ἀποστολή του...
Πάντα γκανιάν, Μανιατάκη !

□ □

Τίποτε... ἀπολύτως τίποτε, ἂν λάβου-
με ὑπ' ὄψη τὴν αὐστηρότητα τῶν ἀρ-
χῶν τῆς σπαρτιατικῆς οἰκονομείας ἀπ' τὴν
ὁποία κατάγεται καὶ τὶς σπουδές—
δίπλωμα ἑλληνικοῦ καὶ γαλλικοῦ γυ-
μνασίου — τίποτε δέν προδιέθετε τὸν
Μανιατάκη γιὰ νὰ ἐγγὺ στὸ θέατρο...
Κι' ἀκόμη λιγότερο στὰ καμαρὰ ὡς
ντιζέρ ! Πρῶτα ἀπ' ὅλα, τραγοῦδι δέν
σπουδάζει...σχεδὸν καθόλου ! Μανία-
τὰ ἔχει ἀπὸ μικρὸ παιδί με τὸ θέατρο —
αὐτὸ μάστιγα ! Κι' αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ
νὰ τὰ χαλάσῃ με τὴν οἰκονομεία του...
'Απὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, θίος καὶ πολιτεία...
Μπαίνει σὲ γραφεῖο, ὅπου μένει ἐλά-
χιστο χρονικὸ διάστημα. Πρέπει νὰ
ξεφύγῃ ἀπ' τὰ ξελογιάσματα τῆς πρω-

τευούσης. Φεύγει σὲ πλοῖο ὡς λογι-
στής. Ἄλλα ἔσσανα ὅμως ἐκεῖ... Τὸ
ραδιόφωνο φέρνει ἕνα σωρὸ ἐξωτικά
τραγοῦδια ἀπ' τὶς πέντε ἡπείρους...
Μιὰ μέρα, ὁ καπετάνιος τὸν καταλαμ-
βάνει ἐπ' αὐτοφόρῳ νά...χαλὰ τὸ ρα-
διόφωνο ! Τὸ τραγοῦδι ὅμως δέν παύει
νὰ τὸν κυνηγᾷ ἐφιαλτικά : Ξαπλωμέ-
νος στὴν κοκέττα του, ἀκούει τὸν ναύ-
τη τῆς θάρδιας νὰ σιγοτραγοῦδᾷ ἕνα
ρεφραῖν τῆς μόδας... Κι' αὐτὸς ἀκόμη
ὁ ρυθμικὸς δόμος τῶν μηχανῶν τοῦ
θυμίζει τὰ ἀμερικανικὰ φῶξ τρὸτ, τὶς
ροδῦμπες, τὶς καρδιόκες, τὰ χατσάσά !

Τρία χρόνια, ὁ Μανιατάκης, ζῇ αὐ-
τὴ τὴν ἐφιαλτικὴ ζωὴ, τρεῖς μαρτυρι-
κοὺς αἰῶνας ! Στὸ ἀναμεταξύ ὅμως



Κώστας Μανιατάκης.

ἔχει μαζεφεῖ μερικὲς οἰκονομίες. 'Εγ-
καταλείπει ὀριστικῶς τὴν θάλασσα...
γιὰ νὰ τὰ κάνῃ, ἀτυχῶς, θάλασσα !
'Αγοράζει ἕνα λεωφορεῖο πὺ ἐκτελεῖ
τὴν συγκοινωνία «Ἀθηνῶν—Γυθείου».
Στὴν ἀρχή, τὰ πράγματα δέν πάνε
κι' ἀσχημά. Μόνο πὺ ὁ Μανιατάκης
δέν ἀρκεῖται σὲ μιὰ τέτοια «φτηνο-
δουλεία». Πουλᾷ τὸ λεωφορεῖο κι' ἀ-
γοράζει δυὸ ταξί — ἐπιχείρησι πὺ
τοῦ συμβουλευθῶν ἀσπυνοῦ... φίλοι !
'Απειρος ὅμως ὅπως εἶναι, δέν ἀργεῖ
νὰ πούλησῃ καὶ τὰ δυὸ ταξί καὶ νὰ
φάῃ τὴν...πούλησῃ !

□ □

Μιὰ σανίδα σωτηρίας θρίσκει — ή
μᾶλλον, σάν ναυτικός, μιὰ ναυαγοσω-
στική κουλούρα — τὸ θέατρο. Πεν-
τέξη μῆνες, ὁ Μακέδος ἔχει κορίστια
τὸν Μανιατάκη. Δέν τοῦ δίνει σημασία
—ὡς γνωστὸν, μόνο τὶς φίρμες προσέ-
χει ὁ Μακέδος, γιατί τὶς ἀκριβοπλη-
ρώνει... καὶ στὸ φινάλε τὸν ἀφίνουν

στὴ μέση καὶ στρίβουν ! 'Ο Μανιατά-
κης φεύγει, ἀφοῦ πῆρε τὸ θάπτισμα
τῆς σκηνῆς... Ἀμέσως προσλαμβάνε-
ται ὡς ντιζέρ στὴν «Αἴγλη» τοῦ Ζαπ-
πέιου. 'Η σταδιοδρομία του συνεχίζε-
ται με ταχύτητα... πὺ θυμίζει τὰ φα-
γωμένα αὐτοκινήτά του ! 'Ὡς ντιζέρ
ὁ Μανιατάκης ἀκολουθεῖ τὴν περιοδεία
τῆς «Μπουὰτ Μπέζου», πὺ πάει κου-
τσουλεύοντας (γαλλιστὶ μπουατ !)
στὶς ἐπαρχίες. Ὑστερα, πάει με τὸν
Παπαδόπουλο, στὴν χειμερινὴ «Μον-
μάρτη». Ἐκεῖ πιά, τὸ σουξὲ τοῦ Μα-
νιατάκη πηγάνει κατ' ἀνιούσαν κλί-
μακα...

Λανσάρει ὅλα τὰ τραγοῦδια τοῦ
Παπαδοπούλου, πὺ καθένα εἶναι καὶ
μιὰ μαχαίριὰ στὴν «ἀκαρδη...καρδιά»
τῶν θηλέων !

□ □

Κι' ὅμως δέν μένει τελείως ἱκανο-
ποιημένος ὁ νεαρὸς Λάκων : κάτι λὰ κ-
κον ἔχει ή φάβα. Θέλει νὰ ξαναβῇ
στὸ θέατρο — καὶ φυσικὰ ὄχι ὡς κο-
ρίστας, κ. Μακέδο ! Καὶ στὴν πρώτη
πρότασι πὺ τοῦ κάνει ή «Κοινωνία
τῶν Ἐθνῶν»... λάθος, ὁ «Χορὸς τῶν
'Εθνῶν», ἐμφανίζεται στὸ «Κεντρικὸ»
μαζὶ με τὴν Ξένη Δράμαλη καὶ τὸν ἀ-
μίμητο Πρινέα. Τὸ ἔργον αὐτὸ, ἀτυ-
χῶς, δέν παίρνει...οὔτε καφέ ! Παίζει
καὶ στὴν «Ἀπάχισσα τῶν Ἀθηνῶν»
τὸν Βάγγο, ὅπου ἔχει κι' ἐπιτυχία...
Πάντως, ὁ θίασος διαλύεται...

□ □

'Ο Μανιατάκης, τότε, ἐμφανίζεται
στὸ «Περοκέ», στὴν «Ἀπεργία» τοῦ
Γιαννουκάκη. Ποτὲ δέν θυμάται ἐπιχει-
ρηματίας πὺ χρουσουζικο τίτλο : γιατί
ένας-ένας, οἱ ἡθοποιοὶ τῆς «Ἀπεργίας»
κάνουν...ἀπεργία ! Ἄλλος ἐδῶ...
ἄλλος ἐκεῖ... Νόου, μὲς Φούφου Λού-
κα, δέν τὸ λέω γιὰ σὰς : σεις εἰσθε
πιστὴ κι' ἀφωσιωμένη... Στὸ «Περοκέ»
ὁ Μανιατάκης τραγοῦδοῦσε τὸ «Γιατί;...
γιατί;... γιατί;...» (Γιατί νὰ ἐγγὺ
στὸ θέατρο ; Γιατί νὰ μὴν μείνω
στὴν Μονμάρτη ; Γιατί νὰ μὴν ξα-
ναγυρίσω ἐκεῖ ;) Καὶ μιὰ ωραία μέ-
ρα — μιὰ ωραία νύχτα, μᾶλλον, ή νο-
σταλγία τὸν ξαναφέρνει στὴ «Μονμάρ-
τη» ὅπου ή εὐαίσθητη χορδὴ τοῦ βιο-
λίου τοῦ Παπαδοπούλου, τὸ ἀκορντεόν
τοῦ Σουγιόλδ κι' ή κιθάρα τοῦ Σταυ-
ράκη συγκινοῦνται...καὶ γίνεται δεκτὸς
σάν ἄσωτος υἱός...

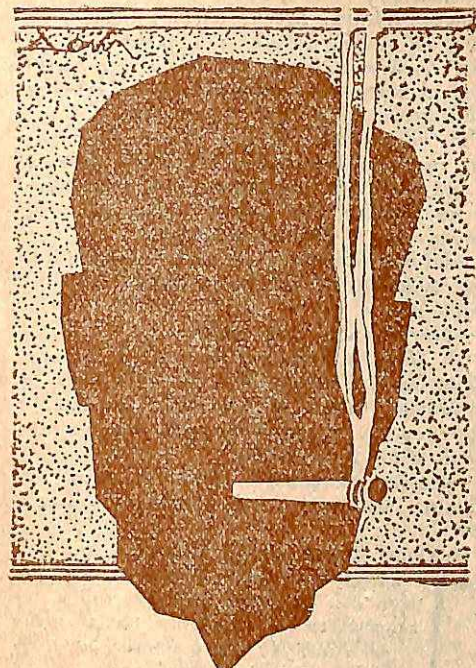
□ □

Ὅλη τὴν θερινὴν σαιζὸν, Ἀθηναῖοι,
θὰ χειροκροτῆσετε τὸν Μανιατάκη στὴ
«Μονμάρτη». Τὸν χειμῶνα, δέν θὰ τὸν
χειροκροτῆσετε — ὄχι πὺ πρόκειται νὰ
χάσῃ τὴν δημοτικότητα του ἀλλὰ θὰ
λείψῃ στὸ ἐξωτερικὸ : ή στὸ Σικάγο
θὰ πάῃ, ή στὴν Αἴγυπτο. Ἐχει προτά-
σεις ἀπὸ δυὸ μέρη. Ἀκούστε τον, σὲ τί-
λους ταγκό :

— ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ, ἐγὼ δέν μένω
στὴν Ἑλλάδα... ΟΤΑΝ ΘΕΛΗΣΩ, μπο-
ρῶ νὰ κατακτῇσω τὸν κόσμον. ΓΙΑΤΙ
ΝΑ ΚΛΑΙΣ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ, ἀφοῦ ΔΕΝ
ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ὅτι μπορεῖ κανεὶς
νὰ σταθεροποιηθῇ σὲ μιὰ δουλειὰ στὴν
Ἀθῆνα :

Κι' ή ἀπάντησι τοῦ Παπαδοπούλου :
— ΜΗΝ ΝΟΜΙΣΗΣ ὅτι ΣΕ ΜΙΣΩ
κι' οὔτε ΘΑ Σ' ΕΚΔΙΚΗΘΩ γιατί...
ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΗΣ !

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ



ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ ΤΟΥ «ΦΛΟΥΥΕΡ
ΠΑΛΑΣ».

ἔτοιμη, Κόρα ;
—Ἐτοιμή, Μάρτεν. Πάω μόνο νὰ
πάρω τὰ μαῦρα μου γυαλιὰ κι' ἐρ-
χομαι. Κατέβαινε ἂν θέλῃς. Θὰ σὲ
προφθάσω στὴν πόρτα.
—Σύμφωνοι. Πάω νὰ βγάλω τὴν κοῦρσα
ἀπὸ τὴν ρεμίζα.

□ □

'Η ὁμίχλη δέν εἶχε καλύψει κείνη τὴν ἡ-
μέρα τὴν θρεττανικὴ πρωτεύουσα καί, ὅπως
συμβαίνει πάντα με τὶς ἡλιόλουστες μέρες,
ὅσο ἀπὸ τοὺς Λονδρέζους δέν ἦσαν ὑποχρε-
ωμένοι νὰ κλειστοῦν στὰ γραφεῖα τῶν, εἴ-
χαν ἔχρησθ' στὰ διάφορα κέντρα.

'Η ταρατσα τοῦ περιήγμου «Φλόουερ-
Πάλας» ἔβριθε ἀπὸ ἐκλεκτὸ κόσμον ὅταν
σταμάτησε στὴν «πλατφόρμ» τῶν ἰδιωτικῶν
αὐτοκινήτων μιὰ κομπὴ κουρσίτσα καὶ πῆ-
δισαν ἀπ' αὐτὴν ἕνας Ψηλὸς ξανθὸς νέος
μ' ἀθλητικὸ παρόστημα καὶ μιὰ νέα μετροῦ
ἀναστήματος πὺ φοροῦσε χοντρά κατάρμα-
ρα γυαλιὰ τοῦ ἥλιου.

Ἀνέβηκαν στὴν ταρατσα, κάθισαν σ' ἕνα
τραπεζάκι, καὶ ἀφοῦ διέταξαν ἀναψυκτικὰ
ἔβριθαν ὀλόγυρά τῶν ἑρευνητικὲς ματιές.

—Εἶναι ἐδῶ; ῥώτησε ή νέα μόλις ἔφυγε
τὸ φρακαφορεμένο γκαρσόνι.

—Ἐδῶ εἶναι. Μποροῦσε νὰ λείψῃ ἀπὸ
τὸ ἀγαπημένο της προῖνὸ κέντρο μιὰ τόσο
ἡλιόλουστη μέρα;

—Ποιὰ εἶναι;

—Κάθετα ἀπέναντί σου σχεδόν. Κύτταξέ
τὴν με τρέπο. Εἶναι ή κυρία με τὸ γκοί τα-
γεράκι καὶ με τὰ φασαμέν. Τὴν εἶδες;

—Ναί. Ἐχεις δίκιο. Μοῦ μοιάζει κατα-
πληκτικὰ. Δέν ξέρω κατὰ πόσον εἶναι ἴδιο
καὶ τὸ ἀνάστημά μας.

—Ἄν σὰς βάλουν τὴν μιὰ πλάι στὴν ἄλ-
λη γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ποιά ἀπὸ τὶς δυὸ εἴ-
ναι ή πιὸ ψηλὴ, ἴσως θρεθῇ διαφορά ἕνὸς
πόντου. Ἀστεῖο πρᾶγμα. Πρόσεχε καλὰ τὴ
στάσι τῆς καὶ τὶς χειρονομίες της. Προπᾶν-
των πρόσεξε τὸ μέταλλο τῆς φωνῆς της καὶ
τὸ γέλιο της. Μόλις ἀπέχει ή νέα δυὸ τρα-
πεζάκια ἀπὸ μᾶς καὶ ἀκούγεται θανάσιμα.

Σὲ θέλω Κόρα ! Ὅση ὥρα θὰ κάθεται στὴ
θέσι της, δν θάῃς αὐτὰ καὶ μάτια παρὰ
μόνο γι' αὐτήν.

—Ὁ κύριος πὺ κάθεται μαζὶ της ποῖος
εἶναι;

—Αὐτὸς εἶναι ὁ Σάμουελ Κοένκα.

—Ναί, ὁ Σάμουελ Κοένκα.

Τὸ κολλιέ τῶν Σκαρabaίων

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

'Εκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ἔκαμε τὴν
ἐμφάνισή του στὴν ταρατσα ἕνας παχύσαρ-
κος καὶ ροδοκόκκινος ἄντρας ἀκαθόριστος
ἡλικίας, ὁ ὁποῖος, δαγκάνοντας ἕνα πούρο
καὶ ἔχοντας τὰ δυὸ του χέρια στὶς τσέπες
του, ἔβριχνε τριγύρω του ἑρευνητικὲς μα-
τιές σάν νὰ ζητοῦσε κάποιον.

—'Ο ἱνσπέκτορ Σούμερ ! Ἄν ἔλθῃ στὸ
τραπεζάκι μας, πρόσεξε νὰ μὴ θγάλῃ σὲ
καμμιὰ στιγμὴ ἀφηρημάδας τὰ γυαλιὰ σου
καὶ παρατήρησι κι' αὐτὸς τὴν καταπληκτι-
κή σου ὁμοιότητα μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα.

—Μεῖνε ἥσυχος ὡς πρὸς αὐτὸ. Πραγματι-
κά, ὁ ἱνσπέκτορ Σούμερ τοὺς διέκρινε καὶ
προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους.

—Καλὴμέρα Μάρτεν ! Καλὴμέρα μὲς Κό-
ρα ! Ὁὰ στοιχηματίζω ἕνα γιὰ δέκα ὅτι θὰ
σὲ συναντοῦσα Μάρτεν σήμερα στὴν ταρα-
τσα.

—Ναί; Κάθισε πρῶτα νὰ πάρῃς μιὰ πορ-
τοκαλάδα καὶ κατόπιν μοῦ λὲς τοὺς λόγους
γιὰ τοὺς ὁποῖους θὰ στοιχηματίζεις.

—Τί λόγους νὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησεν ὁ ἄ-
στυνομικός χαμογελώντας αἰνιγματικὰ καὶ
παίρνοντας κάθισμα. Ἦ ὁμίχλη μᾶς ἔχασε
σήμερα κι' ὁ ἥλιος μᾶς εἰρωνεύεται δείχνον-
τάς μας πῶς ζοῦν οἱ ἄνθρωποι στὴν Κυανὴ
'Ἀκτὴ. Πὺ ἄλλου παρὰ στὴν ταρατσα τοῦ
«Φλόουερ-Πάλας» θὰ πῆγαινε ὁ φίλος μου
Μάρτεν Ντὰλ ν' ἀπολάψῃ τὴν λιανιάδα;

—Καὶ σὺ; Πῶς βεθέθηκες ἐδῶ; Δέν πι-
στεύω νάῃςς γυρεύοντάς με.

—Ἦλθα γυρεύοντας τὸν «Λωποδύτη-
Φάντασμα».

—Πάλι μαζὶ του τάχεις; Τί σοῦ ξανασημά-
ρωσε ὁ συμπαθητικὸς αὐτὸς διαβολάκος;

—Κάτι μαγειρεύει πάλι ὁ κανάγας.

—Σὰν τί; Γιὰ λέγε; Γκαρσόν ! Μιὰ πα-
γωμένη πορτοκαλάδα.

—Ὁχι, ὄχι. Φέρε μου καλλίτερα ἕνα τσε-
ρυ-μπράντο με «μπατόν-σαλέ». Ἀλλὰ γιατί
μὲς Κόρα φορεῖς αὐτὰ τὰ γυαλιὰ πὺ σὰς
κάνουν τόσο ἀσχημά;

—Γιατί νοιώθω τὰ μάτια μου κουρασμένα
ἱνσπέκτορ.

—Σημείων ὅτι παραγεντήσατε ή ὅτι κλά-
ψατε πολύ.

—Τί περιεργος πὺ εἰσθε ἱνσπέκτορ !

—Τὸ ἐπάγγελμά μου βλέπετε...

—Γιὰ λέγε λοιπὸν Σούμερ; Τί ἔχει στὰ
σκαριά αὐτὸς ὁ κανάγας;

—Βλέπετε αὐτὸν τὸν τρέντλεμαν με τὸ
μονόκλ πὺ κάθεται μ' ἐκείνη τὴν κυρία με
τὸ γκοί ταγεράκι;

—Ναί. Ἀγνωστη φυσιογνωμία.

—Δέν ἔχεις δίκιο. Φυσιογνωμία πολὺ
γνωστὴ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους. Εἴ-
ναι ὁ ἀδελφάντοπώλης Σάμουελ Κοένκα.

—Ὀνομα πολὺ γνωστὸ.

—Τὸν παρακολουθεῖ.

—Γιατί; Ὑποψιάζεσαι ἴσως ὅτι αὐτὸς

εἶναι ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Μπᾶ;

—Κάποιο κολλιέ ἀπὸ ἀληθινὸς σκαρabaί-
ους μεγάλῃς ἀξίας, ὀλικῆς καὶ ἱστορικῆς...
Φαίνεται ὅτι ὁ Σάμουελ Κοένκα τὸ πῆρε γιὰ
ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ ὁ «Λωποδύτης-Φάν-
τασμα» τὸν ἀπειλεῖ νὰ τοῦ τὸ πάρῃ ἂν δέν
πληρώσῃ δυὸ χιλιάδες λίρες στὸ ταμεῖο τῆς
«Εταιρίας πρὸς Προστασίαν τῶν Ζώων».

—Καί... γιατί παρακολουθεῖς τὸν Σάμου-
ελ Κοένκα;

—Μήπως κι' ἀνακαλύψω κάπου δῶ κοντά
τοῦ τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα». Ὡστόσο
δέν στάθηκε ἀτυχος. Ἀντὶ νὰ συναντηθῶ
με τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» συναντήθη-
κα... μ' ἐσένα.

Καὶ ὁ ὑπομονητικὸς ἀστυνομικὸς σήκωσε
τὸ ποτηράκι με τὸ τσερυ-μπράντο:

—Στὴν ὑγεία σας...

—Στὴν ὑγεία σου φίλιτε. Καὶ ή κυρία
πὺ εἶναι μαζὶ του;

—Οὔτε αὐτὴν γνωρίζεις; Μάρτεν ! Ἦ με
κοροῦδεῖς ή... κα' ἐγὼ δέν ξέρω τί νὰ ὑ-
ποθέσω.

—Γιατί σοῦ φαίνεται παράξενο;

—Τὸ νὰ μὴ γνωρίζῃς τὸν Σάμουελ Κοέν-
κα, εἶναι ζήτημα πὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ πισ-
τευτό. Μπορῶ ὅμως νὰ πιστέψω ὅτι εἶναι
δυνατό, ἕνας ἀριστοκράτης σάν τὸν Μάρτεν
Ντὰλ, πρῶτος καὶ καλλίτερος σ' ὅλες τὶς
κοσμικὲς συγκεντρώσεις, νὰ μὴν ξέρῃ τὴν
λαϊδὴ Ζουάννα Νάτιερ, πῶνιν τυροδιώκτρια
τοῦ Μεξικοῦ, ἰσπανικῆς καταγωγῆς;

—Αὐτὴ εἶναι ή διαβολογυναῖκα πὺ κα-
τώρθωσε νὰ τυλίξῃ στὰ δίχτυά της τὸν λόρ-
δο Χάρλοου Νάτιερ;

—Ὁλόκληρη.

—Σε βεβαιῶν ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ στὴν
ζωή μου τὴν βλέπω μολονότι συχνάζω στὰ
κέντρα της.

—Ἄν θέλω τὸ πιστέψω.

—Δικαίωμά σου. Πάντως σχετίζεται πολὺ
με τὸν Σάμουελ Κοένκα;

—Χμ... Σχέσεις μᾶς καλῆς πελάτισσας
καὶ τίποτα περισσότερο. Πρόκειται νὰ ἀ-
γοράσῃ τὸ περίφημο κολλιέ τῶν σκαρabaί-
ων καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ λόγος γιὰ
τὸν ὁποῖον ὁ Σάμουελ Κοένκα τηλεγράφησε
νὰ τοῦ τὸ στείλουν ἀπὸ τὸ Ἀμστερνταμ.

—Βρίσκεται στὸ Ἀμστερνταμ αὐτὸ τὸ
κολλιέ;

—Ναί. Ἐχει ὑποκατάστημα ἐκεῖ ὁ Σά-
μουελ Κοένκα. Τὸ κολλιέ ἔφθασε σήμερα.
Ἀῦριο προῖ ἀθάνει ἀεροπορικῶς ὁ λόρδος
Χάρλοου Νάτιερ πὺ ἔλπει πέντε μῆνες ἀπὸ
τὸ Λονδίνο. Ἐλπίζω ὅς αὐτοῦ θάρῃ ν'
ἀπαλλαγᾷ ἀπὸ τὴν ἀνησυχία πὺ μοῦδωσε ή
προειδοποίησι τοῦ «Λωποδύτη Φάντασμα».

—Πῶς αὐτό;

—Μά... ή λαϊδὴ Ζουάννα εἶχε τηλεγραφή-
σει στὸν σύζυγό της ὅτι ἦταν ξετρελλαμένη
με ἕνα κολλιέ ἀπὸ γησινοὺς σκαρabaίους
καὶ ἐκείνος της ἀπάντησε τηλεγραφικῶς ὅτι
ή πρώτη του δουλειὰ μόλις ἐπέστρεψε θάταν
νὰ δῇ αὐτὸ τὸ κολλιέ καὶ νὰ τῆς τὸ προσφέ-
ρῃ, ἂν ἐννοεῖται ἐνθουσιασμένον κι' αὐτὸς
ὅσο ἐνθουσιάζθηκε ἐκείνη.

—Καὶ εἶσαι τῆς γνώμης ὅτι θὰ πραγματο-
ποιήσῃ τὴν ὑπόθεσίν του;

—Ὁ λόρδος; Λογαριάζει αὐτὸς τὶς χιλιά-
δες ὅταν πρόκειται νὰ ἱκανοποιήσῃ μιὰ ἐπι-
θυμία πῶς γυναίκα του. Στοιχηματίζω

Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα

αὐτοτελὲς περιπέτεια τοῦ

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

«Τι αὐριο βράδυ, σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ταράτσα, θὰ θαυμάσουμε τὸ θαυτίμο κολλιὲ στὸν ὠρεῖο λαϊμὸ τῆς τετραπύραγης αὐτῆς διεθνούς σειρήνης. Ἐτσι, θὰ ἰσχυάσω κι' ἐγώ.»

—Γιὰ νὰ στείλῃ μιὰ προειδοποίηση ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔχει κίβλας καταστρώσει κάποιο σατανικὸ σχέδιο δράσεως γιὰ νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Σάμουελ Κοένκα.

—Τὸ φαντάζομαι.

—Καὶ τί μέτρα λάβατε γιὰ νὰ ματαιώσετε κάθε προσπάθειά του.

—Τίποτα δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ στὰ πῶ. Θὰ τᾶλεγα εὐχαρίστως καὶ στὸν ἴδιο τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» γιατί τὰ θεωρῶ τόσο ἀποτελεσματικά ὥστε ὅσο κι' ἂν εἶναι σατανικὸ τὸ σχέδιό του, νὰ τὸ θεωρῶ καταδικασμένο σ' ἀποτυχία.

—Γιὰ νὰ τ' ἀκούσουμε λοιπὸν... Ἔνα τοῦρου ἀκούει;

—Ἄν ἐπιμένεις... Πρῶτ' ἐπ' ὅλα εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνῃ διάρρηξη τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ Σάμουελ Κοένκα ἢ τῆς πόρτας τοῦ χρυσοχοείου του. Ὑπάρχει ἀλάνθαστο σύστημα ηλεκτρικῶν κουνδουνιῶν ἔτοιμο νὰ προειδοποιήσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ» πὺξ ἑαυτοῦν χαρτοπαίζοντας γιὰ νὰ σκοτώνουν τὴν ὥρα των μέσα στὸ κατάστημα. Ἡ πόρτα τοῦ καταστήματος εἶναι κρυστάλλινη καὶ τὸ κατάστημα κατάφωτο ὅλη τὴ νύχτα. Ἐτσι, ἂν ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» κατόρθωνε εἰς αὐτὴν νὰ ἀχρηστεύῃ τὰ κουνδούνια καὶ νὰ ναρκώσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς, ὁ πρῶτος διαβάτης θὰ ἔβλεπε ἐπὶ κατὰ τὸ ἐκτακτὸ γινόμενον μέσα στὸ κατάστημα. Θὰ μὴ πῆρε ὅτι ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» θάσβυνε τὰ φῶτα. Τὸ φαντάζομαι. Θὰ μπορούσε ὡστόσο νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν διάρρηξη τοῦ χρηματοκιβωτίου, χωρὶς ν' ἀνάγκη τοιλάχιον τοῦ κλεφτοφάρου του; Καὶ οἱ πόλισμαν πὺξ πηγαίνοντες χοιτὰ ὅλη τὴ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸ χρυσοχοεῖο καὶ πὺξ ξέροντες ὅτι συνήθως μένουν ὅλη τὴ νύχτα τὰ φῶτα τὸν ἀναμμένα; Τὸ κρυστάλλο ἐκεῖνο ὑπερασπίζει τὸ χρηματοκιβώτιο ὥστε ὅσο δὲν θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τὸ ὑπερασπίζῃ καὶ μολυβένιος τοῖχος καὶ κανόνι.

—Αὐτὰ εἶναι ὅλα σας τὰ μέτρα;

—Δὲν εἶναι ἀρκετὰ;

—Καὶ ναὶ καὶ ὄχι γιὰ ἓνα «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα. Ποιὸν ἐπικίνδυνα καὶ γι' αὐτὸν τὸν Σατανᾶ ἂν ἀποφάσιζε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν διάρρηξη τοῦ χρηματοκιβωτίου. Ἄς ὑποθέσουμε διὸ ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» κατορθώνει νὰ ἀεῖσῃ τὸν δρόμον στοὺς διαβάτες καὶ νὰ στείλῃ νὰ κόβουν ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα. Ἄς ὑποθέσουμε ἀκόμη ὅτι κατορθώνει νὰ ἀχρηστεύσῃ τὰ ηλεκτρικὰ κουνδούνια, νὰ ἀχρηστεύσῃ μὲ κάποιο κεραυνόβολο ναρκωτικὸ ἀέριο τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ» καὶ νὰ ἐργασθῇ στὸ πικρὸ σκοτάδι. Στὴν ἀτίθνη αὐτὴ περίπτωσι, θάπερτε κι' αὐτὸς κεραυνόπληκτος καὶ γιὰ νὰ μὴ συνέλθῃ πιά, μόλις θὰ ἀγγίξε τὸ χερί του στὸ χρηματοκιβώτιο. Θὰ δεχόταν ἓνα ρεῖμα δυὸ χιλιάδων βόλτ πὺξ προστατεύει τὸ χρηματοκιβώτιο, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπάρχουν ἐκτός ἀπὸ τὸ περὶφημο κολλιὲ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι θησαυροί.

—Καλὰ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴ νύχτα. Τὰ βρῖσκω κατὰ περισσώτερον παρὰ ἀποτελεσματικά γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς περιουσίας τοῦ μίστερ Σάμουελ Κοένκα. Γιὰ τὴν ἡμέρα τί μέτρα ἀσφαλείας λάβατε;

Ὁ Σοῦμερ κοροδίσθηκε, φούσκωσε σὰν διάνος Χριστογεννιάτικος, ρούφηξε τὸ δευτέρου τοῦρου-μπράντι, βούτηξε πᾶν ἀπὸ τὸ τραπέζι τὴν χρυσὴ σιγαροθήκη τοῦ Μάρ-τον Ντάλ, καὶ ἀφοῦ ἄναψεν ἓνα σιγαρέττο,

λέει κυττάζοντας τὸν συνομιλήτῃ του στὰ μάτια:

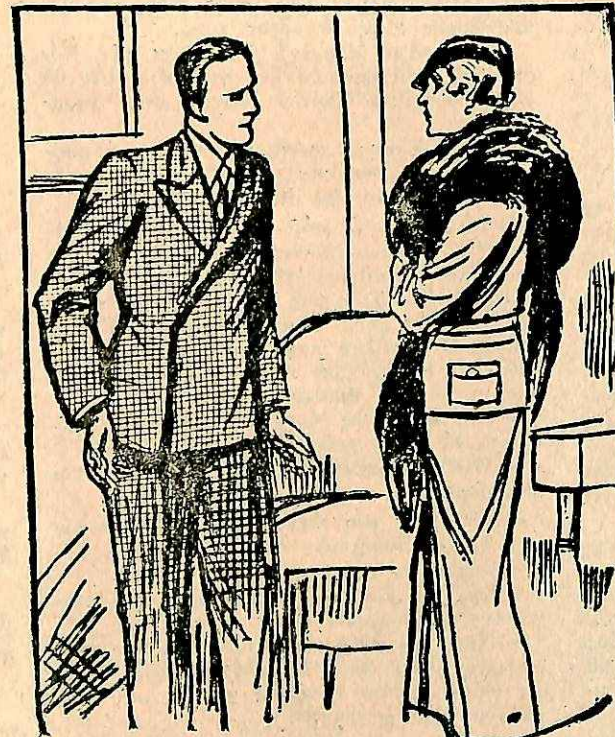
—Χμ!... Τὴν ἡμέρα!... Δὲν ὑπάρχει ὁ παραμικρὸς φόβος.

—Γιατί;

—Γιατί δὲν θὰ λείψω οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸ κατάστημα! Θὰ κυτᾶζω κάθε πελάτη πὺξ ἀπὸ αὐριο τὸ πρῶτὸ θὰ μπαίῃ... στὸ μαγαζί. Ἐχεῖς ἰδέα γιὰ τὸ μᾶτι τοῦ Σοῦμερ! Ἐ! Καὶ νὰ τὸν ἐσπρωχνε ὁ διάβολος τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι τοῦ καταστήματος!...Τί θρίμβος!

Ο ΣΟΥΜΕΡ... ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΗΣ!

Πλησίαζε μεσημέρι καὶ ἡ κίνηση πελατῶν μέσα στὸ ἀδαμαντοπωλεῖο τοῦ Σάμουελ Κοένκα δὲν παρουσίαζε τίποτα τὸ ἐξαιρετικόν. Ὁ Σάμουελ Κοένκα καθόταν στὸ ταμειο καὶ ἀπὸ κεῖ ἐρχινε πότε-πότε λοξὲς ματιὰς σ' αὐτοὺς πὺξ μπαίνοναῖν στὸ πολυάριθμο προσωπικὸ του καὶ στὸν Σοῦμερ, ὁ ὁποῖος, καθισμένος πίσω ἀπὸ ἓνα κρυστάλλινον κοντοῦρ καὶ ἔχοντας τὸ ὕψος ὑπαλλήλου τοῦ



—Σύμφωνοι. Πᾶν νὰ βγάλω τὴν κοῦρρα.

καταστήματος, χάιδευε πότε-πότε δυὸ περίστροφα πὺξ βρισκόνταν πάνω στὰ γόνατά του.

Ὁ περίφημος ἀστυνομικὸς ἔβλεπε μὲ χαρὰ τοὺς λεπτοδείκτες τοῦ ἐκκερμῶς νὰ προχωροῦν. Τὸ πᾶν ὡς τὸ βράδυ, τὸ κολλιὲ τῶν σκαρβαίων θὰ γινόταν ἰδιοκτησία τῆς λαίδης Ζουάννας Νάπιερ καὶ θ' ἀφαιρῶταν γιὰ πάντα μέσα στὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας, στὸ ἰδιαιτέρου χρηματοκιβώτιο τοῦ λόρδου Χάρλου Νάπιερ.

Μὲ τὸν Σοῦμερ συνέβαινε τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν.

Ἦταν ἀμελλικτὸς δίκωπτος τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» τὴν σύλληψη τοῦ ὁποῖου θεωροῦσε ὡς μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς του καὶ... παρακαλοῦσε ὅλους του τοὺς ἀγίους νὰ μὴ συναντηθῇ μ' αὐτόν!

Ὡστόσο, κατὰ τὸ μεσημέρι παρὰ τέταρτο σταμάτησεν ἓνα πολυτελέστατο ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο στὴν πόρτα τοῦ ἀδαμαντοπωλείου. Ὁ Σάμουελ Κοένκα ὅπως καὶ ὁ ἱσπεκτορ Σοῦμερ ἀναγνώρισε ἐπὶ στιγμὴ τὴν

ὀγκυλινδρὸν «Ρόλς-Ρόις» τοῦ λόρδου Χάρλου Νάπιερ. Σχεδὸν ἀμέσως πῆδησε μὲ χάρη, ἀπ' αὐτὴν ζωερὴ καὶ γελαστὴ ἢ ὠραία Ζουάννα Νάπιερ καὶ πίσω τῆς κατέβηκε μὲ κόπο ἓνας ἀσπρομάλλης τζέντλεμαν πὺξ περπατοῦσε μὲ δυὸ μπαστούνια.

Ἡ γοητευτικὴ γυναῖκα ἔδωσε τὸ μπράτσο τῆς στὸν ἡλικιωμένον κύριον καὶ μπῆκαν οἱ δυὸ τους στὸ ἀδαμαντοπωλεῖο, στὴν πόρτα τοῦ ὁποῖου εἶχε κίβλας τρέξει νὰ τοὺς προῦπαντῇ ὁ Σάμουελ Κοένκα.

—Μίστερ Κοένκα, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν λόρδο Λόυδ Νάπιερ, ἀδελφὸ τοῦ συζύγου μου.

—Μεγάλῃ μου τιμῇ λόρδε.

Ὁ Σάμουελ Κοένκα ὅπως καὶ ὁ Σοῦμερ ἔβλεπε ὅτι ὁ Χάρλου Νάπιερ εἶχεν ἓναν ἡμιανάτηρο ἀδελφόν, τὰ δυὸ πόδια τοῦ ὁποῖου εἶχαν σχεδὸν ἀχρηστευθῇ κατὰ τὸν τορπιλισμὸ τῆς «Λουβιτανίας».

—Περάστε παρακαλῶ. Μοῦ φαίνεται ὅτι θάμαστε καλλίτερα στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο μου.

—Ὅπως θέλετε μίστερ Κοένκα.

Σὲ λίγο, ὁ Σάμουελ Κοένκα ἔδειχνε μέσα στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο τοῦ μ' ὑπερφάνεια τὸ θαυτίμο κολλιὲ στὸν λόρδο Λόυδ Νάπιερ ὁ ὁποῖος δὲν συγκράτησε τὸν ἐνθουσιασμό του.

—Εἶναι πραγματικὸ ἀριστοῦργημα.

Ἡ νόψη μου εἶχε δίκην πὺξ ξετρελῶ λάρχε μαζί του.

Κι' ἀπλώνοντας τὸ χερί του στὸ τηλέφωνο.

—Ἐπιτρέπεται;

—Παρακαλῶ.

Τύρισε τὸ καντηρὸν καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί του:

—Ἀλλό-ἀλλό! Χάρλου; Ἐγώ, ὁ Λόυδ... Ἀπὸ τὸ ἀδαμαντοπωλεῖο τοῦ μίστερ Σάμουελ Κοένκα... Ἀριστοῦργημα. Ἄν δὲν τῆς τὸ ἔπαρνες σὺ θὰ τὸ ἀγόραζα ἐγὼ νὰ τῆς τὸ χαρίσω. Ἄκου μὲ πὺξ σου λέω! Θαύμα τέχνης!... Τί; Ναί, ἔχουμε τὴν «Ρόλς-Ρόις»... Καλὰ ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρο νὰ περιμένω θὰ μένω ἐδῶ. Νὰ μὴ μὲ κάμπετε ὥστόσο νὰ περιμένα πολὺ... Καλὰ, καλὰ... Νὰ τῆς μιλήσῃς!...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Ζουάννα, τῆς ἔδωσε τὸ ἀκουστικόν.

—Σὲ θέλει στὸ τηλέφωνο.

Ἡ ὠραία γυναῖκα πῆρε τὸ ἀκουστικὸ μὲ χάρη:

—Ἀλλοῦ! Χάρλου; Ἀμφιβάλλεις ἀκόμη; Ἐξείρες ἂν ἔχω γούστο... Γιατί ὄχι!... Ἀμέσως τώρα!

Ἀφῆσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ στράφηκε πρὸς τὸν ἀδαμαντοπῶλη.

—Μίστερ Κοένκα θὰ σᾶς πᾶρῃ γιὰ ἓνα τέταρτο τὸ κολλιὲ νὰ τὸ δῇ καὶ ἡ κουνιάδα μου. Σᾶς ἀφήνω ἐνέχυρο τὸν λόρδο Λόυδ Νάπιερ.

—Πολὺ εὐχαρίστως. Θὰ σᾶς συνοδεύουν δυὸ ὑπάλληλοί μου.

—Ὁ! μίστερ Κοένκα! Ἐρχάτε λοιπὸν ὅτι τὸ αὐτοκίνητό μου ἔχει ἓνα θαυματουργὸν καμουφλαρισμένον πολυδόλο, ὅτι σκοπεύω θαυμάσια καὶ ὅτι ὁ σωφὲρ μου ἔχει ἀτασάλνια μπράτσα;

—Γιὰ τὴν δική σας ἀσφάλεια ἐνδιαφέρομαι.

—Κανένας κίνδυνος. Ὁρεβονάρε...

Καὶ πεταχτὴ, χαριτωμένη, ἔδωκε τὸ κολλιὲ στὸ τσαντάκι τῆς καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο τοῦ Κοένκα, ἀφήνοντας ἓνα κρυστάλλινον γέλιο.

Ὁ Σάμουελ Κοένκα τὴν ἠκολούθησε καὶ ἔκανε νόημα στὸν Σοῦμερ.

Μόλις τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Χάρλου Νάπιερ ἀπομακρύνθηκε λίγα μέτρα, ὁ Σοῦμερ πῆδησε σ' ἓνα αὐτοκίνητο τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ» πὺξ

Γουάρδ» πὺξ στάθμευε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀδαμαντοπωλεῖο.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΜΕΡ

Ὁ Σάμουελ Κοένκα ἐπέστρεψε στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο του καὶ ἔπιασε τὴν κουνέντα μὲ τὸν ἡλικιωμένον λόρδο.

Ἦταν ἓνας εὐχάριστος συνομιλήτης καὶ ἔξερε νὰ διηγῆται χίλιες δυὸ ὠραίες καὶ πικάντικες ιστορίες.

Ὡστόσο, ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ἡ λαίδη Ζουάννα πὺξ εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ μὴν ἀργήσῃ περισσότερο τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας δὲν ἐπέστρεψε.

Μιὰ ἀνησυχία ἄρχισε νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀδαμαντοπῶλη, ὅταν, ἑαφνικά, ἀντήχουνε δυνατὰ τὸ κουνδούνι τοῦ τηλεφώνου.

Πῆρε ἀμέσως τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί του καὶ μὲ τίς πρῶτες λέξεις πὺξ ἀκούσε, ἔχασε τὸ χρώμα του.

Μὲ φωνὴ πὺξ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνηση ἀπῆλθε στὴν πρόσκληση.

—Ἐγὼ ὁ ἴδιος λαίδη. Πῶς! Πῶς εἶπατε!... Νὰ πάρω τὸ κολλιὲ καὶ νὰ λῶω τὴν ἑπαυλὴ σας; Σᾶς παρακαλῶ λαίδη... Μὴ μοῦ δίνετε τέτοιες συγκινήσεις...

Δὲν καταλαβαίνετε; Μά... Δὲν τὸ πῆρατε στὸ τσαντάκι σας; Πότε; Τί θὰ πῇ πότε; Ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα... Δὲν κάνατε βῆμα ἀπὸ τὴν ἑπαυλὴ σας;... Σᾶς κλέψανε τὸ αὐτοκίνητό σας;

Ἀλλὰ τότε... ὁ κουνιάδος σας πὺξ εἶναι ἐδῶ; Τί; Ὁ κουνιάδος σας βρισκεται στὴν ἑπαυλὴ σας;... Κι' αὐτὸς πὺξ ἔμεινε ἐνέχυρο στὸ κατάστημά μου;!!

Κι' ἀφήνοντας τὸ ἀκουστικόν, στράφηκε πρὸς τὸν ἡμιανάτηρο, ὁ ὁποῖος στεκόταν τώρα ὀρθὸς χωρὶς νὰ στηρίζεται στὰ δεκανίκια του καὶ μ' ἓνα σατανικὸ γέλιο τοῦ ἔδειχνε μὲ τὸ δάχτυλό του ἓνα ἐπισκεπτήριο πᾶν στὸ τραπέζι.

—Τί σημαίνουν αὐτὰ κύριε; Ποιός, λοιπόν, εἶσθε;

—Συνηθισμένα πράγματα. Τὴν πάθανε τόσο καὶ τόσο! Οἱ ὄροι μου στὸ ἐπισκεπτήριό μου.

Ὁ Σάμουελ Κοένκα ἄρπαξε μὲ τρεμάμενο χερί τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ διάβασε κατάπληκτος:

«Κοπίασα καὶ δὲν ἀρκοῦν πιά 2000 λίρες γιὰ νὰ σᾶς ἐπιστραφῇ τὸ κολλιὲ. Θὰ καταθέσετε στὴν «Ἐταιρία πρὸς Προστασίαν τῶν Ζώων» τὸ δέκατο τῆς ἀξίας του. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Σὺ; Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» σὺ; Δὲν εἶναι δυνατόν!

—Ἐχω αὐτὴν τὴν τιμὴν.

Ὁ Σάμουελ Κοένκα δὲν πρόφτασε νὰ προσθέσῃ λέξη. Ἡ πόρτα τοῦ γραφεῖου ἀνοίξε μὲ πάταγο καὶ φάνηκαν δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια. Μὲ βροτερὴ φωνὴ διέταξαν:

—Ψηλὰ τὰ χέρια! «Σκότλαντ-Γουάρδ»!

Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ὕψωσε τὰ χέρια πανικώδητος ψιθυρίζοντας μὲ φωνὴ δυσωμένη.

—Ἦταν μοιραῖο νὰ πέσω μιὰ μέρα ἄδοξα.

Κι' ἐνῶ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ περνοῦσε τίς χειροπέδες, ὁ ἄλλος καθιστοῦσε τὸν κατάπληκτον καὶ πανικώδημον ἀδαμαντοπῶλη.

—Μίστερ Κοένκα, μὴν ἀνησυχῆτε. Ὁ ἱσπεκτορ Σοῦμερ δὲν γελᾶσθηκε ὅπως γελᾶσθήκατε σῆς. Ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τῆς δὴθεν λαίδης Ζουάννας Νάπιερ μιὰ ἐπικίνδυνον συνένοχον τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» τὴν γράψαρε καὶ τὴν πήγε μὲ τὸ κολλιὲ στὸ τσαντάκι τῆς στὴν «Σκότλαντ-Γουάρδ» ὅπου θὰ πᾶν τώρα ἀμέσως νὰ τὴν συναντήσῃ καὶ ὁ τζέντλεμαν ἀπὸ δῶ. Ἐμπρὸς μίστερ «Λωποδύτη-Φάντασμα»! Ὅλα ἔχουν

ΜικρὰΠερίεργα

ΕΝΑ ΑΛΟΓΟ... ΑΛΚΟΟΛΙΚΟ

Ἀπίστευτο καὶ ὁμως ἀληθινόν. Καὶ δὲν συνέβη διόλου στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ στὸ Παρίσι. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἄλογο ἀλκοολικό.

Τὸ ἄλογο αὐτό, δὲν μπορούσε μιὰ μέρα νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Ὁ κύριός του ἀνήσυχος, φώναζε ἓναν κτηνίατρο, ὁ ὁποῖος διεπίστωσε ὅτι τὸ ἄλογο ἦταν ἀπλούςτατα μεθυσμένο! Πρόσθεσε δὲ ὅτι τὸ ζῶο ἔδινε ὅλα τὰ σημεῖα ἑνὸς προχωρημένου ἀλκοολισμοῦ.

Θυμήθηκαν τότε ὅτι ὅταν κάποτε τὸ ζῶο εἶχε παρακουρασθῇ, τοῦ ἔδιναν σάνο βρεγμένο μὲ λίγο κρασί. Τὸ παιδί ὁμως τοῦ σταύλου πὺξ τοῦ ἐτοίμαζε τὴν τροφή του, ἀπὸ τεμπελιά τοῦ ἔδωκε μιὰ μέρα νὰ πῇ ὀλόκληρο τὸ μπουκάλι τὸ κρασί, γιὰ νὰ μὴν ἔχη τὴν σκοτοῦρα νὰ τὸ ἀνακατεύει μὲ τὸ σάνο. Αὐτὸ ἔγινε δυὸ

τρέις φορές καὶ τὸ ζῶο συνήθεισε τόσο πολὺ, πὺξ μόνον του κατόπι τὴν νύχτα λυνότανε, πήγαινε στὴν ἀποθήκη τῶν κρασιῶν, ἔχυνε κάτω τὸ κρασί καὶ τὸ ἔπινε!

□ □

ΘΑΛΑΜΗΓΟΣ ΣΕ ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΙΑ

Πρόκειται γιὰ τὴν περίφημον θαλαμηγὸ τῶν Ἀγγλῶν Βασιλέων «Βικτόρια» ἔντ' Ἀλμπερτ, πὺξ διατρέχει φέτος τὸ 36ο ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς καὶ πρόκειται τοῦ χρόνου νὰ...πάρῃ τὴν σύνταξί της. Ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ἀπεφάσισε, μ' ὅλο τὸ ἱστορικὸ παρελθόν της, νὰ τὴν παροπλίσῃ καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ κανένα πλοῖο πῶς μοντέρνο καὶ πῶς ἄνετο.

Ἰσως τὸ «Βικτόρια» ἔντ' Ἀλμπερτ νὰ μετατραπῇ σὲ πλωτὸ ναυτικὸ μουσεῖο, μὲ ἐνθύμια ἀπὸ τὴν ναυτικὴ ζωὴ τοῦ μακαρίτη Γεωργίου Ε', πὺξ ἦταν ἓνας μανιάκος τῆς θ' Ἀσσοῦς.

□ □

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ἡ Ἀγγλία μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ τόπος ὧν παραδόσεων, εἶναι ὁμως καὶ ὁ τόπος τῶν προλήψεων.

Ἐτσι, σὲ μιὰ δίκη—στὴν πόλη Χούλ—ὁ δικαστὴς μὲ κατάπληξή του ἀκούσε ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς μάρτυρος, ὅτι μερικὰ ἄρρωστα παιδιά ἐτοέφοντο μὲ μιὰ εἰδικὴ πάστα καμωμένη ἀπὸ... ψητὰ ποντικᾶκια. Τὸ φαγητὸ αὐτὸ, πιστεύεται ὅτι δυναμώνει τὰ ἄρρωστα παιδιά!

Ἀλλοτε ἐπιστεῦετα, πάλι στὴν Ἀγγλία, ὅτι τὰ τηγανητὰ ποντικᾶκια ἔθερζαν τὴν εὐλογία!

Ἀλλῃ περίεργη προλήψη θέλει ὡς μόνον φάρμακο κατὰ τοῦ πυρετοῦ ἓνα φτεροχίνας, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπάρχει μιὰ σκοτωμένη ἀράχνη.

Τέλος, σ' ἄλλα μέρη τῆς Ἀγγλίας πιστεύεται ὅτι ὁ κοκκίτης θεραπεύεται μὲ ὁποιοδήποτε, εἰδικὸ βέλβια, φάρμακο, ἀρκεῖ αὐτὸ τὸ φάρμακο νὰ δοθῇ ἀπὸ ἓνα πρόσωπο, καβαλλικευμένο σ' ἓνα παρδαλὸ ἄλογο.

Τὸ φάρμακο ὁμως θὰ ἦταν ἀκόμη πῶς ἀποτελεσματικόν ἂν ἔδιδετο Παρασκευὴ καὶ μάλιστα μὲ νέο φεγγάρι.

HERMAN LANTON



ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Στην Αγγλία κατασκευάστηκε και άρχισε να λειτουργεί και τηλέφωνο για... κουφούς. Πρόκειται για ένα μηχανήμα που μπορεί να εφαρμοσθεί ο' οποιοδήποτε τηλέφωνο και μέσω του οποίου θα ακούει ένας κουφός. Είναι μήκους 35 εκ. και πλάτους 25. Μπορεί δε να κρυφθεί εύκολα.

Στην Ουμέα της Σουηδίας ένας τεράστιος αέτος ρίχτηκε ενός κύκλου για να τον απαγάγει. Τά νύχτα του όμως, μπλέχτηκαν στο παχνί τρίχωμα του ζώου και δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να το βγάλει. Τό σκυλί έφυγε στην καλύβια του κυρίου του, όπου αυτός σκότωσε τον αέτο.

Δ' γίνη και αυτό: οι γυναίκες θα φορέσουν μονόκλ! Στην Αγγλία πολλές κυρίες τὸ φόρεσαν κιόλας κατά την διάρκεια μιας αεροπορικής εορτής. Καί έκαναν μεγάλη εντύπωση για την ευκολία και την άνεση με την οποία τὸ φορούσαν. Δεν αποκλείεται να ιδούμε την μόδα και εδώ...

Μια γηραιά κυρία στη Ρώμη, που πέθανε τελευταία, άφησε 300.000 λιρέττες στα... 10 της γατιά. Με την διατροφή και την περιποίηση τους θα ασχολήται ένας κτηνίατρος ὁ οποίος θα πάρει 15.000 λιρέττες τὸ χρόνο. Ἡ ἴδια, άφηκε 20.000 λιρέττες στην Έταιρία Προστασίας τῶν Ζῴων.

Ὁ πληθυσμός τῶν μεγάλων χωρῶν έχει αυξηθῆ από τὸ 1870 ὡς ἔξης: Γαλλία από 37 ἑκατομ. 41 τὸ 1935, Γερμανία από 39 σὲ 67, Ἀγγλία από 26 σὲ 46, Ἱταλία από 25 σὲ 43, Βραζιλία από 10 σὲ 45 καί Ἰαπωνία από 33 σὲ 68. Ὅπως βλέπετε ἡ Γαλλία έχει πάρει μονάχα 4 ἑκατομύρια.

Ὁ διάσημος Βραζιλιανὸς κλόουν Μάρκ Άνζέλ, έχει άποσυρθῆ πρὸ καιροῦ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα του καὶ τώρα περνάει ἡσυχία τις μέρες του. Κάποτε, για να διασκεδάση τὴν ἀνία του, κάθισε καὶ ὑπελόγισε πόσες καρπαζιές... ἐπογγελματικές ἔφαγε. Καὶ τις βρῆκε μονάχα 150.000!

Τὸ πιὸ παλὸ ὥρολόγι τοῦ κόσμου ποὺ ἐπὶ πλέον, δὲν χρειάστηκε διόλου ἐπισκευή, βρίσκεται στὸ Ράγιε τοῦ Σουαεξ, στὴν Ἀγγλία. Δουλεύει κανονικώτατα ἀπὸ τὸ 1560 καὶ στοίχισε στὴν ἐποχή του 225 φρ. Ὁ ἐφευρέτης του πήρε ὡς ἀμοιβή μόνον 25 φράγκα.

Ποταμοὶ χωρὶς ψάρια; Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἕνας στὴν Κολομβία τῆς Νοτίου Ἀμερικής καὶ λέγεται Ρίο Βινάγκρε, δηλ. Ξυδοπλάτης. Κανένα ψάρι δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει στὰ νερά του γιατί αὐτὰ περιέχουν θεικόν καὶ ὑδροχλωρικόν δὲν σὲ ἀρκετὰ μεγάλη ποσότητα. Τὰ νερά του εἶναι ξυνά.

Ξέρετε ποιά εἶναι ἡ ἀρχαιότερα δυναστεία; Ἡ Ἰαπωνική. Ὁ ἰδρυτῆς τῆς Τσίμου-Τεννὸ ἔζησε ἐδῶ καὶ 2560 χρόνια. Ὁ Ἰαπωνικὸς θεὸς τῶν θάλασσων, Ὁ σιμερινὸς αὐτοκράτωρ εἶναι ὁ 124ος τῆς δυναστείας ποὺ εἶναι καὶ ἡ πλουσιώτερη.



Ουάλλας Μπήρυ

Καταγωγή.— Ὁ Ουάλλας Μπήρυ γεννήθηκε στὸ Κάνσας-Σίτυ τῆς Ἀμερικής τὴν 1η Ἀπριλίου. Εἶναι γιοῦς τοῦ ἀστυνομικοῦ Νῶε Μπήρυ καὶ τῆς Μάργκαρετ Μπήρυ. Ἐχει δύο ἀδελφούς μεγάλους: τὸν Οὐίλλιαμ καὶ τὸν Νῶε.

Ἰδιαιτέρα χαράκ του τὸ κ.τ.λ. Ὑψος: 1,81 μ. Βάρος 90 κιλά. Μαλλιά: καστανά. Μάτια: γαλανά. Πολὺ φιλάθλος. Ἀγαπᾷ τὸ κυνήγι, τὸ ψάρεμα, καὶ πρὸ πάντων εἶναι φανατικὸς ὁπαδὸς τῆς αεροπορίας. Ὁδηγεῖ μόνος του τὸ ὠραῖο καὶ κομψὸ ἰδιόκτητο αεροπλάνο του. Ἀντιπάθει τὸν σνομπισμό, τὶς ἐπιδείξεις, τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Ἡ μεγαλύτερη ἀγγορεία γι' αὐτὸν εἶναι νὰ βῆ τὸ φράκκο του. Δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ πηγαίνει στὶς «πρεμιέρες» ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ δικὸ του φιλμ. Παντρεύτηκε γιὰ πρώτη φορά με τὴν Γκλόρια Σβάνσον με τὴν ὁποία ἀπέκτησε ἕνα παιδί. Ἰώρα εἶναι σύζυγος τῆς Εὐας Γκλύμαν. Ὑιοθέτησε ἕνα κοριτσάκι, τὴν Καρόλ Ἀνν, ποὺ εἶναι ἡ μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς του.

Ἡ ζωὴ του.— Σπουδάζει στὸ «Τσαίηλς-Σκούλ» μὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς χειρότερους μαθητὰς! Ἡ μητέρα του τοῦ μοσθαίνει πιάνο καὶ αὐτὸ εἶναι... μαρτύριο γι' αὐτόν! Λατρεύει ἀπὸ μικρὸς τοὺς σιδηροδρόμους. Μιά μέρα δραπετεύει ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ πάει ὡς τὸ Μέμφις, δουλεύοντας στὴν τύχη ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὅταν γυρνᾷ σπῆτι του, τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ μὴν ξαναπάει στὸ σχολεῖο. Γίνεται καθαρὸς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ! Ὑστερα μεταλλωρύχος, καὶ τέλος χάρις στὸν ἀδελφὸ του ποὺ εἶναι διαφημιστὴς ἐνὸς τσιρκολοῦ διορίζεται... φύλαξ τῶν ἐλεφάντων!

Ντεμποντάρει στὸν κινηματογράφο στὸν ρόλο... μιᾶς ὑπηρετρίδας σ' ἕνα σκέτος. Πρῶτος μεγάλος ρόλος στὸ φιλμ «Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα».

Τὰ φίλμ του.— Βωβά: «Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, Τρεῖς σωματοφύλακες, Ρομπέν τῶν Δασῶν. Οἱ καλεσμένοι τῶν ὀκτώ, Πυροσβέστη σὸς τὸ παιδί μου» κ.τ.λ. Ὁμιλοῦντα: «Μεγάλο Σπίτι, Ὁ πρωταθλητής, Τιτάνες τοῦ ἀέρος, Γκράντ-Ὁ-νῆσχος ὁ πανδοχεὺς φάναξε τὴν ὑπηρετρία του». Πήγαυε Ἐρνεστὶν στὴν ἐκκλησία νὰ ἰδῆς τί συμβαίνει! Σὲ λίγο ἡ νέα ἐπέστρεψε. —Εἶναι κύριε οἱ δύο ξένοι ποὺ ξύπνησαν καὶ γυρεῖουν ἐστὸ νερό καὶ τὴν σκοτάδι τους!

Ἐκκλησία- Ξενοδοχεῖον!

Ἡ σοσιαλιστικὴ κυβέρνηση Μπλουμ, στὴν Γαλλία, μετὰ τῶν ἄλλων φιλεργατικῶν νόμων ποὺ ἔκανε, ἦταν καὶ ἡ καθιέρωση τῆς ἐτήσιας 15ήμερου ἀδείας με «πλήρεις ἀποδοχάς» γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας.

Ἦταν ὅμως γραφτό, με τὴν πρώτη ἐφαρμογὴ τοῦ εὐεργετήματος, νὰ τὴν πάθουν οἱ εὐεργετούμενοι, καὶ κατὰ τρόπο ποὺ τοὺς ἔδωκε γιὰ πρώτη φορὰ κι' αὐτοὺς νὰ καταλάβουν τί θὰ πῇ ἀπεργία, ὅταν τὴν κάνουν οἱ ἄλλοι!

Δηλ. ἰδοὺ τί ἔγινε. Μόλις ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται ὁ νόμος οἱ εὐεργετούμενοι ἄρχισαν νὰ ξεχύνονται οἰκονομικῶς στὶς ἐξοχές καὶ νὰ κατεβαίνουν μάλιστα καὶ ὡς τὴν Κιανὴ Ἀκτή. Ὅσοι πῆγαν ὅμως ἐκεῖ δοκίμασαν τὴν μεγαλειότητα ἀπογοήτευση: ἔτυχε ἐκεῖνες τὶς μέρες ἀκριβῶς, νὰ ἀπεργήσουν οἱ ξενοδόχοι καὶ ἔτσι οἱ ἐκδρομεῖς, δὲν ἔφεραν ποὺ νὰ μείνουν.

Ἡ ἱστορία μας ὅμως δὲν ἀφορᾷ τώρα αὐτοὺς, ἀλλὰ κάποιον ζεύγος ξένων ποὺ τὴν ἔπαθαν κι' αὐτοὶ μαζί με τοὺς ἄλλους, χωρὶς ἴσως νὰχοὺν ἀπεργήσει αὐτοὶ ποτὲ στὴ ζωὴ τους.

Ἐφθασαν νύχτα στὴ Νίκαια ἀλλὰ ἀδύνατο νὰ βροῦν ξενοδοχεῖο. Ὅλα ἦσαν ἔρημα κλειστά. Κατέφυγαν στὰ γύρω χωριά, τὰ πανδοχεῖα τῶν ὁποίων δὲν εἶχαν μόνον ἀπεργήσει. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ κατὰμεστα.

—Ποὺ θὰ πάμε τώρα, τέτοια ὥρα καὶ μ' αὐτὴ τὴν ψύχρα—γιατί ἔκανε ψύχρα ἐκεῖνο τὸ βράδυ—φώναξε ἡ κυρία με ἀπελπισία.

Ὁ πανδοχεὺς, ποὺ ἦταν συνάμα καὶ κανδιδανάτης τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἦταν ἀπέναντι στὸ πανδοχεῖο, τοὺς λυπήθηκε καὶ βρῆκε μιὰ λύση.

—Ἀκούτε, τοὺς εἶπε, θὰ σᾶς βολέψω κάπου, ἀλλὰ θὰ μοὺ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ πῆτε σὲ κανέναν τίποτα καὶ ὅτι μόλις γίνῃ ἡ ὥρα ἔξω θὰ σηκωθῆτε καὶ θὰ φύγετε. Χωρὶς νὰ κάνετε θόρυβο.

—Σύμφωνοι καὶ ποὺ θὰ μᾶς θάλετε;

—Στὴν ἐκκλησία.

—Στὴν ἐκκλησία! ἔκαμαν οἱ δύο σύζυγοι μαζί.

—Ἀφοῦ δὲν έχει θέση ἄλλοι... Αὐτὸ θὰ σᾶς στοιχίσῃ μόνον 25 φρ. τοὺς δύο. Εἶναι βλέπετε καὶ οικονομικά.

Οἱ δύο ξένοι ἔρριξαν μιὰ ματιὰ στὸν πανδοχεῖα ποὺ κουβαλῶντας μαζί του κουβέρτες καὶ μαξιλάρια, ὠδηγοῦσε τοὺς δύο ἀστεγούς... στὴν ἐκκλησία καὶ τοὺς ἔστρωσε στὸ ἱερό, ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν Ἀγία Τράπεζα!

Στὰς 5 ὅμως τὸ πρωῒ, θορυβώδεις κινδωνοκρούσεις ἀνεστάτωσαν τὸ χωριό. Ἀνῆλχος ὁ πανδοχεὺς φάναξε τὴν ὑπηρετρία του. —Πήγαυε Ἐρνεστὶν στὴν ἐκκλησία νὰ ἰδῆς τί συμβαίνει! Σὲ λίγο ἡ νέα ἐπέστρεψε. —Εἶναι κύριε οἱ δύο ξένοι ποὺ ξύπνησαν καὶ γυρεῖουν ἐστὸ νερό καὶ τὴν σκοτάδι τους!

Ἐνα παιδί...

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑ ΡΟΚΚΟ

Μεσάνυχτα. Ὁ κόσμος βγαίνει ἀπὸ τὴν αἵθουσα τοῦ κονσέρτου καὶ διευθύνεται στὸ πολυτελέστατο μπάρ «Κρυστάλ» ἴσως γιὰ νὰ παρατείνῃ τὴν γοητεία ποὺ τὸν ἐκυρίευσε ἀπὸ τὸ φεστιβάλ τοῦ Σοῦμπερτ. Μέσα στὸ ὀλόφωτο μπάρ διασταυρώνονται ὅλες οἱ ἐπισιμότητες, τὰ ἀριστοκρατικώτερα ὀνόματα τῆς Βενετίας, οἱ κορυφὲς τῆς τέχνης καὶ οἱ βαθύπλουτοι μεγαλοβιομήχανοι.

Ὁ δικηγόρος Ἀλμπάνι βρῆκε με μεγάλη δυσκολία ἕνα τραπέζακι. Παρατηροῦσε σιωπηλὸς τρεῖς γυναῖκες ποὺ κάθονταν σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ στὸ δικό του. Φαινόταν τὸ πρόσωπο τῶν δύο μονάχα: πολὺ μακιγιαρισμένο, πολὺ λαϊκὰ δημοφ. Τὰ φορέματά τους ἦταν ἔξωκα καὶ ἐντελῶς ἐφαρμοστά, φαινόταν ὅμως πολὺ φτωχικὰ συγκρινόμενα με τὶς βαρύνιμες ἀμφιέσεις τῶν ἄλλων κυριῶν. Τῆς τρίτης φαινόταν μόνον ἡ πλάτη. Ὁ δικηγόρος Ἀλμπάνι προσπαθοῦσε νὰ θυμῇ ποὺ εἶχε ξαναδῇ τὴν ἀρμονικώτατη ἐκείνη γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὰ ἐξάισια, πλούσια μαλλιά.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἴσως ἐπειδὴ τὴν εἰδοποίησαν οἱ φίλες, ἴσως ἀπὸ σύμπτωση, ἔστρεψε τὸ πρόσωπό της πρὸς τὸ μέρος του. Ἐνα χαμόγελο χάραξε τὰ χεῖλη της καὶ τὸν χαιρέτησε.

«Μὰ εἶναι ἡ Τζόλε!» σκέφθηκε ὁ Ἀλμπέρτο.

Ἡ Τζόλε ἦταν τὸ ὠραιότερο κορίτσι τοῦ Μιλάνου. Κι' ἔδεν εἶχε προλήψεις. Ὅταν ὁ Ἀλμπάνι σπούδαζε στὸ Μιλάνο εἶχαν ζήσει ἕνα μῆνα μαζί. Μιά μέρα ὥρισαν ὕστερα ἀπὸ μιὰ τρομακτικὴ σκηνή.

Ἡ μουσικὴ ἔπαιζε ἕνα ταγκό. Ὁ Ἀλμπάνι σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν νέα γυναῖκα:

—Μοὺ δίνετε αὐτὸ τὸν χορό;

—Ναί, εὐχαρίστως, εἶπε ἐκείνη καὶ σηκώθηκε μ' ἕνα χαμόγελο.

Ἡ Τζόλε ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του:

—Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ σὲ ξαναβλέπω, τοῦ εἶπε. Σὲ θυμόμουνα πολλὰς φορές...

Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε στὸ στήθος του.

—Πόσα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε; Γέσερα; Μὰ εἶσαι ἀκόμα πιὸ ὁμορφὴ κι' ἀπὸ τότε. Ἀφῆσες γιὰ πάντα τὸ Μιλάνο; Ἐγκατεστάθηκες στὴ Βενετία;

—Ναί, βρῆκα δουλειὰ ἐδῶ.

Ἐκεῖνος ἀναπήδησε ἐκπληκτός, χάνοντας τὸν χρόνο:

—Βρῆκες δουλειὰ; Καὶ ποὺ ἐργάζεσαι;

—Ἐδῶ, σοὺ εἶπα, στὸ «Κρυστάλ». Με προσέλαβαν ὡς μπαλλarina. Αὐτὲς ποὺ κάθονται μαζί μου εἶναι συνάδελφές μου...

Ἐκεῖνος δὲν ζήτησε νὰ μάθῃ ἄλλο τίποτα νοιώθοντας μιὰ εὐχαρίστηση πὺ σφίγγῃ στὸ στήθος του τὴν γυναῖκα αὐτὴ με τὴν ἐκθαμβωτικὴ ὁμορφιά.

Ὁ βιολινίστας εἶχε κατεβῇ ἀπὸ τὴν ἐξέδρα κι' ἔπαιζε με ἀσυγκράτητο πάθος τὴν «Ἡμιτελὴ» τοῦ Σοῦμπερτ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν νέα γυναῖκα.

Μενο ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα ποὺ ἔπαιζε με σουρντίνα. Κρατοῦσε σκυφτὸ ἑπάνω στὸ βιολὶ τὸ μελαγχρινὸ τοιγγάνικο κεφάλι του καὶ συνόδευε με τὸ τραγοῦδι τοῦ τῆ μουσικῆ με μιὰ φωνὴ ἀργή, λίγο βραχνή, καὶ παθητικὴ.

Ὁ δικηγόρος Ἀλμπάνι πήρε στὸ τραπέζι του τὴν Τζόλε. Ἐκείνη μιλοῦσε ἡρεμά:

—Μερικὰ βράδυα, ὅταν εἶναι λίγος κόσμος καὶ σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἄνδρες, ὑποχρεωνόμαστε νὰ χορεύουμε ἀδιάκοπα. Ὅταν ὅμως εἶναι πολλὸς κόσμος, ὅπως σήμερα, ξεκουραζόμαστε κι' ἐμεῖς λίγο... Ἐχῶ ἕναν καλὸτακο μισθό. Κάθομαι στὸ Καρτιέ Λένα μετὰ τοὺς Κήπους. Κι'...



—Ὅταν τὴν πήρα στὴν ἀγκαλιά μου γιὰ πρώτη φορὰ δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω...

ἐσὺ ποὺ κάθεσαι;

—Στὸ ξενοδοχεῖο Ντανιέλι.

□ □

Ἀργότερα βρῆκαν μαζί ἔξω. Σὲ λίγο θὰ ἐξημέρωνε ἡδῶ. Ἐκεῖνος ἔρριξε στοὺς ὤμους της τὸ μαντὶ της ἀπὸ ἑρμὶνα λιπασίων κι' ὕστερα πέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο της σφίγγοντάς το με πάθος.

—Θέλεις νάρθης μαζί μου, Τζόλε; ψιθύρισε.

Στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζονταν ὁ πόθος. Ἐκείνη τὸν κύτταξε ἕνα λεπτὸ ἐκπληκτῇ, σὺν νὰ μὴν καταλάβαινε:

—Ὡ ὄχι! Ἀδύνατον! Δὲν μπορῶ...

—Γιατί; Ἀ! Ὑπάρχει κάποιος ποὺ σ' ἐμποδίζει; ρώτησε ἐκεῖνο ἀπελπισμένος.

—Ναί, ἡ κόρη μου...

Στάθηκε ἀπότομα καὶ τραβήχτηκε ἀποτασθεῖς ἀπὸ τὴν νέα γυναῖκα.

—Ἡ κόρη σου;...

—Ναί, εἶπε ἐκείνη, ἡ μοναδικὴ χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Ὅταν τὴν πήρα στὴν ἀγκαλιά μου γιὰ πρώτη φορὰ δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ τὴν εὐτυχία. Μόνον ποὺ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μαγευτήριο, τοὺς ἔβρισα ὅλους ἐκεῖ μέσα. Γιὰ φαντάσου! Μὲ ρώτησαν ἂν πραγματικὰ ἤθελα νὰ πάω μαζί μου τὴν κόρη μου. Οἱ βλάκες! Σὰ νὰ ἦταν δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν κόρη μου! Νομίζανε ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμουν ἱκανὴ νὰ κάνω τὴ μαμά...

Ἡ φωνὴ της ἔτρεμε, γεμάτη συγκίνηση. Συνέχισε γλυκά:

—Ὁ παπᾶς τῆς ἔδωσε ἕνα ὠραῖο ὄνομα: «Ἀγγελικὴ». Ὡ, ἡ Ἀγγελικὴ θάχη πάντα μαζί της τὴ μαμά της, δὲν θὰ εἶναι σὰν ἐμένα μόνι, πάντα μόνι...

Σώπασε. Ὁ Ἀλμπάνι, ταραγμένος, ἔκανε μιὰ ἐρώτηση γιὰ τὴν ὁποία μετανοοῖσε ἀμέσως:

—Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πατέρας; Ἡ νέα γυναῖκα ἔκανε ἕνα ἀκαθόριστο κίνημα με τὸ χέρι της καὶ σήκωσε τοὺς ὤμους:

—Εἶναι δική μου! εἶπε. Καὶ εἶμαι εὐτυχισμένη. Ὅλες μου τίς οἰκονομίες, ὅλα μου τὰ κοσμήματα τὰ πούλησα γιὰ νὰ τὴν ἀναθρέψω. Τώρα βρῆκα αὐτὴ τὴ δουλειά. Καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν περνῶ μαζί της, τῆς κάνω τὸ φαγητό της (με μαθαίνει μιὰ γειτόνισσα) τὴν γνύνω, τὴν πᾶω στοὺς Κήπους...

Πέρισε, μιὰ μέρ' ἀρρώστησε. Ὡ, Θεέ μου, πόσο ὑπέφερα... Νόμιζα ὅτι ἂν ἔχανα τὴν Ἀγγελικὴ δὲν θὰ ὑπῆρχε πιά κανένας λόγος γιὰ νὰ ζῶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Μερνόνυχτα ὀλόκληρα ἔμεινα στὸ προσκέφαλό της ἱκετεύοντας τὸν Θεὸ νὰ μὲ λυπηθῇ, νὰ μοὺ τὴν ἀφήσῃ...

Κι' ὁ Θεὸς με λυπήθηκε. Τὴν πρώτη μέρα ποὺ μοὺ εἶπε ὁ γιατρός ὅτι τὸ παιδί μου εἶναι ἐκτός κινδύνου νόμισα ὅτι θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ χαρὰ. Καὶ τώρα ὅλη μου ἡ ζωὴ εἶναι ἀφωσιωμένη στὸ παιδί αὐτό, στὸ παιδί μου...

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε συγκινημένος. Τοῦ φαινόταν ὅτι ἑπάνω ἀπὸ τὸ φτωχικὸ μαντὶ της ἀπλώνονταν μιὰ ἄλλη, ἀθέατη πορφύρα, ποὺ σχημάτιζε ἕνα φωτεινὸ γύσω ἀπὸ τὴ νέα μητέρα...

Δὲν στάθηκαν στὸ «Ντανιέλι». Πῆγαν ὡς τὸ καρτιέ Λένα, στοὺς Κήπους. Ὁ Ὁ Ἀλμπάνι σιωποῦσε νοιώθοντας ὅτι ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν θὰ ξαναβρίσκε μιὰ τέτοια ὥρα ἀγνόητος καὶ συγκινήσεως. Ἀφῆσε τὴ νέα γυναῖκα μπροστὰ στὴν πόρτα της καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι με ἀπειρο σεβασμό:

—Ἀντίο, Τζόλε. Καλὴ τὴν.

□ □

Τὴν ἄλλη μέρα ἕνας καμαριέρης τοῦ «Ντανιέλι» χτυποῦσε τὴν ἴδια πορτοῦλα καὶ πρόσφερε στὴν κατάπληκτη Τζόλε ἕνα ὑπέροχο μποκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα κι' ἕνα φάκελλο. Ἐκείνη ἔβγαλε ἀπὸ τὸ φάκελλο μιὰ ἐπιστολὴ καὶ μερικὰ χιλιάρικα: «Τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα εἶναι γιὰ τὴν μικρούλα μου Τζόλε τοῦ παληοῦ καιροῦ. Γὰ λίγα χρήματα εἶναι γιὰ τὴ μαμά της Ἀγγελικῆς γιὰ νὰ ράψῃ με τὰ χέρια της—τώρα—σο εἶναι τόσο γενναία—ὠραῖα φορεματάκια γιὰ τὴν κόρη της ὅταν θὰ πηγαίνουν νὰ λιαστοῦν στοὺς Κήπους».



Πυναιμείες

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΟΙ

Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που από συστήματος αρνούνται ότι υπάρχει τίποτα καλό σ' αυτό τον κόσμο. Είναι εκ φύσεως απαισιόδοξοι και δεν βρίσκουν τίποτα που να μπορεί να τους δώσει μια έστω και παροδική χαρά.

Έχουν άδικο. Μπορεί η ζωή να μην είναι βέβαια ρόδινη, μπορεί να κλείνει αμέτρητες πίκρες κι' απογοητεύσεις, όμως πάντοτε φροντίζει να μας δίνει αντίστοιχες χαρές και ικανοποιήσεις. Άρκει να θέλουμε και να ξέρουμε να τις εκτιμήσουμε.

Υπάρχουν τόσα πράγματα που δεν τα προσέχουμε γιατί μάς έχει απορροφήσει ή βιοπάλη κι' όμως θα μπορούσαν να μας δώσουν την πιο άγνη χαρά, την πιο άδολη συγκίνηση: το διάβασμα ενός ωραίου βιβλίου, ένα καλοπαιγμένο μουσικό κομμάτι, ένας αριστουργηματικός πίναξ, ένα μελωδικό ποίημα.

Μήπως η φύσις, η αιώνια φύσις, δεν μάς προσφέρει άπειρες περιπτώσεις να ξεκουράσουμε το σώμα μας, την ψυχή μας; Δεν είναι μία γλυκειά ευχαρίστηση ν' αφήσουμε το βλέμμα μας να πλανηθή στο γαλάζιο σεντόνι της θαλάσσης, να

χαιδέψης τ' ανθισμένο γιασεμί, να θαυμάσης το ήλιοβασιλέμα;

Δεν νοιώθουμε την ψυχή μας ελαφρότερη όταν ακούμε τα κρουστάλλινα γέλια των παιδιών, και παρακολουθούμε τα χαρούμενα και ξένοιαστα παιχνίδια τους; Όπως είπα και παραπάνω, υπάρχουν πολλών ειδών απολαύσεις, αλλά δεν συνηθίσαμε να τους δίνουμε σημασία, ίσως γιατί δεν τις βρίσκουμε σπουδαίες και περισσότερο γιατί δεν ξέρουμε να τις εκτιμήσουμε.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Βρισκόμαστε στην εποχή ακριβώς που τα απλά πρόχειρα φορεματάκια έχουν την μεγαλύτερη επιτυχία, επιτυχία δικαιολογημένη άλλωστε.

Δροσερά και πρακτικά, φθηνά και κομψά, ελαφρά και βασταχτερά συγκεντρώνουν όλα τα προσόντα που απαιτεί ένα καλοκαιρινό φόρεμα.

Μολοντί η γραμμή τους και ο χρωματισμός τους είναι συνήθως νεανικός, ταιριάζουν σ' όλες τις ηλικίες και η χάρη ακριβώς που παρουσιάζουν τα σχέδια τους αναδεικνύει όλες τις ομοιότητες.

Στα φορεματάκια αυτά βλέπουμε όλες τις κοκέτες λεπτομέρειες που επικρατούν εφέτος: Έμπριμέ, σκωτσέζικα, βουλίσες, λουλουδάκια κ.τ.λ.

Βλέπουμε ως γαρνιτούρες ωραιότατους φιόγκους από σατέν, γραββάτες από όργκαντίνα, κεντημένα μοτίφ, κουμπιά, κορδόνια, λασέ, ζώνες με πουύκλα, γιακάδες κ.τ.λ.

Μανικάκια κοντά, ντεκολτέ μυτερά, στρογγυλά, καρρέ, συμπληρώνουν την καλοκαιρινή εμφάνιση των δροσερών αυτών τουαλεττών.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΖΙΛΕ

Άς μιλήσουμε σήμερα για τα ζιλέ: δηλαδή για την κινητή και ανοιχτόχρωμη γαρνιτούρα που μπορούμε να τοποθετήσουμε σ' ένα φόρεμα σε μία μπλουζα, στο άνοιγμα μίας ζακέτας, ενός μπολερό, ενός μαντώ ακόμη.

Με λίγο ύφασμα που σ'ας περίσσεψε, με λίγη δαντέλλα, κορδέλλα ή αντιρεντέ, έχετε τ' απαιτούμενα για το ζιλέ αυτό που μπορείτε να το κατασκευάσετε και μόνη σας αναλόγως του γούστου σας.

Παραθέτουμε παραπλεύρως μία εικόνα που θα σ'ας βοηθήσει στην κατασκευή του.

1. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τον λευκό πικέ που είναι πολύ της μόδας. Τίποτα δεν είναι πιο διακριτικό, πιο κομψό, πιο δροσερό από την αντίθεση ενός ζωηρού κι' ενός σκούρου χρωματισμού. Άς έπωφεληθούμε λοιπόν του νεωτερισμού αυτού για να δώσουμε σ' ένα ταγιέρ μαύρο ή μαρλιν τη δροσιά του λευκού. Το ζιλέ αυτό με την απλούστατη γραμμή γίνεται από λευκό πικέ, με μπάντες ίσιες στον λαιμό και στη μέση, των οποίων οι άκρες δένουν πίσω.

2. Βλέπουμε, έδω, το πατρών του ζιλέ και διαπιστώνουμε την απλότητα της κούπ και της έκτελέσεώς του. Γίνεται από σατέν, από λινό, από λεπτό λαϊνάξ με χρωματιστές βουλίσες κ.τ.λ. Δυο κορδέλλες γκρό-γκράιν στο χρώμα που έχουν οι βουλίσες αποτελούν τον γιακά και την ζώνη.

3. Τα ζιλέ λενζερί ταιριάζουν κυρίως στα φορέματα από λεπτό μεταξωτό ύφασμα ή από μουσελίνα. Σε μία μεταξωτή τουαλέττα μπλέ μαρλιν με λευκές βούλες, θα τοποθετήσουμε ένα ζιλέ λενζερί από λινό, ή όργκαντίνα, ή μουσελίνα, έργασμένο με πλί, με άγγλικό κέντημα, με ζούρ κ.τ.λ., τα οποία περιβάλλονται μ' ένα στενό πλισσέ που σχεδιάζει μία μπουντούρα. Μία κορδέλλα μεταξωτή λευκή ή μαρλιν περιβάλλει τον λαιμό και την μέση και σχηματίζει πίσω φιόγκο.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Για την βραδυή σας τουαλέττα τίποτα δεν είναι πιο κομψό από μία κάπα σάν χονδρό φιλέ που δένει στο λαιμό με μία κορδέλλα.

σελίδες



Για τα καλοκαιρινά βράδια ή πιο κατάλληλη τουαλέττα είναι ένα φόρεμα από όργκαντζά έμπριμέ με παπαρούνες.

Για γαρνιτούρες χρησιμοποιούνται πολλά «έκλαϊρ» χρωματιστά.

Ένα ευρύχωρο μαντώ από ραιγιόν ανδισμένη τοποθετείται επάνω από το μαγιώ.

Η κομπινάζον—κυλόττα είναι περίφημη για το σπόρ.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΦΡΥΔΙΑ

Οι βλεφαρίδες δεν είναι μόνιμες τρίχες, άλλ' ανανεούνται κάθε 3—5 μήνες, οι βλεφαρίδες δε του άνω βλεφάρου είναι όπως ξέρετε μακρύτερες και διπλάσιες σχεδόν σε αριθμό από τις άλλες συνήθως δε κυριότες προς τα άνω.

Όστε μην ανησυχίτε βλέποντας τις να αραίωσουν, και μη καταφεύγετε παρασυρόμενες από απατηλές ρεκλάμες, στη χρήση επικινδύνων φαρμάκων για την πύκνωσή των. Τα φάρμακα μόνο την καταστροφή των επιφέρουν και τον ερεθισμό, δίχως καμιά ωφέλεια.

Αν επιθυμείτε την καλή διατήρηση των βλεφαρίδων πρέπει να μεταχειρίζεστε ειδικά φάρμακα για να τις διατηρήτε μαλακές, και συγχρόνως και ε' αντισηψία.

Επίσης ν' αποφεύγετε για το μακιγιάζ ύγρες βαφές που σκληραίνουν και σπάζουν τις βλεφαρίδες και να μεταχειρίζεστε κραγιόνι. Το φάρμακο που συγκεντρώνει όλα τα προσόντα είναι το Τοποθαξέν Όφθαλμικό, το μόνον έγκεκριμένο και από το Ίατροσυνέδριο, για την αποτελεσματικότητα και την αγνότητά του: τις λιπαίνει, πυκνώνει και δίδει ένα γλυκό μαύρο χρωματισμό των άκρων των βλεφάρων. Έπίσης απόλυτα θεραπεία την βλεφαρίτιδα και τα κριθαράκια, λόγω της αντισηπτικής του ενεργείας.

Η χρήση του εύκολωτάτη: Κάθε βράδυ μ' ένα σπιρτόξυλο στο οποίο έχετε διπλώσει λίγο βαμβάκι βάψετε λίγη αλοιφή στις βλεφαρίδες και γενικώς στις άκρες των βλεφάρων.

Στα κριθαράκια βάψετε ένα παχύτερο στρώμα δυο φορές την ημέρα όπως και στη βλεφαρίτιδα. Είναι τελείως άβλαβές έστω κι' αν στάξει μέσα στο μάτι, αφού σε ώριμες παθήσεις, αλείφουν μ' αυτό και το έσωτερικόν των βλεφάρων. Στα φαρμακεία πρέπει να το ζητήτε Τοποθαξέν Όφθαλμικό διότι υπάρχει και σκέτο Τοποθαξέν.

Τέλος πρέπει να δίδετε μεγάλη προσοχή στο απαραίτητο μακιγιάζ των ματιών και προ πάντων ν' αποφεύγετε τα μουντζουρώματα. Να μακιγιαρσθε δε μ' απόλυτη ήσυχία και χωρίς βιασύνη γιατί το μακιγιάζ είναι το άπαντον της καλής εμφάνισης του

προσώπου.

Πριν χρωματίστε τις βλεφαρίδες και τα φρύδια, να τα δουρτίσετε με τις ειδικές δουρτσες. Να τα χρωματίζετε κατόπιν προτιμώντας πάντοτε το κραγιόνι από τα ύγρα φάρμακα.

Οι μελαχρινές θα χρησιμοποιήτε για τις βλεφαρίδες μεν κραγιόνι πολύ βαθύ απλό, που θα φαίνεται σαν μαύρο, για δε την έξω επιφάνεια όλου του άνω βλεφάρου καστανό χρώμα.

Το κάτω βλέφαρο μένει πάντοτε άδαφο, ε'δότετε χρωματίζεται.

Οι ξανθές την ημέρα θα βάφουν τις βλεφαρίδες των με κραγιόνι χρώματος ανοικτού καστανού, λίγο δε περισσότερο βαθύ για το βράδυ, την δε έξω επιφάνεια του άνω βλεφάρου πάντοτε με κραγιόνι χρώματος μπλέ ανοικτού.

Για την έξω επιφάνεια των βλεφάρων μπορείτε να χρησιμοποιήτε και πάστες των ίδιων χρωμάτων.

Τέλος συμπληρώνετε το μακιγιάζ, με ένα κραγιόνι χρώματος καστανού οι μελαχρινές, και ξανθού οι ξανθές, τονίζοντας το

σχέδιο των βλεφάρων στ' άκρα. Ν' αποφεύγετε και το βράδυ ακόμη τα χρώματα μπλέ άρζαν και το λουλακι.

Οι βλεφαρίδες δεν έχουν τόσο επίδραση στην ωραιότητα του ματιού όσο τα φρύδια. Είναι κι' αυτά ένα σπουδαίο συμπλήρωμα της γενικής ωραιότητας, όταν είναι καλά άνεπτυγμένα και πικνά.

Αυστυχώς έχει παρεξηγηθή τελευταία η αλήθεια αυτή, και οι κυρίες ξυρίζουν τα φρύδια των. Έπειδή μερικές έχουν τριχόπτωση των φρυδιών, άλλες άτακτα φρύδια και άλλων τα φρύδια ενώνονται στη ρίζα της μύτης, και παρουσιάζουν έτσι δυσάρεστη όψη έσθασαν μέχρι του αντίαισθητικού ξυρίσματος.

Και όταν μία φορά ξυρισθούν τα φρύδια θα εξακολουθούν να ξυρίζονται, γιατί πιά οι τρίχες, αν αφεθούν θα έχουν διαφόρους διευθύνσεις και μεγάλη σκληρότητα.

Γι' αυτό σ'ας συμβουλεύω, με τσιμπιδάκια μόνο ν' αφαιρήτε κάθε αντικανονική τρίχα, και όχι να μετασχηματίζετε το σχήμα των φρυδιών σας, όποτε άργότερα θ' αναγκασθήτε λόγω της σκληρότητας των νέων τριχών, να τα ξυρίζετε, παρουσιάζοντας έτσι μια όχι σόδαρά εμφάνιση.

Το παρακάτω φάρμακο υποβοηθεί την εκβλάστηση των φρυδιών και τα δυναμώνει. Μ' ένα δουρτσάκι τ' αλείφετε κάθε βράδυ έλαφρώς προς τη κατεύθυνσή των.

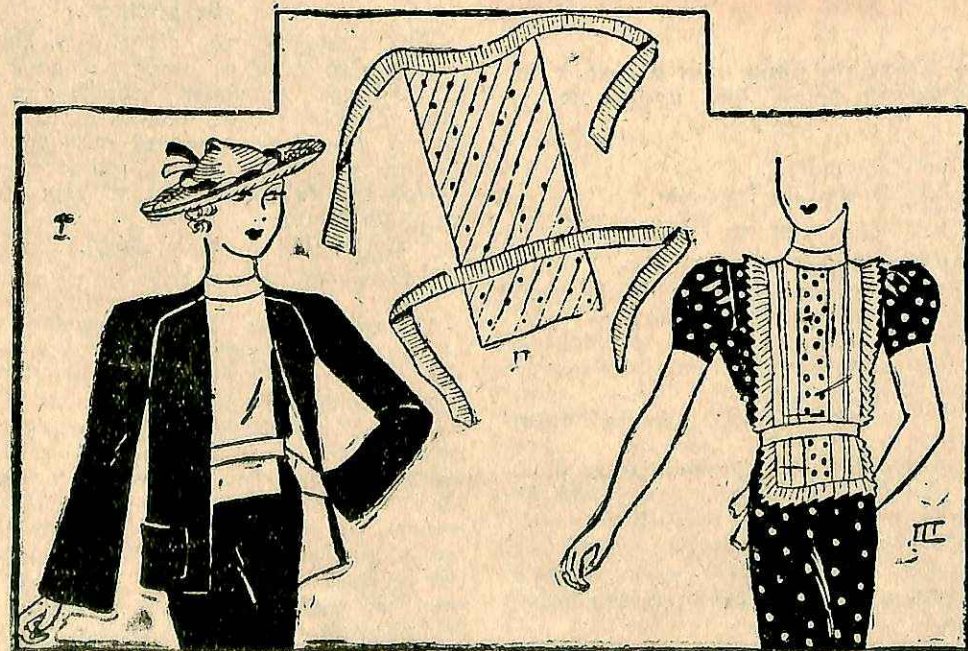
Glycerine	7 gr.
Alcool de roses	10 >
Eau de roses	10 >
Pilocarpine	2 >

Δερματολόγος Γ. ΛΑΔΑΣ

Στο προσεχές: Το Στόμα.



Γέσσερα κομψά και πρακτικά φορεματάκια: Το πρώτο γίνεται από πικέ με λευκό φόντο και βούλες μπλέ, κόκκινες ή μαύρες, και γαρνίζεται με πικέ μονόχρωμο.—Το δεύτερο είναι από λινό ανοιχτόχρωμο γαρνιρισμένο με πικέ λευκό.—Το τρίτο από πικέ επίσης ανοιχτόχρωμο, γαρνιρισμένο με μπιαί και κουμπιά.—Το τέταρτο από σκωτσέζικο πικέ με ζώνη δερματίνη



Τρία ωραιότατα ζιλέ, τα οποία μπορείτε να κατασκευάσετε μόνη σας, όπως νράφομε στο σχετικό άοθράνι παραπλεύρως.

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρᾶ 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνο: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξωμηνος »	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεσθε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το οποίο μ'ας γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από όσα δρίξουμε να έχουν ύπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθῇ ύπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή πότε έλάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ός γνωστόν, ή «Εβδομάς» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμμία χρηματική άμοιβή.

Αργύρη Διαμαντήν. Δεν μ'ας ικανοποίησε καθόλου «Της μοίρας ή απονιά...». Η άρχή γεμάτη κοινοτοπίας και το τέλος πολύ ξεκάφωτα γραμμένο. Π. Ρωμ. Δυστυχώς έμεις δεν βρίσκουμε καθόλου «αριστουργηματικό» το πεζό σας όπως μ'ας γράφετε. Πρώτα-πρώτα, κανείς πιά δεν μεταχειρίζεται την γλώσσα αυτή στην οποία το γράφατε. Έκτος αυτού έχει κι' ένα σωρό ασυναρτησίες και ασυναξίες. Δημοσιεύομε εδώ την άρχή του για να το δῆτε και μόνος σας:

«Ήτο έρατεινή (!) πρωία όταν ή προσφιλής μου Λευκή άνεχώρησεν της πατρίδος. Άλλοίμονον! Έπρεπε υπό των περιστάσεων να φύγη. Ένόμιζαν ότι ή οδύνη θα με συνέτριβε νεκρόν και ότι δεν ήδυνάμην να άνθέξω εις τόν θλιβερόν αυτόν χωρισμόν. Μοί έτεινε την άπαλήν της χείρα, δακρύ-

ουσα. Και έγώ ήσθανόμην τούς οφθαλμούς μου δακρυβρέκτους...».

Κατά την δικήν μας γνώμην είναι προτιμότερον να μην ξαναγράψετε πεζά αν έχετε σκοπό να γράψετε στη γλώσσα αυτή.

Τ. Α. Τό «Τώρα» δεν μπορούμε να το δημοσιεύσουμε. Έγκρίνεται το «Ξωτικό». Για τα βιβλία θα φροντίσωμε. Κώσταν Βασιλείου. Έγκρίνεται το «Πώς αλλάζουν» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά του. Αγνωστόν Π. Γ. Δεν μ'ας ικανοποίησε «Ο πατέρας του». Έκτος από μερικές φράσεις που είναι πραγματικά έπιτυχημένες, το σύνολο είναι άνώμαλα γραμμένο, λίγο στρυφνό. Από σās περιμένομε καλύτερα πράγματα. Αργύρη Διαμαντήν. Κοινότατο και χυλοειπωμένο το θέμα του «Πιά είσαι». Προσέχετε στην έκλογή των θεμάτων σας. Κίμωνα Δώλον. Έγκρίνεται το «Στό περιθώριο». Φώτιον Σταθόπουλον. Αφελέστατο και παιδιαστικό ως θέμα και άποτυχημένο ως εκτέλεσις. Δουλεύετε περισσότερο αυτά που γράφετε γιατί πολλές φράσεις σας δεν είναι καθόλου στρωτές. Γράφετε λ.χ. «Το πρόσωπό του μαζί με τα κασσάρα μαλλιά του έμοιαζε σόν τόν Έρμη του Πραξιτέλους... Διαβάστε λογοτεχνία. Παύλον Δημεριώτην. Όχι δημοσιεύσιμο δυστυχώς. Πολύ συνηθισμένο το θέμα του και όχι έντελώς στρωτό το γράψιμο. Μερικές όμως φράσεις του άρκετά καλογραμμένες δείχνουν ότι με περισσότερη προσοχή θα μπορούσατε να γράψετε καλύτερα. Αποφεύγετε κακόχρες λέξεις όπως «πλούτια, πληροφορήθηκα κλπ». Στο μέλλον γράφετε μόνο από την μιὰ πλευρά του χαρτιού. Χρήστον Μπαρμπουάνην. Δυστυχώς δεν είναι δημοσιεύσιμο το πεζό σας. Η φράση σας πολύ σχολιοτενής σε βαθμό που γίνεται κουραστική και γενικά το γράψιμό σας όχι στρωτό. Η γλώσσα που μεταχειρίζεστε μικτή. Στείλτε μας τίποτα συν-

τομώτερο και πύ στρωτά γραμμένο. Γράφετε όμως μόνο από την μιὰ πλευρά του χαρτιού. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Χρυσόυλαν, Ηράκλειον. Συμπλητικό το πεζό σας, όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Προσέχετε στην πρωτοτυπία των θεμάτων. Ρέαν Κάτη. Καλό το «Στά μάτια σου». Θα δημοσιευθῇ με τη σειρά του. Το άλλο πολύ κατώτερο. Έύαν. Μέτριο το πεζό σας. Έχει όμως μιὰ-δυό φράσεις άρκετά καλές. Στείλτε μας κάτι άλλο πύ προσημένο. Τάσον. Φαίνεται πως αυτή τη φορά τα γράφετε βιαστικά και δεν τα δουλεύετε όσο έπρεπε. Τα δύο πρώτα τετράστιχα της «Ανάμνησης» καλά. Το τρίτο όμως πολύ κατώτερο. Η «Εξομολόγησις» έσως γίνει δημοσιεύσιμη αν της κάνετε ένγενικό «χτένισμα». Ός θέμα πολύ συμπλητική. Άγιν Ρουσσόπουλον. Άποτυχημένα τα ποιήματά σας και έντελώς άτεχνα. Δημοσιεύομε εδώ το «Άγγελος είσαι» για να το άντιληφθῇτε και μόνος σας:

«Άγγελος είσαι τ' ούρανού
το όραμά σου στόν ύπνο που μου φέρνει
μιὰ εὐτυχία...

και κάθε πίκρα άπ' την καρδιά μου παίρνει...

Στης γλυκαυγῆς το χάραμά
σάν γέροντ της νύχτας το σκοτάδι
χάνεται τ' όραμά σου...
και γίνεται ή καρδιά μ' ένα ρημάδι.

Η θύμηση γλεντάει τα περασμένα
μ' άρμονικό σκοπό,
κι' ή καρδιά θλίβεται ώϊμένα!...
άχ... μόρια είναι γραφτό...

Κι' αν χάσω κι' από σένα την έλπίδα
θα σβύσω καθ' άγάπη και πατρίδα
και σένα έρμη' άκρογνάλλι της ψυχῆς μου
θα τραγουδήσω...

Άχ... γιατί-γιατί να σε γνωρίσω;...

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

με την τελευταίαν άπλουστάτην μέθοδον, την Brillantine CHARMINE
CHARMINE Α'. Διά τα μαύρα και καστανά μαλλιά.
CHARMINE Β'. Διά τα ξανθά.

Άναξωγογονεί το χρώμα των μαλλιών σας χωρίς να είναι θαφή και
έντός 10 το πολύ ήμερών έχετε το φυσικόν χρώμα της κόμης σας.
Μαύρα, Καστανά ή Ξανθά.

Καταργούνται πλέον τα έσπρα μαλλιά και δίδει χωρίς να θλάπη
καθόλου την ώραιότεραν στιλπνότητα. Έξαλείφει την πυτιρίδα και
σταματά την τριχόπτωσιν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικός Άντιπρόσωπος

Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10.

ΤΗΛΕΦ. 24742.

Άντώνην Θεοδωρίδην. Έγκρίνεται το «Πένθος» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά του. Το άλλο δεν μ'ας άρεσε. Κώσταν-Νάνον. Μερικές φράσεις του «Άδικα με ζητάς» άρκετά καλές. Οι περισσότερες όμως είναι γεμάτες κοινοτοπίας. Εξ αίτίας και του θέματος βέβαια. Γιώργον Παπαδάκην. Έγκρίνεται το «Πρέπει» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά του. Το άλλο δεν διορθώθηκε όσο έπρεπε. Σταμάτην Βαρθαροήγον. Δεν ολοκληρώνετε αυτό που θέλετε να πῆτε. Δεν δικαιολογῆτε το γιατί την έδιωξε. Φοίνικα. Το τελευταίο σας δεν μ'ας ικανοποίησε. Κοινότατο θέμα και προχειρογραφμένο γράψιμο. Μη διάζετε. Δ. Παντζόπουλον. Βρίσκομε κι' έμεις ότι... κατά λάθος μ'ας στείλατε το «Λάθος» γιατί και από άπόψεως ποιήσεως περί λάθους πρόκειται. Πολύ πρωτόλειο και άτεχνο. Το δημοσιεύομε εδώ για να το δῆτε και μόνος σας:

Έξήτσα τριανταφυλλιά
να φτιάξω περιβόλι
κι' απόσθησα ως πού να βρά
γιατ' εύρισκα τριβόλι.

Μιά μέρα όπου διάβαινα
άπ' ένα μονοπάτι

βήκα αυτή που πρόσθιεν
ίλο δροσιά γεμάτη.

Θες να σε πάρω κόρη μου
καλή τριανταφυλλιά μου
άπό το σπίτι σου αυτό
μέσα στην άγκαλιά μου;

Πάρε με μόνη μόνη της
για πάντα συντροφιά σου
είμαι καλή από μικρή
το ξέρει κι' ή καρδιά σου.

Την πήρα και την φύτεψα
μέσ' στην καρδιάς τόν κήπο
λερόνυχτα την πότιζα
εύθως σε κάθε κύπο.

Έπρόσθιεν ο άμοιρος
να ιδώ πότε θ' άνθισσῃ
άνταμοιβή στη θλίψη μου
το ξέρει κι' ή καρδιά σου.

Όλα τριγύρω μου μού φταίν
κι' ή κάθε της μιλιὰ
τί νάναι άργες αυτό;
δεν έχει γιατρεία;

Εδιάβαζα τα μάτια της
να εύρω κάποιο πάθος

ρωτώντας την με στεναγμό
πότε θα βγάλλῃ άνθος.

Σάν είδα πιά κι' απόσθησα
πως δεν θα βγάλλῃ άνθος
μονολογώ κι' έγώ συχνά
βάχαμα κάποιο λάθος.

Έκδόσεις

ΤΙ Μ' ΩΦΕΛΕΙ ΚΙ' ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ;

Άπό της παρελθούσης Παρασκευῆς, στην «Μάντρα» του Άττικ, ή δημοφιλέστατη ντιζέ Κάκια Μένδρη τραγουδά το ταγκό «ΤΙ Μ' ΩΦΕΛΕΙ ΚΙ' ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ;» με στίχους του συνεργάτου μας Πώλ Μενεστρέλ και μουσικήν Ζεό Φιλ.

☐ ☐
«ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ!»

Έκυκλοφόρησε το νέο ωραιότατο ταγκό «Σκότωσέ με» του κ. Θ. Παπαδοπούλου, του συνθέτου της μεγάλης έπιτυχίας «Θά σ' έκδικηθώ».

Εγχεύωμεθα όη
ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ
τεί θεραπεύονται...

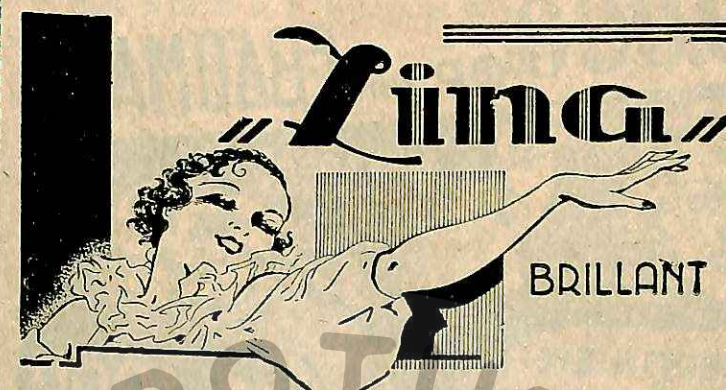
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

έδος ΠΕΙΡΑΙΩΣ 16
τηλέφ. 23434

ΑΤΕΛΙΕΡ
RIS
ΤΗΛΕΦ. 21.000

..Μιά γιά πάντα
μόνον δι' ολίγων
ένεσσεων του Ιατρού
Άλεξ. Κόμη
Άκαδημίας 70δ
τηλέφ. 28122

Vaccin de Staphylococcus
fermenté du
Dr. ALEX. KOMIS



ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΒΕΡΝΙΚΙ ΟΝΥΧΩΝ

Έχει εξαιρετικόν éelat και μοναδικήν ελαστικότητα.
Έξαπλούται ομοιόμορφως επί των ονύχων. Δεν κάνει γραμμές. Ξηραίνεται τάχιστα. Έχει μεγάλην διάρκεια και άντοχήν.

ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΝΥΧΙΑ

Παρακαταθήκη εις μεγάλην ποικιλίαν χρωματισμών εις βερνίκια άπλά και Perlés.

ΟΝΑΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΤΗΛ. 25-544.

"ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑ,"

(Συνέχεια από την σελίδα 11)

πασμένο. Πίσω, ένα τραπέζι όπου βρίσκονται ένας Έστυρωμένος κι' ένα κερί. Τρεις μαυροντυμένοι, με μάσκες στο πρόσωπο, τον χαιρετούν με σεβασμό.

—Σε νιώρ δόμ πάδρε, συγχωρήστε την συμπεριφορά μας. Πρέπει όμως ο τόπος καθώς και το όνομα εκείνης που θα πεθάνει να μείνουν άγνωστα σε σας!

—Πρόκειται, λοιπόν, για δολοφονία;

—Όχι: αλλά για θανατική εκτέλεση.

—Εγώ είμαι ο αδελφός της.

—Εγώ, ο πατέρας της!

—Εγώ ο σύζυγός της! Το έγκλημα

της είναι ότι άτιμάσε το όνομα μιας απ' τις πιο αρχοντικές οικογένειες του βασιλείου! Σκεφθήτε, πώς αν αρνηθήτε να την εξυπηρετήσετε... θα πεθάνει χωρίς την ύστατη παρηγοριά της θρησκείας.

Κι' ο ένας άγνωστος παραμερίζει το παραπέτασμα που σκέπαζε τον τοίχο: μέσα σε μια κοιλότητα—φρίκη!—ο παππας βλέπει το πρόσωπο μιας γυναίκας που φανερώνει απεριόριστη φρίκη! Η γυναίκα κάνει να μιλήσει... αλλά η γλώσσα της είναι κομμένη! "Όλο το κορμί της είναι θαμμένο μέσα στον τοίχο!"

Μάταια, ο παππας προσπαθεί να λογιкуύση τους αμαρτωλούς: δεν ακούει τίποτα.

Τότε, με χέρι που τρέμει της κάνει το σημείο του σταυρού.

—Αφένται αι άμαρτίαι έν όνόμα

τι του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος... 'Αμήν!...

—'Αμήν!... επαναλαμβάνουν όλοι.

Και μόλις ο Κουτίλο, ο προδότης υπηρέτης του μαρκησίου, έφυγε με τον παππά, οι τρεις ευγενείς φράσσουν όλωσ-διδόλου το άνοιγμα του τοίχου...

«Κατά την διάρκεια των άνασκαφών του πύργου της Τορρεβάδης, έν 'Ισπανία, εργάται ανέκαλυσαν τον σκελετό μιας νεαρής γυναίκας έντειχισμένης έντός ένός ύπογείου κελλίου. Ο χρόνος, της έντειχίσεως ύπολογίζεται είς ένα αιώνα περίπου. Σχολιάζεται ποικιλοτρόπως ή φρικιαστική αυτή άνακάλυψις. 'Ασφαλώς θα πρόκειται περί του έπιλόγου ένός δράματος ζηλοτυπίας είς την 'Ανδαλουσίαν...».

ΓΚΥ ΝΤΕΡΒΙΑ

Διατί Μερικοί Κινηματογραφικοί Άστέρες Κερδίζουν

100.000 ΦΡ. ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ



ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΜΟΝΟΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

λέγει ένας από τους καλλιτέχνους κινηματογραφικούς άστέρας:

«Σήμερα εις τα κινηματογραφικά άτελιέ ή κλασσική ώραίότης αξίζει 8 δολάρια την ημέρα, ή εύφυα 100 δολάρια την ημέρα, ή εύμορφη με έξυπνάδα και με δοσσερά χρώματα 1000 δολάρια την ημέρα. Τίποτε δεν καθιστά την έπιδερμίδα τόσο σκληρά, ξηρά και ρυτιδωμένη όσον οι ισχυροί και καυστικοί προβολείς με τους όποιους εργάζονται όλη την ημέρα οι κινηματογραφικοί άστέρες.

Οι καλλιτέχναι του κινηματογράφου έξώδυσαν όλοκληρούς περιουσίας διά πολυσυνθέτους θεραπείας εις τα "Ινστιτούτα Καλλονής, διά να ξανατονώσουν το πρόσωπό τους κ.τ.λ. Σήμερα δύναται να διατηρήσουν εις την έπιδερμίδα των την νεότητά διά μιας απλής περιποιήσεως σπι-

τι των. Το «Bios» άνακαλυφθέν από τον καθηγητή της Βιέννης Dr Stejskal είναι δραστικόν στοιχείον των ζώντων κυττάρων, περιέχεται εις την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφήν διά την έπιδερμίδα, χρώματος ρόζ. Χρησιμοποιουμένη τό βράδυ προτού κατακλιθήςτε, τρέφει και ξανανιώνει την έπιδερμίδα σας ένψ κοιμάστε. Αί ρυτίδες έξαλειφονται. Κάε γυναίκα δύναται εύκόλως να δείχνη 10 έως 15 χρόνια νεωτέρα έντός μερικόν εβδομάδων. Η Κρέμα της ημέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μη λιπαρά, μεταχειριζομένη διά την ημέρα άφαιρεί τα μαύρα στίγματα και τους διεσταλμένους πόρους, καθιστά την έπιδερμίδα φρέσκη λευκή και καθαρά. Καλά άποτελέσματα είναι ήγγυημένα άλλως τα χρήματά σας έπιστρέφονται,



ΑΝΤ/ΠΕΙΑ • ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ "ΑΛΜΑ" • ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 1
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΛΟΦΑΣ

Οι άπαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεός μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Χ. Χ. Χ. Η άπάντησή στην έπιστολή σας, στην στήλη του Γιατρού.

Λάουρα Ένταθα. Το «Μπρέν Σολέ» γάλα του κ. Λαδά θα τά θήτε στο έργαστήριό του Σόλωνος 40, αντί 100 δρχ. Η άλοιφή Τοποβαξέν 'Οφθαλμική για τις βλεφαρίδες πωλείται στα κεντρικά φαρμακεία αντί 15 δρχ. τό σοληόριον.

Σουζάνα. Έφ' όσον είσθε έδώ κι' έπιθυμείτε τα καλλυντικά του κ. Λαδά, του συνέστησα να σας εξετάση άπολύτως δωρεάν και να σας καθδηγήση σ' ότι πρέπει. Τις κρίμες πρέπει να τις άποφεύγετε έφ' όσον έχετε τάσιν υπερχρωσσεως, και να μεταχειρίζεσθε τροποποιημένα γάλακτα του δέματός. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8. Να του πήτε τό ψευδώνυμό σας. Πονεμένη Ψυχούλα. Πρώτα πρέ-

πει να μαλακώση τό δέμα σας και κατόπι να μου γράψετε για τους λειόδες. Να πλύνετε μόνο με χλιαρό νερό και μ' άραιότατο χαμομήλονερο. Το χαμομήλονερο να τό χρησιμοποιήτε με βαμβάκι. Δυό φορές την εβδομάδα με καλοχτυπημένο άσπράδι ν' άλείφετε τό πρόσωπο και σ' ένα τέταρτο να τό καθαρίζετε με βαμβάκι και ζεστό νερό. Κρέμα την λιπαρή μορφή της Χαρέμ.

Η άνθεμον. Αυτά τα σπυράκια μου φαίνονται μάλλον ότι είναι άναφυλακτικά φαινόμενα. Πάντως έφ' όσον είναι ξηρό τό δέμα σας, με τό άγγουρόνερο θα στεγνώνη άκόμη περισσότερο. Η βαζελίνη που δάξετε στο πρόσωπο εύνοεί την άνάπτυξη των σπυριών, έφ' συγχρόνως καταστρέφει τό δέμα. Για να σας εξυπηρετήσω συνέστησα τον κ. Λαδά να σας εξετάση άπολύτως δωρεάν. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8. Να του πήτε τό ψευδώνυμό σας.

Η άδελφή μου κι' έγώ: Να πλύνετε με χλιαρό νερό, χωρίς σαπούνι. Δυό φορές την εβδομάδα την μεν μια φορά καλοχτυπημένο άσπράδι, την δε άλλη φορά κρόκο αυγού. Μετά ¼ της ώρας να τό βγάξετε με βαμβάκι, και ζεστό νερό. Τρεις φορές την εβδομάδα να πλύνετε τό πρόσωπό σας με βαμβάκι και άραιότατο χαμομήλονε-

ρο. Κρέμα προ της πούδρας αττήν που σας γράφω παρακάτω, αλλά δεν πρέπει να δάξετε όποσδήποτε κι' όποσδήποτε άλλη κρέμα, στη μύτη σας, παρά μόνο μετά τό άπλωμα στο πρόσωπο, μ' ότι υπολείμματα έχουν μείνει στα δάκτυλά σας περνάτε έλαφρώς τη μύτη σας 2—3 φορές από έπάνω προς τό κάτω.

Eau de roses	25 gr.
Suc de bulbe de lis	5 "
Cire blanche	7 "
Teint. de benjoin	2,50 "
Alun pulverisé	1,50 "

Έπάνω στις λειχήνες να δάξετε μόνον λίγη από την έξής άλοιφή.

Vaseline	20 gr.
Lanoline	10 "
Oxyde de zinc	0,50 cent.

Κι' ή άδελφή σας την ίδια ταπτική γιατί κι' αυτής τό δέμα είναι ξηρό. Δεν έχει σχέση ή μύτη είναι λιπαρά. Τις πανάδες να τις περνά μ' ένα βαμβάκι τρίβοντας έλαφρώς με την έξής λοσιόν που θα κάνη εκείνη τη στιγμή: Μισό κουταλάκι του καφέ λομόνι, μισό δέυξενε, και ένα μισόν της σόδας

Μην παίζετε με τον Ήλιο.

Ο ήλιος είναι φάρμακο. Γι' αυτό και θέλει προσοχή. Χαρείτε τον ήλιο, τώρα τό καλοκαίρι, που θα σας χαρίσει υγεία, προφυλαχθείτε όμως από την ήλιαση, τά ήλιοκάματα και τις υπερχρωμές. Για ν' άποκτήσετε τό ωραίο μελαψό χρώμα της άκρογιάλις και γενικώς της έξοχής χωρίς έγκαύματα, ήλιοκάματα και πυρετούς, συμβουλευθείτε την ACADEMIE DE BEAUTE MME KETTY, 'Αθήναι, Έρμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες και Λοσιόν ειδίκες: Για την έξοχή (τό βουγό, τ' άκρογιάλι), τά σπόρ, τις ήλιοθεραπείες και για θεραπεία των ήλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!



ΑΓΟΡΑΖΟ γραμματόσημα του έναντι είδους μόνον. Τα προτιμώ επί των φακέλλων. Είμαι έρασιτέχνης και δίνω τάς καλλιτέρας τιμάς.

Γράψατε: Δ. ΜΑΡΙΟ

Γραμματοθυρίδα 148, 'Αθήνας.



KYPIES MOY

Νά τι έπαθε... Θέλησε την οικονομία! Δεν έκαμε καλή έκλογή του κομμωτού που θα έμπιστεύετο τό πολυτιμότερό της στόλισμα:

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ

Για να κάμη μια μικρή οικονομία δεν έλαβε όπ' όψει της: ΤΙ ΦΑΡΜΑΚΑ.— ΤΙ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ.— ΤΙ ΤΕΧΝΗΝ.— ΤΙ ΠΕΙΡΑΝ θα διέδετε ό έκτελεστής της Περμανάντ της.

Γι' αυτό, και για να μην ύπάρξουν εις τό μέλλον κυρίαί, οι όποιαι διά την έλαχίστην οικονομίαν μπορούν να παραδώσουν στον πρώτον τυχόντα τά μαλλιά των, γι' αυτό ό ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ, ό πρώτος που έφερε την Περμανάντ στην Έλλάδα, ό διαθέτων της τελευταίας λέξιν εις τελειότητα μηχανημάτων, ό μόνος ό όποιος μεταχειρίζεται φάρμακα τό ό περιφήμου οίκου BOU-LARD & GALLIOT 117, Rue Reaumur Paris, 117 υποδίδας την τιμήν της Περμανάντ από 150 εις 100 δραχμάς άνευ άλλης επίβαρύνσεως.

Η τελευταία Περμανάντ εις την μικροτέραν τιμήν.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37...ΣΤΘΑ ΔΗΜ.ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ 23.208

γάλα αδραστο νοσά.

Τζέννη Θεσ/νίκη. Για ν' αδυνατί-
σετε στην πλάτη θα κάνετε την εξής κούρα:
Θα σαπουνίζετε εν πρώτοις το μέρος με
χλιαρό νερό και μετά, αφού σκουπισθήτε, θα
παίρνουν λίγο από την κάτω πιμάδα και θα
σας κάνουν ένα γερό κυλιότερο μασάζ.
Κατόπιν σκεπάζετε το μέρος με μία φανέλλα
και αναπαύεστε επί δυο ώρες. Με 20 τέτοιες
εφαρμογές θα εξαλειφθή το τοπικό λίπος.
Όσον αφορά το στήθος χρειάζονται τα είδη α-
δρομονοθεραπευτικά καταπότια και ειδική
κούρα, δια τα οποία γράφετε απ' ευθείας
στον κ. Αδα.

Κεφαλληνιτοπούλα. Έχω άπαν-
τήσει ποδο πολλού καιρού στο κεφαλληνιτά-
κι, ακριβώς δε είς ό,τι μου ρωτάτε τώρα.
Μήπως είναι σύμπτωση; Λοιπόν έπαναλαμ-
βάω. Να πένεσθε με κρύο νερό πάντως
δχι πριγασίσι. Κατόπιν μ' ένα βαμβάκι
βουτηγμένο στην λουιδν που θα σας γράψω
να περνάτε όλο το πρόσωπο, λίγο έντονότερα

τά σπυράκια και τα μπιμπίκια. Την λουιδν
θ' αρχίσετε να τη μεταχειρίζεσθε στην αρχή
αραιωμένη δηλ. ένα τέταρτο οακοπότηρου
φάρμακο και 3/4 νερού. Σιγά-σιγά θα βύζε-
τε περισσότερο φάρμακο και λιγώτερο νερό,
έως ότου σ' ένα μήνα να τη μεταχειρίζεσθε
αυτούσια.

Alcool camphré 30 gr.
Teint de benjoin 15 >
Eau de cologne 60 >

Να μη μεταχειρίζεσθε επί 45 ημέρας κρέ-
μες, αλλά μόνον πούδρα. Πρό της πούδρας
θα βάψετε την εξής λουιδν.

Eau de fleurs d' oranger 125 gr.
Glycerine 2,50 >
Teint de benjoin 5 >

Δυο φορές την εβδομάδα κρόκο κτυπημέ-
νο αυγού, τον οποίο ν' αφαιρέσετε μετά ¼ με
βαμβάκι και ξεστό νερό. Μετά 45 ημέρες
ξαναγράψτε μου.

Εύγνωμονοῦσα φίλη Λάρι-
σα. Πρώτα-πρώτα ποτέ να μη βάψετε πομά-
δα στη μύτη, οποιαδήποτε άλλ' αφού έχετε
τελειώσει το μασάζ του προσώπου, τότε μ'
ό,τι υπολείμματα πομάδας έχουν μείνει στα
δάκτυλά σας, να περνάτε από πάνω προς τα
κάτω, ελαφρά τη μύτη 3—4 φορές. Τα αύ-
γά καλά. Πρό της πούδρας την εξής λουιδν.

Eau de fleurs d' oranger 125 gr.
Glycerine 2,50 >
Teint de benjoin 5 >

Ό,τιδήποτε πομάδα κι' αν μεταχειρίζεσθε
νάιναι Βάνισιγκ μορφής δηλ. όχι λιπαράς. Για
το ξεμακιγιάρισμα φάρμακο δεν θα μπορη-
τή να φτιάξετε εκεί, άλλωστε είναι ακριβό
και σεις μου γράφετε ότι...Συνεπώς;

Άθηνάϊον-Έπαρχιώτην. Με ύ-
πομονή κι' επιμονή να τρίβετε πρωί-βράδυ
τις ρίζες των μαλλιών με το εξής φάρμακο:

Κολώνια
Εξαιρετικής ποιότητας
ΠΑΝΟ ΜΑΡΙΝΟΠΟΛΟ
Όμόνοια - Αθήναι

ΚΑΛΤΣΕΣ
VICTORIA



ΑΛΜΑ

Ιατηρήσατε την δροσερότητα
της επιδερμίδος σας

Τα μπιμπίκια, οι λειχήνες, οι πανάδες, τα μαύ-
ρα στίγματα και άλλα μειονεκτήματα του
προσώπου δύνανται εύκολως να εξαλειφθούν
με Κρέμα, Πούδρα Hug. Guerlain Paris.

AIMÉE
HUG. GUERLAIN
PARIS

Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Τηλέφωνον 21-638

Eau distillée de melilot 100 gr.
Eau de cologne 20 >
Carbonate de soude 10 >
Saponine 3 >

Θα έχετε μετά τρίμηνο χρήση άριστα &
ποτελέσματα.

Χαρά Ρηγ. Σας εύχαριστώ για τα κα-
λά σας λόγια. Μέσα στο μπάνιο θα κάνετε
χρήση την εξής κολιδρέμ, αδιάφορο αν το
πρόσωπο είναι λιπαρό ή ξηρό.

Huile d' amandes 25 gr.
Cire blanche 5 >
Blanc de baleine 5 >
Eau de roses 1 >
Teint de benjoin 3 >
Teint d'ambre ή Neroli 1 >

Μου γράφετε για διαίτα, ενώ συγχρόνως
μου γράφετε πως πίνετε τόσο κρασί, που
στην ηλικία σας θεωρείται κατάχρηση. Δεν
υπάρχει χειρότερο πράγμα για την καταστρο-
φή του δέγματος όσο και για τη παχυσαρ-
κία. Έφ' όσον δεν άντέχετε σε διαίτα, ν'
αποφεύγετε τα άμυλκά, τα ψωμιά, τα πολ-
λά νερά, και ιδίως τα διάφορα γλυκά και τα
πιφούρα. Μη κάνετε χρήση άπισχναντικών
φαρμάκων διότι θα μετανοήσετε και θάναι
τότε πολύ άργά.

ΛΟΡΑ



Με 16
Persil
εξαοφαιζετε
ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ
ξερμούραδιν
αποχρυσωμένη
απαλόφρονη
μαυροδονία
μαυροδονία

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δι-
καιούται να ζητήσει δι' επιστολής άπεν-
θυνόμενος εις τα γραφεία μας με την ση-
μείωσιν: «Διά τον Ιατρόν», οιαδήποτε
ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστα-
τος και να περιγράφη λεπτομερώς τας έκ-
δηλώσεις του νοσήματός του. Οι αναγνώ-
σται, οι επιθυμούντες ιδιαίτερα δι' επι-
στολής απάντησιν, ας γράφουν έσωκλει-
οντες και δρ. 50 εις το Ιατρείον του,
Άγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρή. Έ-
κει δέχεται καθ' εκάστην αλήν Κυριακής
6—7 μ. μ.

Χ. Χ. Χ. Με αυτά τα λίγα που μου γρά-
φετε είναι τελείως αδύνατο να χαρακτηρίσω
την πάθησή σας, πάντως έφ' όσον ό πυρετός
είναι τόσο χαμηλός ή κατάσταση δεν μπο-
ρεί να έμπνέη άνησυχίας. Χρειάζεται μία
καλή άνάπαυση, ένας καλός-σιτισμός, όλα δε
θα ύποχωρήσουν. Επίσης καλό θάτανε να
κάμετε και μερικές ένδομυϊκές ένεσεις
Κάλτσιουμ Γλυκοινάτ, μία μέραν
παρ' ημέρας. Τέλος θα πάρετε σύμφωνα με
την οδηγίαν τους και κομπριμέ Φυτίνης
Σίμπα. Να έχετε δε ύπ' όψη σας ότι τον
σπουδαιότερο ρόλο στη προκειμένη περίπτω-
ση παίζει ή άνάπαυση. Ό περίπατος δεν πρό-
πει να διαρκή περισσότερο από 1½ ώρα την
ημέρα: τρία τέταρτα το πρωί και τρία τέ-
ταρτα το βράδυ.

Θερμόαιμον. Ασφαλώς ή πρώτη
σας επιστολή θα χάθηκε διαφορετικά δεν έ-
ξηγείται. Ζητάτε από μένα συμβουλή για
ένα πράγμα που είναι τόσο λεπτό, ώστε να
θρίσκαμαι, μεταξυ σφύρας και άκμονος, να
μην ξέρω δηλ. τι να σας συμβουλευσω. Ό-
πωςόποτε, δυο κακών προκειμένων το μη
χειρόν βέλτιον. Μπορεί λοιπόν να εξακο-

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όλα τα καλοκαιρινά ύφασματα εις Με-
ταξωτά, Έμποριέ και Βαμβακερά εις πλου-
σίαν συλλογήν παρέλαβε το Κατάστημα
«ΑΚΡΟΠΟΛ» και πωλεί με τας πλέον χα-
μηλάς τιμάς.

Μερικά είδη με τας τιμάς των:
ΤΜΗΜΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ Δρχ.
Λινά έμποριέ δια πλάξ 25—30
Λινά έμποριέ μονόχρωμα 15
ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ Δρχ.
Φλέρ-Κοτόν, άμετάβλητα 12
Μουσουλινέτ 14
Βουαλαξ μοντέρνα, διπλόφραδα 20
Κρέπ Κλονέ 25
Φλέρ Ίταμιν 14
Κρέπ-ντέ-σιν άσπροροούχων και φορε-
μάτων 48

Κρέπ Μαροκαίν Έξτρα-Έξτρα. 100
Κρέπ σατέν, Έξτρα-Έξτρα 100
Κουμυλάρικα, από δραχμάς 50
Σεμιζιέ, από δραχμάς 70
Εις τα Έμποριέ έχονεν την πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν από δραχ. 75—85—100 κ.λ.π.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ
Κάλτσες βαμβακερές από δραχ. 20, 30,
40, 50 κ.λ.π.

Κάλτσες μεταξωτές από δραχ. 55, 65, 75,
85, 100. Και την ύπεροχνη λεπτήν μεταξω-
τήν «ΑΛΜΑ» με δραχ. 135.

Σημ.—Οικογενειακά, προς το συμφέ-
ρον σας συνιστάτε εις τας Κυρίες και Δεσ-
ποινίδας εις κάθε άγοράν να προτιμούν το
Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ», Έξου 18Α.
Προσοχή εις την ακριβή διεύθυνσιν μας.

λουθήση αυτή ή ιστορία άλλα όσον το δυ-
νατό κατ' άραιότερα διαστήματα. Κάμετε με-
ρικά ντους, ει δυνατόν και δυο την ημέρα, ά-
πό δε το κάτωθι φάρμακο θα παίρνετε 60
σταγόνες ήμερησίως, 30 το πρωί και 30 το
βράδυ.

Teint de Valeriane 30 gr.

Δυστυχισμένην Νέαν Άλε-
ξάνδρεια. Έχετε όλο το δίκιο με το
μέρος σας και πολύ σωστά ζητάτε να απαλ-
λαγήτε απ' αυτόν τον έφιάλητη που σας θα-
σανίζει. Βέβαια πολλά πράγματα δεν πρό-
πει να περιμένετε, πάντως όμως ή κατάστα-
ση θα καλλίτερεση και έπειτα σιγά-σιγά
δια της ύπομονής και έπιμονής θα καλλιτε-
ρεύση ακόμη περισσότερον. Το φάρμακο
που θα χρησιμοποιήσετε είναι το Προζινόν
Σέριγκ, ταμπλέτες των 1000 μ. (2 κυτία).
Θα το πάρετε σύμφωνα με την οδηγίαν που
το συνοδεύει. Επίσης από το κάτωθι φάρ-
μακο θα παίρνετε δυο κουτάλια σούπας την
ημέρα στο μέσο του φαγητού.

Bromure de sodium) à à
Bromure de potassium) 7 gr.
Valeriane teint. 5 >
Chloral 3 >
Sirop de Menthe 80 >
Eau 200 >

Φίλον «Εβδομάδος» Ναύπλι-
ον. Όσα έπεσαν δυστυχώς έπεσαν και δεν
πρόκειται να ξαναβγούν. Σας γράφω ένα
φάρμακο με το οποίο κάθε πρωί θα βάψετε
λίγο πάνω σένα βαμβάκι, αφού προηγουμέ-
νως άναταράξετε το μπουκαλί και μ' αυτό
θα τρίβετε καλά τις ρίζες των μαλλιών σας.
Επίσης να αποφεύγετε το συχνό λούσιμο
δχι περισσότερον από δυο φορές την εβδο-
μάδα.

Alcool pur 150 gr.
Resorcine 5 >
Acide salicylique 1 >
Teint de quinquina) à à
de Cassia) 15 >
Benjoin) 5 >
Chlor. de quinine 2 >
Huile de ricin 2 >

Μία μικροϋλαν 16 χρόνων. Έ-
χετε απόλυτα δίκιο να ζηλεύετε την φίλη
σας γιατί πραγματικά πολυκαύει αυτό το χά-
ρισμα εκείνης που το έχουν, δυστυχώς όμως
είναι φύσει αδύνατο να τα φτιάξη κανείς
μεγάλα όσο τα θέλει, πάντως αν κάμετε αύ-
τό που σας γράφω ασφαλώς θα αυξηθή το
μέγεθός των. Όχι όμως και σε μεγάλο θα-
μμό. Θα πάρετε λίγο ρετσινόλαδο από το
φαρμακείο σας και κάθε βράδυ προτού κοι-
μηθήτε θα παίρνετε ένα σπρίτσο πάνω στο
όποιον θα τυλίγετε λίγο βαμβάκι και θα το
βουτάτε στο μπουκαλί με το ρετσινόλαδο.
Έπειτα θα περνάτε ελαφρά το μέρος εκείνο.

Άπελιτισμένην Χ. Θεσ/νίκη.ν.
Όλόκληρο γράμμα για επιστρέψετε σε για-
τρούς, για ακτινογραφίες και για θεραπείες.
Για διάγνωση, όμως, ούτε λέξη! Τότε τί
φταίν οι γιατροί; Φταίτε αποκλειστικά και
μόνον οεις, γιατί αφήσατε τον εαυτό σας
να τον παρασύρη ή ιδέα μιας άσφαστείας
που κατά την γνώμη μου δεν ύπάρχει. Πολύ
καλά δε σας ειπε ό γιατρός σας τερμασθενι-
κά. Είναι άνάγκη όμως να ρυθμισθή ή κα-
τάστασή σας γιατί αλλιώς θα έπιφέρει ήρε-
μία και στο άλλο σύστημα.

Θα κάμετε λοιπόν μερικές ένεσεις Στρυ-
χνίνης και ταυτοχρόνως θα παίρνετε και
τα κάτωθι κομπριμέ έναλλάξ τρία ήμερησίως
καθώς και τα άλλα κομπριμέ καθημερινώς.
Τέλος από το ύγρο θα παίρνετε δυο κουτα-
λιές της σούπας την ημέρα στο μέσον

φαγητού.

- 1) Άνδροστέιν Σίμπα κυτία 3.
- 2) Ύοχυμβίν Σπίγγελ κυτία 3.
- 3) Φυτίνη Σίμπα κυτία 2.

4) Bromure de sodium) à à
Bromure de potassium) 7 gr.
Chloral) à à
Teint. Valeriane 4 >
Sirop de Menthe 80 >
Eau 220 >

Μετά παρέλευσιν μηνός μου ξαναγράφετε.
Τελιμμένην ύπαρξιν. Όμολο-
γώ ότι ή έρώτησή σας με κατέπληξε. Έφθά-
σατε σ' αυτή την ηλικία και δεν καταλάβα-
τε ότι δεν είσθε ή μόνη που δεν έχει αυτό
ένψ όλες οι γνωστές σας το έχουν. Δεν ξε-
ρετε ότι το κυριώτερο πράγμα για μια γυ-
ναίκα είναι αυτό; Σας τονίζω τώρα ότι εί-
ναι άπόλυτος άνάγκη να ύποβληθήτε σε थे-
ραπεία με τις ένεσεις που σας γράφω. Ό-
σον άφορά τα λουτρά ίσως ώφελήσουν και
αυτά. Πάντως εκείνο που επιβάλλεται είναι
ή θεραπεία, γιατί έχετε τελείαν άνεπαρκείαν
των ώοθηκών και με τα λουτρά δεν θγαίνει
τίποτε το θετικόν. Έκτός των ένεσεων θα
πάρετε και τα κομπριμέ που σας γράφω,
αφού τελειώσουν οι ένεσεις:

- 1) Ένεσεις:

Progynon oleosum Schering
de 50.000 μ. Boîte No 3

- 2) Κομπριμέ:

Tabl. Progynon Schering
de 1.000 μ. Boîte No 3

Λουλουδι του άγροῦ. Καλόν θα ή-
το στα τόσα που γράφατε να προσθέτατε έ-
στω και μια διάγνωση του ένός εκ των τριών
γιατροών, αφού όμως δεν το σκεφθήκατε τί
να γίνη.

Λοιπόν, ή κατάσταση σας αυτή δεν είναι
τίποτ' άλλο από μια άπλή ύστερία με μόνην
την διαφοράν ότι στην προκειμένη περίπτω-
ση είναι μεγαλειότερα έντάσεως. Η μόνη
θεραπεία δηλαδή εκείνη με την οποία θα έ-
πιτύχετε τα 80% της βελτιώσεως είναι ά-
σφαλώς ό γάμος. Βέβαια στην περίπτωση
σας χρειάζεται και μια προκαταρκτική थे-
ραπεία που θα στηρηθή κυρίως στις ένεσεις
Στρυχνίνης και Κάλτσιουμ Γλυκο-

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργός Όδοντίατρος

Διπλ. Έθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Δέχεται 9—1 π. μ. 3—7 μ. μ.

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ-
ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ**

Ριζική, άνώδυνη και άνευ ούδε-
μιάς θλάσης του δέρματος άφαι-
ρεσις των τριχών επιτυχόνεται
μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλα-
σιών με το τελευταίο μηχανημα
διαθερμιάς υπό ειδικού Ιατροῦ:
όδδς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος
Φιλελλήνων) 4—7½ μ. μ.

τηλεφ. 27.420

νά τ, 20 από το κάθε είδος. Τη μετ'έπειτα μέρα θα κάνετε την μια και την επομένη την άλλη. Οι ενέσεις Κάλτσιου μ θα γίνουν χωρίς άλλο ένδοφλεβίως. Τέλος θα κάμψετε το κάτω φάρμακο από το οποίο θα παίρνετε δύο κουταλιές σούπας την ημέρα στο μέσον του φαγητού. Πρέπει δὲ νὰ εἰσθε ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι ἡ κατάσταση ὁπωσδήποτε θὰ βελτιωθῇ ἐπίσης καλὰ εἶναι καὶ τὰ ντοῦς.

Bromure de sodium	) 4 a
Bromure de potassium	) 7 gr.
Chloral	) 4 a
Teint. Valeriane	) 4 gr.
Sirap de Menthe	80
Eau	220

Ἄτυχῃ ἀδύνατο. Ἐφ' ὅσον εἰσθε ὅσον δύσκολος σὰς ἐνέσεις τότε πάρτε Φυτίνη Σίμπα καὶ αὐτὴ θὰ σὰς δώσῃ ὁπωσδήποτε λίγο θάρρος. Ἀλλωστε, μοῦ γράφετε ὅτι 2 ἕως 3 κιλά σὰς ἀρκοῦν τώρα ὥστε πάρτε τὴν. Ἐπὶ πλέον θὰ σὰς ξεκουράσῃ καὶ πνευματικῶς διότι ἡ Φυτίνη εἶναι κυρίως τὸ φάρμακον τῶν κουρασμένων διανοητικῶς.

Πολυπαθῆ. Ἀσφαλῶς πρόκειται περὶ ἐκζέματος γι' αὐτὸ καλὸν θὰ ἦταν νὰ κάμψετε μερικὰ λουτρά Ὑπάρτης. Ἀν δὲ εἶναι ἀδύνατο νὰ πάτε διὰ διαφόρους λόγους τότε πάρτε Λαμβέργη καὶ κάμψτε τὰ ἔδω. Εἶναι τὸ ἴδιο καὶ θὰ σὰς στοιχίσουν καὶ πολὺ ὀλιγώτερα. Πάντως ἡ θεραπεία τοῦ σὰς ἔκαμε ὁ γιατρός ἦταν ἀκριβῶς ἐκείνη ποὺ ἐνδείκνυτο ἕως ὅτου ὁμοῦς κάμψετε τὰ λουτρά καλὸν εἶναι νὰ πάρτε καὶ τὴν ἀλοιφὴν Δερμοαντόλ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν τῆς τῆν

χορηγοποιήτε. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, τὰ καρυκεύματα καθὼς καὶ τὸ κρέας. Ἀν τυχὸν δὲ καὶ σὲ μερικὰ μέρη γίνονται φουσάδες ποὺ νὰ περιέχουν πύον τότε καλὸν εἶναι νὰ κάμψετε μιὰ σειρὰ ἐμβολίων ἀντισταφυλοκοκκικῶν Ἀλεξάνδρου Κόμη, γιὰτι πολλὰς φορές ἡ κατάσταση αὐτὴ περιπλέκεται μὲ σταφυλοκοκκόν. Τέλος πρὶν τὴν ἀλοιφὴν δάψετε ἀπὸ τὸ παρακάτω ὑγρὸν ὅπου πέσῃ τὸ φάρμακο μαυρίζει καὶ νὰ τὸ ἔχετε σὲ σκοτεινὸ μέρος γιὰτι χαλὰ.

Nitrate d'argent 4% 25 gr.

Γ. Σ. Η. Ἡ κατάσταση αὐτὴ εἶναι βέβαια ἀποτέλεσμα τῆς πρωτίνης σὰς ζωῆς. Τώρα εἶναι εὐκόλο νὰ ἐπανακτῆτε ὅτι χάσατε μὲ μόνην τὴν διαφορὰ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποβληθῇτε σὲ θεραπεία εἰδικὴ τῆς τῆς τοῦλάχιστο. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ κάμψετε τελείαν ἀποχήν ἀλλὰ οὐ καὶ κατάχρησιν. Λοιπὸν θὰ πάρτε τὴν ἐνέσεις ποὺ σὰς γράφω παρακάτω καὶ θὰ κάμψετε τὴν μίαν μέρα τὸ ἓνα εἶδος καὶ τὴν ἄλλη τὸ ἄλλο. Ἀν γιὰ διαφόρους λόγους εἶναι δύσκολο νὰ κάμψετε τὴν ἐνέσεις ποὺ πάντως εἶναι προτιμότερες, τότε θὰ πάρτε τὸ φάρμακο εἰς κομπομὲ. Θὰ παίρνετε τοιαύτην ἡμέρα πάλιν ἐναλλάξ καὶ ἐπὶ πλέον θὰ πάρετε καὶ κάτι κομπομὲ, αὐτὰ καθημερινῶς.

- 1) Ἀνδροστίνη Σίμπα κυτὰ 3.
- 2) Ὑοχιμβίνη Σπίγγελ κυτὰ 3.
- 3) Φυτίνη Σίμπα κυτὰ 2.

Ἡ ἐνέσεις Ἀνδροστίνης καὶ Ὑοχιμβίνης κυτὰ 2.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΧΟΛΗ ΣΑΛΒΑΝΟΥ

περιλαμβάνουσα τελειότατον

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ὁδ. Βικτωρος Οὐγκώ 40, τηλ. 20-051

Οἱ νέοι κανονισμοὶ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου καὶ τοῦ οἰκοτροφείου ἀποστέλλονται τῷ αἰτούντι.

«ΦΟΙΝΙΞ»

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

χειρουργὸς ὁδοντίατρος

Ἐπιμελητὴς Πολυκλινικῆς

Ἀθηνῶν

Δέχεται

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65 - 3 - 8.

ΤΗΛ. 31463

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

I. M. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἐκτίμων RONGTEN Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΕΛΑΦΡΟΙ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ. - ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ
ΣΑΝ ΓΑΝΤΙ. - ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΑ ΚΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ ΕΙΝΕ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΑ
ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗ-
ΜΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

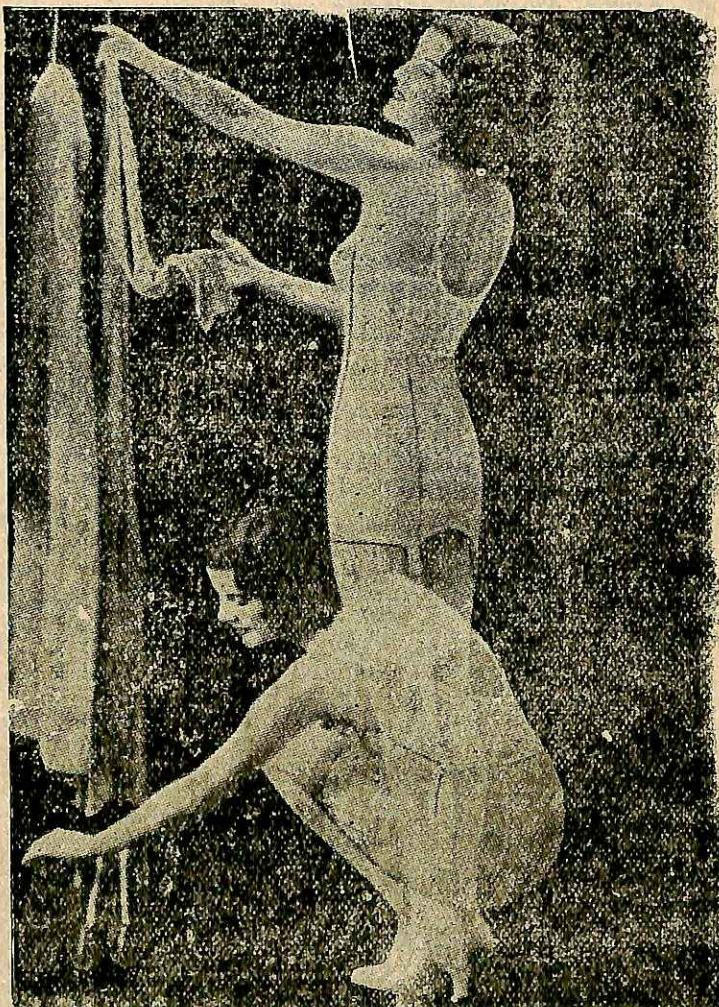
ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΟΙΚΟΥ
BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΔΙΑ ΠΤΩΣΙΝ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΝ, ΚΑΠ. ΕΙΔΙ-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΡΤΙΟΝ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

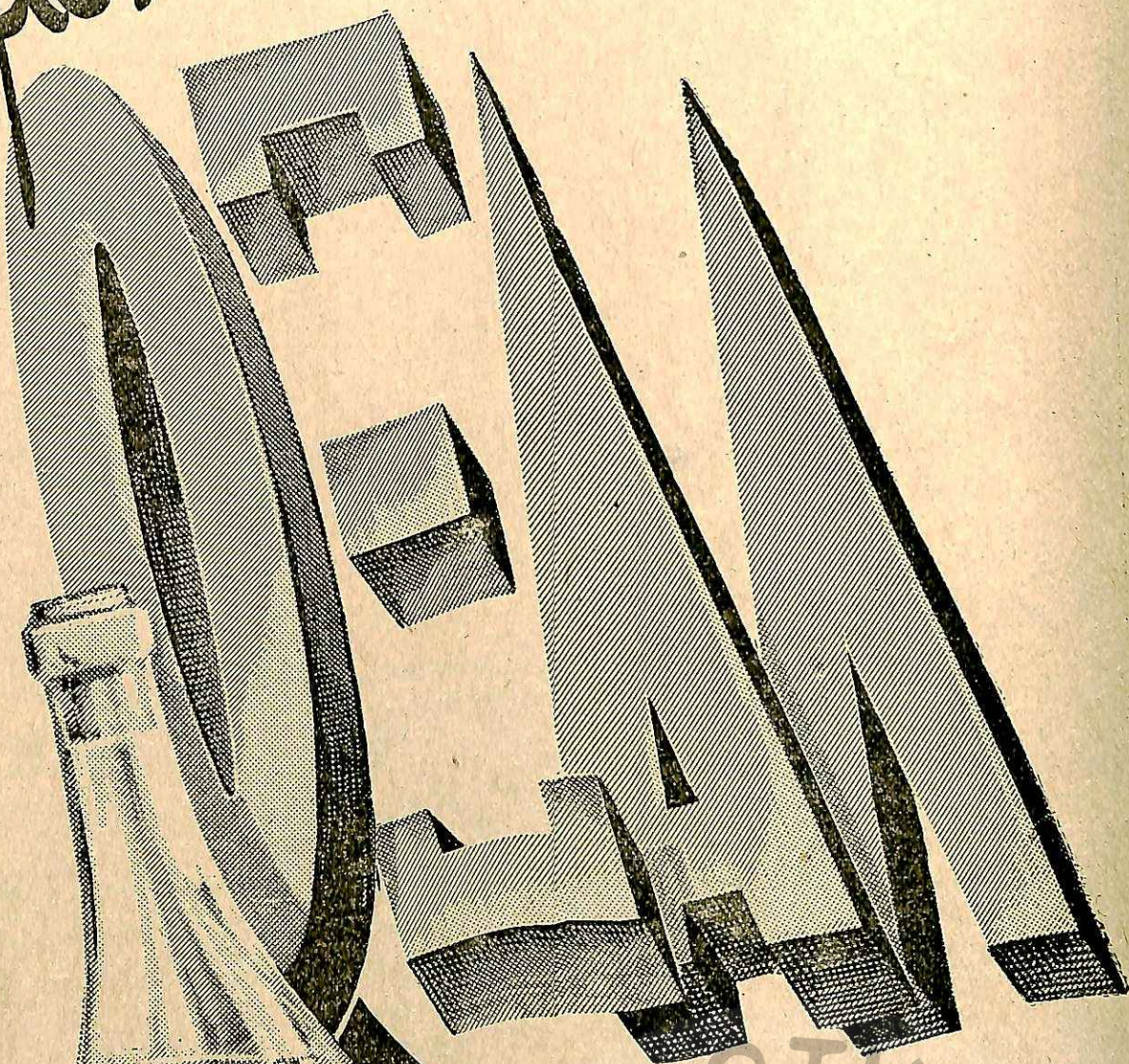
ΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ



Εντομοκτόνον

“ΜΗΝΥΤΟΡ”



**ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗΣ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ**

**ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΕΙ ΜΥΙΓΕΣ
ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ ΚΟΡΕΟΥΣ
ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΛΑ
ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ**

**ΠΡΟΦΥΛΑΤΤΕΙ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΔΑΓΚΕΙΟ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΕΛΟΝΟΣΙΑ**

Α.Ε. ΧΗΜΙΚΩΝ

ΟΞΑΛ

**ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗΣ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ**

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

